

TỦ SÁCH TEEN THẾ HOA
KỶ 21 CỦA BAO HỌC TRO

MÁU HIẾM

PHAN HỒN NHIÊN

TÁC GIẢ CỦA NHỮNG SÁCH KỶ 21 ĐƯỢC TIỀN TẠI VIỆT NAM
NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH, CHUỐI HẠT A ZOTH, NGUYỄN THẨM

Mục lục

<u>Chương 1: Phòng Áp Má</u>	
<u>Chương 2: Sương Mù</u>	
<u>Chương 3: Nhạc Công</u>	
<u>Chương 4: Dạ Tiệc</u>	
<u>Chương 5: Chôn Vùi</u>	
<u>Chương 6: Bụi Trong Gió</u>	
<u>Chương 7: Sân Sau</u>	
<u>Chương 8: Tiếng Cười Trong Bóng Tối</u>	
<u>Chương 9: Vật Mẫu</u>	

MÁI HIỂM

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Phòng Áp Mái

Chiếc va-li màu nâu nhạt, làm từ da bê thuộc đã từng làm mềm mại, với bốn góc bịt đồng cứng cáp. Khi đóng lên chiếc va-li này, có lẽ người thợ thủ công nào đó đã không chỉ dồn hết công sức và thời gian cho từ công đoạn tỉ mỉ bằng tay, mà còn đặt vào nó giấc mơ về các chuyến hải trình giông bão hay với những cuộc lữ hành lang bạt qua các vùng đồng cỏ mênh mông, tiên liệu cả các cuộc va đập lẫn lóc mà chiếc va-li cùng chủ nhân nó chắc hẳn khó lòng tránh khỏi... Theo thời gian, những vết xước vô số in hằn trên lớp da sần khô sáp. Chất đồng nguyên thủy cũng đã mất đi độ bóng loáng ngạo mạn, chỉ còn lại sắc vàng yếu ớt lẫn sâu bên dưới lớp hoen rỉ xanh mờ. Tuy vậy, hình dáng ban đầu của chiếc va-li vẫn nguyên vẹn, nhanh nhả sắc sảo, đượm thêm chút kiêu hãnh trầm mặc vốn thường thấy ở những kẻ đi nhiều nên biết nhiều.

Nhưng chủ nhân của chiếc va-li thì lại còn rất trẻ. Khoảng 17, hoặc cũng có thể ít hơn. Lúc này, cậu ta đang ngồi bên kia mép giường, hai cánh tay dài mảnh chống trên mặt nệm, đôi vai mảnh dẻ so lên, khuôn mặt im lìm hướng về phía ô cửa kính cài chặt. Dáng ngồi tạo thành một khối cô độc và căng thẳng, nhưng hòa hợp với không gian căn phòng áp mái. Bóng cậu đổ trùm xuống một phần của chiếc va-li.

Cách đây khoảng một giờ, theo lối cầu thang phụ, người mới đến được vị quản gia dẫn lên căn phòng riêng biệt, thuộc về trái sau của tầng trên cùng, vốn được dành riêng cho những người khách không mấy quan trọng, khi họ có việc quan trọng cần trú lại một thời gian trong tòa nhà lớn. Thay vì mở đèn cho căn phòng tối om, người quản gia lạnh lùng chỉ kéo lên một tấm rèm, cho ánh sáng chảy vào. Đôi mắt kĩ lưỡng của ông ta lưu ý ngay đôi giày của vị khách trẻ tuổi, giống hệt màu chiếc va-li, vương đầy bụi và vương cả vài đốm bùn. Bộ quần áo mặc đi đường của cậu ta không thực sự sang trọng, hơi cũ và cũng ám bụi, nhưng vẫn có chút gì đấy không thể coi thường. Chẳng bận tâm bởi sự dò xét, người mới đến thong thả đặt hành lý lên góc giường. Trong cái liếc mắt rất nhanh, vị quản gia đọc tên của vị khách hiện rõ trong cái tag gắn trên quai va-li, như một xác nhận cuối cùng. Đến lúc này, ông ta mới yên tâm hoàn toàn. Đúng người này tên Vinh, cái tên như chính cậu ta giới thiệu ban nãy để bước qua cánh cổng. Cái tên mà chính ông đã viết trên phong bì, trong thư thông báo và cả thư mời, rằng cậu ta đã được tuyển chọn đến đây, trong một hợp đồng làm việc ngắn hạn.

Mái trần của phòng khá thấp, nhất là đối với chiều cao của khách. Chỉ cần vươn tay lên, đầu ngón đã chạm vào cánh quạt treo. Người mới đến đưa mắt nhìn những thanh gỗ lát trần, tò mò nhiều hơn là lo lắng: Vị quản gia dợm mở miệng. Nhưng tức khắc ông ta bỏ ý định, quay lưng bước đi không một tiếng động, cũng không để lại bất kỳ lời dặn dò nào. Cánh cửa gỗ sồi sập lại. Chốt khóa bấm tách, rất khê, từ bên trong. Vị khách cời trần từng lớp quần áo đi đường, tiến thẳng vào buồng tắm, chiếm một diện tích nhỏ trong căn phòng, không cần tìm hiểu hay liếc mắt xem qua như thói thường của những kẻ lạ khi đến một nơi chốn mới.

Bước ra từ buồng tắm, cậu trai trẻ chưa vội mặc lại áo quần. Hơi ẩm mờ mịt bao trùm của bồn tắm lót gỗ cùng hộp muối biển ban nãy bị dốc gần hết vào làn nước nóng đang để lại trên da cậu một cảm giác dễ chịu đặc biệt. Khi đã cảm thấy quen thuộc hơn với với tình trạng trần trụi nhẹ nhõm, cậu thả lỏng hai bàn tay lên đầu gối, cho phép mình chìm sâu vào làn suy nghĩ tối tăm, trong khi vẫn trừng trừng nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ rộng lớn.

Như một đôi mắt vô hình yếu ớt nhưng không bao giờ bỏ sót một chi tiết nào bất thường, ánh sáng bên ngoài tức khắc nhận ra sự thay đổi của tầng áp mái. Một trong các tấm rèm dày nặng vẫn buông xuống che kín căn phòng áp mái này đã được kéo sang một bên. Thoáng chần chừ, rồi các chùm sáng buổi chiều cũng

chậm rãi xuyên qua lớp kính đục, rứt rề dừng lại ngay ở mí giường. Nhưng thế cũng đã đủ để vị khách trẻ tuổi lọt hẳn vào trong vùng sáng dịu nhẹ. Làn da cậu xanh tái như một thứ vải lụa hiếm, nhẵn mịn ở các đầu khớp xương, cổ và khuỷu tay. Ở các khoảng da gần như trong suốt, có thể thấy những động mạch dài mảnh thờ phập phồng. Sắc trắng của làn da khiến cho cậu giống như một con vật lách mình ra khỏi lớp giáp xác cũ hơn là một con người vừa mới tắm. Khi ánh nắng ngoài cửa sổ ửng lên một sách độ, thì mọi chi tiết thuộc về cậu ta cũng hiện ra rõ nét hơn: Những lọn tóc ướt mềm ban nãy được lửa về phía sau giờ bắt đầu rủ xuống trước trán, như một làn sóng thẫm mịn, làm nổi bật gương mặt nhìn nghiêng không thể gọi là đẹp, nhưng thực sự thanh tú tỏa ra sức mạnh sâu đậm. Từ vầng trán phẳng cho đến chiếc mũi nhọn nhọt nhọt, từ hốc tối tạo nên bởi gò má và đường lượn xương hàm, và nhất là đôi mắt khuất sâu bên dưới hàng lông mày dài rộng lượn cong, tất cả kết hợp với nhau tạo theo cách hài hòa đến mức gương mặt ấy gần như không thực, mà người ta chỉ có thể tin rằng nó được trích ra từ bản tranh khắc gỗ tìm thấy trong một vụng tập cũ xưa. Dù không khí trong phòng khá tù đọng trên làn da và mái tóc cũng bắt đầu bốc hơi, bao quanh cậu trai trẻ một làn khí xanh xám mỏng như tờ.

Người mới đến đã đi qua đoạn đường dài hơn tưởng tượng để đến được tòa nhà này. Bên trong cơ thể, giữa các khớp xương, sâu dưới lớp vỏ thủy não, dường như âm thanh của mấy đêm xe lửa rung lắc vẫn còn đọng lại. Cuộc xe vòng vèo xuyên qua đoạn đường nhồi xóc với những khúc quanh đột ngột cũng để lại cảm giác ê ẩm. Dù vậy, hết thấy những phiền toái lật vật ấy đã lùi lại phía sau. Điều đáng giá nhất, cuối cùng, sau bao nhiêu tháng ngày kiên nhẫn chờ đợi, cậu đã đặt chân vào bên trong ngôi nhà kín cổng cao tường này, bằng một lời mời chính thức.

Dải mây xám vừa vừa di chuyển đến, chắn trước Mặt Trời, có lẽ. Ánh sáng buổi chiều tức khắc lịm xuống. Vài con quạ bay vụt qua khoảng không trống trải bên ngoài lớp kính, như các bao giấy đen phồng căng, bị gió cuốn thốc, chao đảo rồi biến mất vào bên trong những đỉnh cây thấp hơn tầm nhìn từ ô cửa. Thoáng giật mình, bong ra khỏi trạng thái trầm mặc, cậu trai trẻ bắt động bên mí giường đứng dậy, di chuyển như một hơi thở gầy guộc. Không mấy vội vã, cậu ta mở nắp va-li, lấy bộ quần áo gấp vuông vức đặt ở trên cùng, cũng là bộ thường phục duy nhất cậu ta mang theo.

Mặc quần áo vào người một cách thận trọng, quần thêm chiếc khăn vuông gấp nhỏ, lật vào bên trong cổ áo, người mới đến thoáng chốc đã lấy lại dáng vẻ của một kẻ bình thường, thậm chí có thể dễ dàng hòa lẫn vào mọi đám đông. Giờ thì cậu ta mới đi một vòng quanh phòng, quan sát và thử cách sử dụng vài món đồ đặc bày biện trong không gian nhỏ hẹp.

Chiếc tủ cao âm vào bức tường rộng nhất, được chế tác từ cùng loại gỗ của cái giường thấp đối diện. Dỡ va-li, người mới đến bắt đầu xếp những quyển sách vào ngăn tủ trên cùng. Một trong những quyển sách ấy cậu cầm lâu hơn, sau đó được cất trữ vào ngăn phụ của va-li và khóa lại. Phía dưới rộng hơn, treo sẵn các gói hút ẩm tốt dành chứa nhạc cụ. Bộ quần áo biểu diễn và đồ mặc đi đường sẽ móc ở khoang cạnh bên. Khi quỳ xuống xếp gọn đôi giày vào hộp giấy, cậu bỗng nhận ra ngăn dưới cùng, lọt trong góc khuất sâu, có một vật vừa lóe sáng trong bóng tối. Thoáng phân vân, rồi cậu ta đưa tay vào. Sợi dây buộc tóc màu hồng, mềm xốp, bằng len đan tay, loại dành cho các cô gái nhỏ. Một cô bé nào đó từng ghé chơi hay từng ở lại trong căn phòng này. Khi rời đi, hẳn đã bỏ quên.

Vị khách đặt sợi dây buộc tóc lên mặt bàn, cạnh chiếc đèn ngủ. Ở tư thế tỉnh cờ hơi cong lên, trông sợi dây như một bông hoa hé mở, vừa bị ngắt khỏi cành chưa lâu, vẫn còn nhựa sống và phập phồng thờ. Nhưng sắc hồng thẫm của nó, trong sự tương phản với mặt bàn gỗ đen thẫm, đã báo hiệu một sự chết chóc không thể chống cự. Để lảng tránh áo giắc kỳ quặc, người mới đến cúi xuống miết thử tay lên mặt bàn. Nó rất sạch, không một hạt bụi dù căn phòng áp mái này hẳn một năm nay không có hơi người. Chiếc bàn còn được thiết kế thêm một chiếc ghế nhỏ không có lưng tựa, nơi có thể ngồi xuống, ghi chép vài dòng. Trên mảnh tường hẹp sơn gai mà chiếc bàn kê sát, có bức tranh màu nước đóng khung gỗ, vẽ phong cảnh vịnh biển, với những chiếc thuyền gỗ trắng neo vào một khu cầu cảng. Tấm kính bảo vệ bức tranh hơi ánh lên

khi những chùm tia nắng chạm đến. Có lẽ nó là thứ phản chiếu duy nhất trong căn phòng này.

Nếu có gì có thể quan sát nữa, thì chỉ là bộ công tắc điều khiển quạt và đèn trần nằm ngay cạnh cửa ra vào. Chúng được làm từ thứ nhựa cứng, ngả màu ố vàng, có lẽ đã hiện diện ở đây vào mười năm trước. Bóng đèn và quạt đều chạy ổn. Không có món nào thừa thãi. Cũng không có đồ vật nào hiện vẻ xa hoa. Nhưng tất cả đều như giấu bên trong một giọng nói thì thầm, kiêu hãnh nhưng vô cùng đau đớn, rằng chúng thuộc về nơi này, vĩnh viễn thuộc về nơi chốn duy nhất này...

Loay hoay một lúc, chàng trai trẻ mới có thể bật lên thanh chốt cài han rỉ. Cánh cửa nghiêng ken kết rồi mới chịu mở tung. Khối không khí từ bên ngoài, như chỉ chờ đợi khoảnh khắc này, tức khắc ập vào phòng, mạnh và lạnh khủng khiếp, khiến người mở cửa rùng mình, suýt ngã bật về phía sau vì quá ngợp. Nhưng, lẫn trong luồng hơi lạnh thô bạo ấy, có cả hàng triệu phân tử oxy tinh sạch, tỏa ra từ hàng triệu phiến lá dày sẫm bao quanh tòa nhà. Chồng khuỷu tay lên khung gỗ, cậu trai trẻ bắt đầu hít thở, làm quen với những hương vị thực sự của không khí nơi này. Một thứ mùi hương lạ lẫm và không thể xác định, vừa sắc bén như một lưỡi dao sẵn sàng rạch vào niêm mạc mỏng manh của khứu giác, vừa mềm xốp mơ hồ bám phủ lên mọi vật thể mà nó có thể vương tay chạm vào. Nó có thể đến từ mặt sông xám mờ đằng kia, hay từ khối thành phố phả đến? Nó có hương vị thơm lá cây, hay là mùi phả ra từ bên trong các bức tường này? Không có gì rõ ràng, nhưng cũng thực quyền rũ.

Vượt qua tấm chắn của những thân cây cổ thụ nối tiếp nhau, từ lâu đã trở thành đường ranh giới tự nhiên, kiên cố và đầy uy lực, ngăn cách giữa ngôi nhà lớn và thế giới bên ngoài, người mới đến phóng tầm mắt trông ra khung cảnh xa hơn mà từ phần sau toàn nhà có thể quan sát. Cậu dễ dàng nhận ra ngôi nhà này chiếm vị trí đẹp nhất của toàn vùng. Ngự trị trên một khu đất khá cao, nó có thể xem như một điền sản riêng biệt. Bên kia sông là đô thị lớn, với hai khu vực cũ và mới rõ rệt. Những mái ngói thấp và các con đường nhỏ len lỏi như hình ảnh một mê lộ khổng lồ, trải rộng. Khoảng cách quá xa, nên không thể nhìn thấy người hay xe cộ, dù rất nhỏ. Gần hơn, bám dọc theo bờ sông uốn lượn, nhưng khối nhà mới xây dựng chen nhau lổ xổ. Trong ánh sáng chiếu dưới hiệu ứng của những tầng mây căng mỏng hơi nước, các công trình đồ sộ đã và đang không ngừng mọc lên ấy không khác nào một cánh rừng bê tông bị bỏ quên trên Trái Đất này. Nhưng cảm giác ghê rợn về sự trống rỗng và bất động của không gian chỉ là một ảo tưởng sai lầm. Có một đốm sáng thỉnh thoảng chuyển động, ngay ở bên trong khu vực đất đai của tòa nhà. Lúc này, cậu trai trẻ mới nhận ra có người trong khoảng sân sau. Trên băng ghế gỗ với lưng dựa bằng sắt uốn, một cô đang ngồi im, hoàn toàn chìm đắm vào quyển sách điện tử mà cô đang cầm trên tay. Khi làn gió nhẹ thổi qua tán lá, ánh sáng đã chạm vào màn hình của quyển sách, tạo thành đốm sáng phản chiếu. Chắc chắn cô ta ngồi đây đã rất lâu. Chắc chắn cô ta biết có người ở trên khung cửa căn phòng áp mái, khi cậu gắng sức bật mở cửa sổ. Nhưng cậu chuyển trong sách quá hay, hoặc cô ta thuộc mẫu người không hề bận tâm đến ngoại cảnh chung quanh...

Cô ta là người sống trong ngôi nhà, không có gì để nghi ngờ điều này. Mọi thứ ở cô ta toát lên vẻ tự nhiên tuyệt đối: Mái tóc màu hạt dẻ hơi bù xù. Chiếc áo pull mỏng mềm mại. Và nhất là dáng ngồi bình thành, cả hai chân gấp nhẹ trên ghế, tỏa ra vẻ duyên dáng khác thường. Rốt cuộc, ánh mắt chăm chú mà quá mức của vị khách đã đánh động cô gái chủ nhà. Không hề có dấu hiệu báo trước, cô ngửa đầu, nhìn thẳng lên.

Mắt họ gặp nhau, trong tích tắc.

Một cú quạt thật sự, bằng mắt, khiến vị khách trên khung cửa loạng choạng, lùi hẳn vào trong.

Trên cánh cửa gỗ sồi chọt vang lên tiếng gõ nhẹ nhẹ, chờ đợi. Chưa kịp trấn tĩnh, vị khách trẻ tuổi vội vã lao đến tay nắm bằng đồng. Vẫn là vị quân gia lớn tuổi, nhưng lúc này vẻ mặt ông ta đã dễ chịu hơn. Chia ra một chiếc làn bằng gỗ vuông vức, có màu nâu sẫm khác thường, ông ta nói khẽ:

- Tôi có việc đi ngang qua phòng cậu, nên hỏi xem cậu có muốn gửi giặt quần áo đi đường và là sạch giày bây giờ chưa?

- À...- Vị khách lúng túng - Nhưng tôi có thể làm được!

- Cậu nên đưa cho tôi. Ngôi nhà có những người chuyên phụ giúp loại việc này. Nhanh hơn và gọn ghẽ hơn!

- Thủ tục bắt buộc ư?

- Gần như vậy. Có thể cậu chưa nắm rõ, nhà này có một chuẩn mực về mặt vệ sinh. Yêu cầu đặt ra cho tất cả những ai sống ở đây, lẫn những người mới đến. Một sự sạch sẽ gần như tuyệt đối!

- Tại sao phải như thế? - Vị khách trẻ nhú mày.

- Quy tắc là quy tắc! - Đôi môi mỏng của người quản gia hé ra, giống như chuyển động của nụ cười, nhưng thực ra là một cái nhếch mặt lạnh lẽo - Không lịch sự cho lắm khi tra vấn về quy tắc ở nơi mình được mời đến, đúng không?

Vị khách trẻ quay vào phòng, mở túi, xếp vào bộ quần áo đi đường. Nghĩ ngợi sao đó, cậu đặt luôn chiếc hộp đựng giày vào cùng. Người quản gia nhận lại chiếc giỏ gỗ khá nặng. Trước khi quay lưng bước đi về phía cầu thang máy, ông ta sực nhớ:

- Tối nay, cậu sẽ ăn trên phòng, hay xuống dưới nhà dùng bữa với chúng tôi?

- Tôi được phép ăn một mình không?

- Nếu muốn, cậu sẽ được phục vụ một bữa ăn trên phòng, hôm nay, cũng là lần duy nhất!

Cánh cửa đóng lại.

Vẫn đọng lại trong lòng tay, nơi tiếp xúc với quai giỏ xách, cảm giác nhòn nhám khó chịu. Sau khi rửa sạch tay nhiều lần dưới vòi nước lạnh xối xả, đến mực làn da nhẵn lại như vỏ quả héo, vẫn mặc nguyên bộ quần áo, vị khách trẻ ngả lưng nằm xuống nệm. Nhanh hơn hình dung, cậu chỉ ngủ thiếp đi chỉ năm phút sau đó.

Lại có tiếng gõ trên cánh cửa gỗ sồi. Rồi rạc. Nhưng bèn bĩ.

Tầng tầng đáy của giấc ngủ sâu, người mới đến từ từ nổi nên mặt nước xám đục. Cậu mở mắt, loạng choạng đứng dậy, vịn tay nắm đồng lạnh lẽo.

Một cô bé nhỏ nhắn, chừng 8 tuổi, trong bộ váy xòe mỏng mảnh kiểu diễn viên ballet đang đứng trước cửa. Hai bàn tay đan nhau, khuôn mặt hơi cúi xuống, tư thế chờ đợi của cô bé đượm vẻ kiên nhẫn và buồn rầu khó hiểu:

- Em tìm ai? - Cậu trai trẻ lên tiếng.

- Anh là Vinh phải không? - Cô bé chột ngược lên, nhìn thẳng vào người mở cửa bằng đôi mắt rất to, với lòng đen óng ánh gần như choán kín. Nhưng chất giọng của cô bé mới lạ lùng hơn cả. Như luồng gió thổi qua những khe gỗ hẹp.

- Phải! - Hơi bất ngờ, cậu vẫn gật đầu - Em cần gì?

- Anh có thể giúp em...

Đúng lúc ấy, có tiếng chân bước trên các bậc thang. Cô bé hấp tấp lùi lại, quay lưng bỏ chạy, chỉ kịp nói ngất quãng:

- Chờ em... đừng quên...

Khi người quản gia đặt chân lên bậc thang cuối cùng, tiến về phía căn phòng áp mái với khay cơm trên tay, cái bóng nhỏ bé trong bộ váy ballet đen đã mất hút vào khúc quanh hanh lang.

- Cậu mở cửa sẵn đứng chờ tôi ư? - Vị quản gia ngạc nhiên.

- Không, tôi vừa nói chuyện với một cô bé chạy lên đây!

- Trong ngôi nhà này không có một cô bé nào cả!- Ông ta cau mày.

Không nói gì nữa, vị khách trẻ nhận khay cơm, vào phòng.

Cậu bật công tắc đèn. Ánh sáng trắng dần đầy trong căn phòng nhỏ.

Cô bé trong bộ váy vũ công ballet vẫn như hiện trước mặt cậu. Đôi vai nhỏ nhún rụt rè. Hai bàn tay đan nhau. Khuôn đầu kiêu diễm với mái tóc búi chặt, buộc sợi len hồng.

Vinh đứng sững, chậm chạp đưa mắt về mặt bàn cạnh giường ngủ.

Sợi dây len buộc tóc vẫn ở đấy, như một bông hoa bất động, không còn thở nữa. Dưới ánh sáng trắng, những mũi len nổi rõ mồn một, sắc hồng của nó tái đi, như máu trong tình trạng khô kiệt.

Nó giống hệt sợi dây mà cô bé buộc trên mái đầu rũ xuống.

MÁU HIỂM

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Sương Mù

Âm thanh đều đều, duy trì ở một cường độ và tần số duy nhất.

Thoạt đầu, nó khiến ta kiên tưởng đến tiếng nước chảy mơ hồ trong đường ống đặt ngầm dưới các bức tường thô nhám trát vữa dày. Có thể đây là một công đoạn quen thuộc mỗi ngày, khi nước sạch cần được bơm đầy lên các khoang chứa phục vụ cho toàn bộ ngôi nhà lớn. Tuy nhiên, thứ tiếng động ấy kéo dài dai dẳng, rồi đột ngột trở nên rõ nét. Cho đến khi nó tạo nên chuỗi rung động liên tiếp, đều đặn, tỏa ra từ từng viên gạch, thấm qua lớp vải bồi tường và truyền thẳng vào đầu giường gỗ kê sát bức vách.

Đôi mắt nhắm nghiền chìm trong giấc ngủ sâu đột ngột mở ra, nhìn thẳng lên trần. Đêm đầu tiên ở ngôi nhà lớn trôi qua trong yên tĩnh. Giấc ngủ kéo đến dễ dàng liền mạch. Giờ thì người nằm trên giường đang nổi lên từ làn nước sánh đặc của giấc ngủ sâu. Tia sáng mờ nhạt cũng bắt đầu hiện ra giữa đáy mắt trống rỗng, cho đến khi hai đốm sáng rõ nét cô lại, đọng giữa lòng đen giãn rộng đã bắt đầu trở nên linh hoạt.

Đôi tai thính nhạy căng lên nghe ngóng.

Lưng và đôi cánh tay buông lỏng, thu nhận từng sóng âm rung nhẹ.

Vinh cựa người, thông thả ngồi hẳn lên. Giờ thì cậu đã tỉnh táo hoàn toàn trong căn phòng lờ mờ sáng.

Việc đầu tiên là đưa mắt về phía chiếc tủ âm tường đối diện. Cánh cửa mở hé cho thấy ở học gỗ ở gần tủ dưới cùng, chiếc va-li da thuộc nằm nguyên vị trí hôm qua nó được đặt vào, không chút xô dịch.

Cũng như vậy, mọi đồ vật khác trong phòng. Từ cánh cửa gỗ sồi bấm khóa, bức tranh phong cảnh màu nước vẽ vịnh biển cho đến tấm rèm nặng buông kín, che hẳn cả khung cửa sổ.

Chỉ có sợi dây màu hồng sậm đã rơi khỏi mặt bàn gỗ, nằm trên mặt sàn. Màu sắc chất len dường như sậm hơn hẳn so với ngày hôm qua, theo đúng kiểu một bông hoa bị ngắt rời khỏi thân cây của nó. Cúi nhặt sợi dây len, Vinh phân vân giữ nó trong lòng tay. Dù nhẹ bồng, như sợi dây cột tóc này có thật, thậm chí vẫn còn vương chút gì đấy như sinh khí của người đã từng sử dụng nó, chứ không phải là áo giác như cậu đã nghĩ về hình ảnh bé gái mặc váy ballet, gõ cửa phòng cậu chiều hôm qua. Hẳn khi say ngủ mình đã quơ tay làm nó rơi xuống, Vinh tự nhủ.

Chuỗi âm thanh rì rào lả lẩm vẫn tiếp tục, nhưng lúc này đã chuyển thành các tiếng lộc cộc rời rạc, như thể có đôi chân vô hình đang thông thả di chuyển bên trong bức vách, vì một lý do nào đó thắng hoặc lại đậm mạnh để giấy cứng quèo. Bất thường ở chỗ, dù âm thanh vang lên rất gần, thì người ở trong phòng cũng không thể xác định nó vọng ra chính xác từ đâu. Vinh men theo khoảng tường sơn gai, sau đó áp hẳn tai, lắng nghe. Các tiếng động đáng ngại bỗng chốc im bật, đột nhiên như khi chúng đã hiện ra. Một điểm bất thường nữa là mấy bức tường quanh căn phòng nhỏ rất lạnh, Lạnh đến mức vành tai của Vinh tựa sắp đóng băng. Cậu khựng lại. Lướt qua rất nhanh ý nghĩ, rằng ở nơi nào đó gần đây người ta đang thực hiện cuộc thí nghiệm buộc phải dùng đến kỹ thuật hạ thấp nhiệt độ của cả một khoảng không rộng lớn.

Vinh bước đến cửa sổ, đẩy vệt tấm rèm để lấy sáng. Nghĩ sao đó, cậu bật mở luôn ô kính. Như đã trực sẵn, vệt gió mạnh tức khắc xộc vào, mang theo luồng khí lạnh cắt nhưng cũng tinh sạch của thời khắc ban mai. Chàng trai trẻ nhìn xuống khoảng sân bên dưới, hi vọng có thể một lần nữa trông thấy mái tóc hạt dẻ bù xù trong chiếc áo pull đỏ mềm mại. Tuy nhiên, cậu đã hiểu ngay cậu đã mơ mộng quá đà. Chưa đến sáu giờ. Chẳng riêng thành phố xa xăm ở bên kia rặng cây ranh rới, mà ngay trong khuôn viên bao quanh ngôi

nhà, không gian cũng im lìm. Nếu không kể tiếng vài con quạ kêu lên khi bay chuyển giữa những câu sồi xanh, thì chỉ là một sự vắng lặng và trống trải khác thường. Bất giác, chàng trai nhận ra, không phải không có âm thanh của sự sống, mà chỉ là những âm thanh ấy đã bị nhấn chìm trong lớp sương mù. Thứ sương giá màu trắng sữa ấy đóng thành từng lớp, từ mặt đất đùn lên như các cột khói chen chúc. Quang cảnh hết như đang nhìn vào khoang máy bay chứ không phải cửa sổ phòng áp mái. Một vài bóng chim lao vụt xuống từ khoảng trời trơn nhẵn trên kia cũng biến vào màn hơi nước dày đặc. Dù đọc khá nhiều sách báo để thu thập thông tin về thành phố sẽ đến, Vinh chưa từng nghe bất kỳ ai đã động về thứ sương mù tràn ngập này.

Bên dưới làn sương mù, có một chuyển động. Rất nhẹ và chậm rãi, nhưng đủ để tạo vài vệt xám nhạt vạch vào chỗ sương lan mỏng nhất. Vinh nhào hẳn người ra ngoài khoảng không, giữ chặt cánh cửa để không va đập, nín thở nhìn cho rõ. Đó là những bóng người đang di chuyển theo hướng từ cổng, băng qua khoảng sân rộng, tiến về bức tường xây bằng đá xám phía sau tòa nhà. Quá khó để phân định giới tính của họ bởi tất cả đều cùng một kiểu trang phục, giống như bộ áo trùm màu hồng băng. Dù góc nhìn từ trên cao có thể làm sai lệch một vài chi tiết, vẫn có thể nhận ra những cái bóng rất cao lớn. Nhưng hơn cả, chính sự đồng đều trong vóc dáng của họ khi xếp thành hàng, trong cách thức lần nhịp độ mà họ di chuyển mới tạo nên ấn tượng mạnh. Cái bóng cuối cùng trong hàng người biến mất dưới những cụm hơi nước trắng xộp bám dọc theo bức tường đồ sộ. Có hàng loạt cánh cửa trở ra từ bức tường, Vinh biết. Có thể đó là cánh cửa nằm chệch góc gần cuối, bên dưới tán xanh um tùm của một cái cây không bán vào đất mà mọc vươn ra giữa những khe hở của bức tường đá xám.

Rút vào phòng, Vinh tựa hẳn vai lên tấm rèm vải. Một con bọ cánh cứng từ đâu loạng choạng bay đến, đậu lên lớp kính nhỏ. Nó đứng im một chỗ, giữa những hạt nước đọng, lằm lũi với lớp vỏ cứng đen sẫm, như muốn lôi kéo sự để tâm của chàng trai trẻ. Nhưng Vinh không để ý đến nó. Cậu nhắm nghiền mắt, cố gắng ghi nhớ chi tiết chuỗi hình ảnh cái đám rước kỳ bí. Linh cảm mách bảo, cậu đã tình cờ chứng kiến một nghi lễ, hay chính xác hơn là hoạt động của một bí mật diễn ra bên trong ngôi nhà cậu đang hiện diện.

Vinh đóng chặt cửa sổ, khề khàng. Tay cậu còn run và đọng vài vệt nước. Không phải hơi sương, mà là mồ hôi. Cánh cửa gỗ âm tường cũng đã khóa hai vòng. Sau khi khoác thêm jacket và quần chiếc khăn nhỏ quanh cổ, cậu mở cánh cửa gỗ sồi, nhón gót bước ra ngoài hành lang. Trái ngược với khí lạnh ngoài trời tràn cả vào phòng áp mái, lối đi dẫn ra cầu thang khá ngọt ngào. Ô thông gió trở trên mảng tường cuối hành lang chiếu vào một luồng sáng mờ nhạt và chỉ làm cho làn không khí phảng phất mùi vị cũ xưa luôn chuyển từ góc này sang góc khác. Chàng trai trẻ bước nhanh trên những bậc thang gỗ. Nếu không bị chặn lại bởi những kẻ như vị quản gia mẫn cán, mình có thể ra ngoài dạo một vòng, thử tìm hiểu xem điều gì thật sự diễn ra với những bóng người đi dưới sương mù, Vinh tự nhủ.

Ở chiều nghỉ, chàng trai trẻ dừng lại, thận trọng lắng nghe. Có tiếng chân từ tầng dưới đang đi lên, chậm chạp. Cậu bước nhanh, rẽ ngoặt vào hành lang tầng dưới. Các căn phòng dọc theo lối đi lên đều đóng chặt, im lìm. Không có một ánh đèn điện. Luồng sáng duy nhất cũng rọi vào từ ô thông gió. Tuy nhiên, có một khác biệt so với tầng xếp: Đây là tầng cuối cùng của thang máy đi lên. Và lúc này, cánh cửa sắt kéo trước thang máy không khóa, mở hé vừa đủ cho một người lách vào. Thùng thang máy cũng dừng ở tầng này, với ánh đèn vàng tỏa ra dễ chịu. Không chận trễ và với cả chút liêu lĩnh, Vinh bước thẳng vào trong.

Khác với kiểu thang máy hiện đại là hộp kim loại hay thùng kính đóng kín, thang máy của tòa nhà này được thiết kế giống một lồng chim, với chấn song làm bằng thứ sắt uốn hoa mỹ, cho phép người ta nhìn thấy hệ thống chuyển động là những bánh trục, dây xích và các móc sắt được rèn thủ công nhưng khá chắc chắn. Tuy nhiên, ngay khi bấm cái nút dưới cùng có lẽ sẽ cho phép đi xuống tầng dưới cùng, chàng trai trẻ hiểu ra mình đã phạm sai lầm đáng kể. Chiếc thang cổ lỗ bắt đầu hoạt động bằng tiếng nghiêng ken két của hệ thống ròng rọc, sau đó là tiếng loảng xoảng ầm ĩ khi cánh cửa tự động khép lại. Âm thanh khua động cả ngôi nhà. Tiếng chân đang bước lên cầu thang ngay lập tức trở nên hồi hã, tăng tốc khẩn cấp. Vinh tóm

chặt chân song cửa, tìm cách đẩy nó sang bên để nhảy ra ngoài. Nhưng không kịp nữa. Thùng thang máy bắt đầu đi xuống.

Như một con búp bê bằng gỗ, chuyển động máy móc trong bộ trang phục cứng nhắc màu đen, người quản gia học tốc đã đặt chân đến đoạn giữa hành lang. Chiếc làn gỗ vuông vức móc trên khuỷu tay hơi rung nhẹ. Vì chậm một bước, ông chỉ có thể mím chặt môi, nhìn theo mái tóc hơi rợn lên cùng vầng trán trắng bệch của vị khách đang dần dần thấp xuống, cho đến khi hoàn toàn biến mất khỏi mặt sàn.

*

Cửa ra của thang máy được thiết kế như một mảng tường trang trí nhay cạnh cầu thang bộ uốn mình mềm mại, vốn dĩ đây là điểm nhấn trong toàn bộ kiến trúc cổ điển cân xứng của ngôi nhà lớn. Đến tầng trệt, như có một bàn tay vô hình nhắc lên, nút cài khóa tự bật mở. Vinh vội vã đẩy mạnh dây chân song, nhảy ra ngoài. Cậu rẽ sang phải, cố gắng chạy nhanh mà không là tuột chiếc dép lót vải mềm vốn chỉ dành để đi trong phòng. Thoáng chốc, cậu đã thấy mình ở trong khu vực sau nhà, một không gian rộng lớn hình vòng cung không hề có một vách ngăn. Đây là nơi dành cho gia nhân và người phục vụ, cũng là nơi cậu đã được vị quản gia dẫn vào đầu tiên, lúc bước qua cánh cổng ngôi nhà này.

Khoảng sân rộng, chính xác chỉ là một khoảng đất bằng phẳng, phủ tuyết một loại cỏ xanh nhạt, nhuần mướt như trái thảm. Từng phân tử không khí thấm thảng vào phổi, mang theo hơi nước lạnh ẩm. Trừ vài băng ghế đặt thưa thớt hiện lên giữa màn sương mù cùng những con quạ to lớn và ủ dột đậu trên tay vịn uốn cong, khung cảnh đơn điệu. Nhưng đây không phải là vị trí từ trên phòng áp mái nhìn xuống. Chàng trai trẻ bước thật nhẹ, men theo bức tường rỗng ẩm ướt như thuộc về một pháo đài cổ, không hề cho bày quạ giật mình. Chỉ cần hai lần rẽ ngoặt, khung cảnh hoàn toàn khác hẳn.

Bên dưới các vòm lá mọc ken nhau san sát cũng như bên dưới làn sương trắng đục che phủ, có hàng chục lối vào các khung cửa có bản lề sắt thuộc mặt sau tòa nhà. Vinh nín thở, sững sờ nhìn chung quanh. Khung cảnh giống như bức tranh trong một quyển sách cũ xưa, với những mái vòm sâu hút tạo nên từ các cành nhánh rậm rạp dường như chưa từng được chăm sóc hay gọt tĩa. Các lối đi viền gạch nay cũng mục nát, nếu không đọng nước thì cũng bán đầy rêu. Còn ở góc kia, chính là băng ghế cô gái xa lạ ngày hôm qua đã ngồi đọc sách. Nhưng, nếu chẳng phải mùi chất khử trùng khô khốc phảng phất trong không khí, thì còn có điều gì khác nữa nơi đây gợi lên một déjà vu - một thứ cảm giác ngờ ngợ khi người ta tin rằng đã từng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt vào một thời khắc nào đó, nhưng không thể nhớ chính xác thời gian hay nơi chốn xảy ra?

Vinh nhìn lên, thử xác định xem đâu là cửa sổ phòng mình. Cậu nhanh chóng tìm ra bởi có mỗi một khung cửa kính ở trên tầng cao nhất. Một cái cây vươn ra giữa các phiến đá tảng. Như vậy những người xếp hàng trong bộ quần áo lượt trượt chỉ có thể tiến vào khung cửa này. Tuy nhiên, họ phải được ai đó mở cửa chờ sẵn, vì những cánh cửa dày nặng đã cài chặt từ bên trong. Chàng trai trẻ bước lên bậc tam cấp, ghé mắt nhìn vào khe hẹp. Duy nhất bóng tối. Một thứ nữa có thể ghi nhận là mùi chlorine đậm đặc. Vinh đứng trên đầu ngón chân hồng cao thêm vào phân, hy vọng bên trên những thanh sắt hình thập tự hoen gỉ, khe nứt trên cánh cửa gỗ có thể giãn rộng hơn, cho phép thấy được một vài bóng người hiện lên bên trong.

- Cậu cần giúp đỡ gì không?

Giọng nói mờ đục thỉnh thoảng vang lên giữa tĩnh lặng khiến Vinh giật thót, quay phắt lại. Đế dép mềm trượt trên lớp đá trơn ẩm. Nếu không bám chắc được vào chiếc thập tự sắt gỗ lên trên cánh gỗ, cậu đã ngã sấp mặt trong một tư thế kỳ quặc.

- À... Tôi chỉ muốn... - Vinh thốt lên vài từ rời rạc, im bật, nhìn trừng trừng kẻ đứng trước mặt mình.

Một cái bóng hiện ra từ màn sương mù, hay được cô đặc lại chính từ những lớp sương ấy, không thể nói được. Nhưng hình ảnh ấy có thật, không thể lãng tránh hay tự nhủ chỉ là ảo giác, dù hơn hết thấy mọi thứ, kẻ vừa xuất hiện giống hệt một thứ ảo giác hoang đường. Người này có làn da trắng mịn không tí vết, đôi mắt to trong suốt với ánh nhìn bất động của loài thỏ nổi bật trên khuôn mặt thanh mảnh được đóng khung bởi mái tóc mềm mại. Từng lọn xoắn nhẹ của mái tóc ấy cũng nằm đúng chỗ của chúng, hoàn hảo đến khó tin. Nếu không có chiếc áo khoác dài với những đường cắt thẳng chỉ dành cho cánh nam nhi, hẳn Vinh ngỡ rằng kẻ vừa xuất hiện là một cô gái.

- Cậu không thể vào trong đó!

- Tại sao? - Vinh hỏi khẽ, vẫn chưa hết cảm giác bị đóng băng.

- Vì tôi cũng không thể tự ý bước vào trong đó! - Giọng nói khàn đục thuần túy cung cấp thông tin, không phoi bày mảy may cảm xúc.

Vinh chậm rãi bước xuống tam cấp. Cậu dừng lại, giữ một khoảng cách vừa đủ:

- Cậu là ai?

- Một người trong ngôi nhà này!

- Cậu có biết tôi là ai không? - Vinh cố gắng giữ quyền chủ động bằng cách tiếp tục đặt câu hỏi

- Tại sao cậu bắt chuyện với tôi?

Cậu được thuê đến đây để chơi nhạc, trong đêm dạ hội sắp tới. Tôi bắt chuyện với cậu, vì có người yêu cầu! - Người lạ nói như một đoạn ghi âm được thu sẵn.

- Ai yêu cầu? - Vinh rùng mình.

- Cậu sẽ biết sớm thôi. Giờ quay lên phòng và tập các bản nhạc cần chơi thì hơn!

Vinh toan tiến đến gần, chạm hẵn tay vào người lạ, để cam đoan chắc rằng cậu ta không phải là một hình bóng không chắc chắn như hình cô bé mặc váy ballet chiều qua. Tuy nhiên, người lạ ngay tức khắc giật lùi về sau. Con người trong đôi mắt loài thỏ giãn ra rộng hơn. Mí mắt vẫn có những sợi lông mi thẳng và thưa thớt co giật nhẹ, không hẵn giận dữ, mà có chút gì đó vô cùng sợ hãi.

- Tôi phải đi đây! - Cậu ta vẫn tiếp tục bước lùi, đôi môi đỏ thắm lắm bầm khuyến cáo - Hãy về chỗ của cậu. Đừng tìm cách lọt vào những nơi cậu không thuộc về. Cũng đừng tìm cách tiếp xúc với những ai không liên quan. Vô ích!

Vinh không nói gì nữa, cũng không bận tâm lời nhắc nhở lạ lùng. Lúc này, cậu chuyển xuống nhìn tròng tròng bàn tay đang đưa về phía trước, như biểu hiện cản ngăn yếu ớt, từ kẻ đối thoại. Một bàn tay hình dáng thông thường, với các ngón tay dài mảnh không hiện rõ các khớp nối. Nhưng, màu sắc của nó thì gọi lên ấn tượng chưa từng, như thể bao bọc quanh nó không phải là da người, mà là một thứ chất dẻo mô phỏng đặc biệt, trắng đục, cho phép nhìn thấy những mạch máu li ti xanh nhạt lan tỏa bên dưới lớp biểu bì khác thường.

Bàn tay lơ lửng trong không trung bắt giắc co rút, giấu vào bên trong túi áo khoác. Người lạ quay lưng, bước thẳng vào một trong các mái vòm đan bằng những cành nhánh rậm rạp mà ở góc nhìn này, Vinh đã nhận ra chúng chính là đường dẫn vào mê cung thực vật. Cậu không đuổi theo. Thoáng chốc, chiếc áo khoác dài làm từ thứ vải len xám đã tan biến vào làn không khí căng mọng hơi nước bên dưới cái vòm cây.

*

Một bàn tay chạm nhẹ từ phía sau. Một lần nữa, Vinh thẳng thốt, quay phắt lại. Người quản gia trong bộ trang phục đen. Trái với phản ứng lẽ ra, ông chỉ lướt qua đôi dép vừa lấm đất dưới chân vị khách:

- Tôi vừa mang quần áo đã giặt và đôi giày đã làm sạch để vào phòng cho cậu!

- Ông có chìa khóa phòng tôi sao? - Vinh cau mày, tự chán áp nỗi lo sợ khi nhớ rằng đã khóa kỹ cửa tủ âm tường.

- Tôi có chìa khóa tất cả các phòng trong ngôi nhà này! - Câu trả lời không thể điềm đạm hơn.

- Tôi vừa gặp một người, trạc tuổi tôi, có lẽ. Cậu ta là ai, ở phòng nào?

- Đừng tìm cách lọt vào những nơi cậu không thuộc về. Cũng đừng tìm cách tiếp xúc với những nhân vật cậu không liên quan! - Lời khuyên cáo được nhắc lại, bằng giọng đều đều, cho thấy nó được vang lên rất nhiều lần, không chỉ bởi một người.

Không hy vọng khai thác được thông tin gì khả dĩ, Vinh nhún vai:

- Tôi sẽ ăn sáng ở đâu?

- Bữa điểm tâm tôi cũng đã mang lên trên phòng cậu! - Người quản gia nói, đồng thời hướng Vinh quay trở lại cánh cửa mà từ đó cậu đã lao ra bên ngoài.

Trước khi Vinh bước lên bậc thềm vào trong nhà, người quản gia ngăn lại:

- Dép của cậu đã bẩn. Đưa nó cho tôi. Tạm thời hãy đi chân không. Tôi sẽ đưa cậu đôi dép khác.

- Sao khát khe vậy? - Vị khách khó chịu.

- Nguyên tắc về sự sạch sẽ! - Vị quản gia vẫn giữ giọng đều đều - Hãy lên phòng bằng cầu thang bộ. Nếu sử dụng thang máy một lần nữa, cậu sẽ gặp nguy hiểm!

MÁU HIỂM

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Nhạc Công

Ngôi nhà lớn yên ổn trong nhịp điệu chậm rãi của chính nó suốt ba ngày sau đó. Có thể người quản gia đã thực hiện tốt vai trò kiểm soát, ngăn cản các tiếng động hay một vài hình ảnh gây nghi ngại có thể lọt vào tầm quan sát của chàng trai trẻ, người được thuê đến trình tấu nhạc cũ cho buổi dạ hội quan trọng sẽ diễn ra trong nay mai.

Các buổi sáng, Vinh sẽ thức dậy vào lúc bảy giờ. Đó là khi luồng ánh sáng ban ngày đã đủ mạnh để len lỏi qua ô thông gió, xuyên qua lớp kính cửa sổ còn mờ hơi ẩm, rồi sẽ ngưng đọng trong căn phòng áp mái với sắc độ duy nhất. Không riêng ánh sáng, mọi thứ bên trong ngôi nhà này ngấm chứa một khả năng bất biến, khiến khung cảnh không giống nơi người ta đang sống, mà đã trở thành các khung hình tĩnh lặng, cân xứng và khó lòng xô lệch. Một buổi sáng, thức giấc, vẫn nằm trên giường, Vinh nhận ra đồng hồ treo trên bức tường đối diện chỉ đúng số bảy. Kể từ hôm đặt chân vào ngôi nhà này, cậu luôn tỉnh giấc cùng một thời khắc. Sự chính xác làm rộn lên nỗi sợ hãi mơ hồ. Phải chăng chiếc đồng hồ với lớp kính vàng ó đã được bàn tay nào đó chỉnh sửa cho đúng thời điểm cậu kết thúc giấc ngủ? Hay đồng hồ sinh học của cậu đã ngấm ngấm chuyển đổi cho tương thích với nhịp sống ngôi nhà, vượt ra ngoài kiểm soát của chính chủ nhân?

Sau sự cố để cho người khách trẻ tuổi sử dụng chiếc thang máy cổ, giờ đây đã thành thông lệ, vị quản gia đích thân mang bữa điểm tâm lên phòng áp mái. Một suất ăn căn bản, với bánh croissant, cốc sữa tươi phản phát mùi chlorine tẩy trùng và một thứ quả cây luôn lạnh toát như vừa lấy ra từ tủ trữ đông. Không thực sự ngon miệng, nhưng cậu phải ăn hết tất cả, trước cặp mắt nửa thăm dò, nửa bắt buộc của người quản gia. Điều an ủi duy nhất là chiếc bánh sừng bò được làm bởi bàn tay lành nghề, vỏ giòn tan và lớp bột mềm cuộn chặt bên trong nóng hổi, tỏa ra hương thơm của bơ nóng và bột mì hảo hạng.

- Cậu sẽ không tìm thấy nơi đâu khác có thứ bánh ngon như vậy! - Người quản gia khuyến khích
- Nó được làm theo một truyền thống có từ vài năm trước!
- Tức là chiếc bánh tôi đang ăn và một người nào đó đã chết từ các thế kỷ trước giống hệt nhau? - Vinh nhướn mày, chế giễu nhiều hơn là tò mò.

Chỉ là câu đùa thoáng qua, nhận xét của cậu khiến gương mặt người quản gia hằn xuống nét gì đấy vô cùng khó tả. Nhưng ông ta nhanh chóng lấy lại vẻ lịch sự cần thiết:

- Điều ấy có gì không tốt?
- Tôi nghĩ mọi thứ luôn cần thay đổi, ngay cả những thứ tưởng như đã tốt nhất!
- Nhưng đó cũng là nguy cơ của sự hủy hoại, làm biến mất những điều đã từng đạt đến độ hoàn mỹ trước kia. Một số cứ việc thay đổi, được thôi. Nhưng vẫn có những người duy trì những thứ cần phải được duy trì.
- Ông hài lòng khi giữ đúng mọi thứ trong trật tự xưa cũ?
- Phải! - Lời đáp đượm vẻ tự hào.
- Ông không thấy chán ngấy khi chung quanh toàn các hình ảnh cũ kỹ và làm mãi những việc cố định

ngày này sang tháng khác?

- Đừng quan tâm những gì không thuộc phận sự! – Chỉ chỉ người quản gia trở lại về máy móc. Ông ta lái cuộc đối thoại sang hướng khác – Tại sao cậu không dùng xong bữa và bắt tay vào tập những bản nhạc cần chơi? Đừng quên ngôi nhà này sắp diễn ra dạ tiệc lớn. Các vị khách đặc biệt cần được chăm sóc chu đáo tất cả mọi mặt. Họ không giống những kẻ rúc vào các quán cà phê quèn trong thành phố, chỉ để nghe thứ nhạc được chơi bởi loại nhạc công xoàng xĩnh và buồn ngủ.

Vinh thoáng khó chịu với ngầm ý nhắc nhở. Để đến nơi đây, được lựa chọn vào vị trí của người biểu diễn phục vụ dạ tiệc, với cậu, không có gì liên quan tới sự may mắn hay tình cờ. Cậu đã chuẩn bị cho sự kiện này từ nhiều năm trước, dù không thể biết thời điểm chính xác nó diễn ra. Cho đến ngày, một thư điện tử gửi tự động cho tất cả các thành viên tham gia hội những người chơi nhạc cổ điển. Một thông báo tìm kiếm một người biểu diễn duy nhất, ít nhất hai loại nhạc cụ. Không có sất hạch trực tiếp. Theo yêu cầu, người muốn dự tuyển chỉ cần gửi file nén, ghi âm một số đoạn nhạc do chính mình trình tấu. Cả hợp đồng nếu được ký kết cũng sẽ thực hiện qua e-mail. Cân nhắc cẩn trọng, Vinh quyết định chọn gửi đi một số bản nhạc hình thức tự do mang tính kể chuyện của Ravel, Tartini và Bartok. Những đoạn nhạc không mấy phổ thông, nhưng sẽ khiến đôi tai nào sành nhạc phải lưu ý bởi kỹ thuật vượt trội của người thể hiện cũng như hàm ý mà những giai điệu gửi gắm. Hai tuần sau, thư thông báo gửi đến cho biết cậu đã được chọn. Bản hợp đồng làm việc một tháng kèm theo, với các điều khoản được soạn thảo chi tiết, một lô ràng buộc ngặt nghèo về việc di chuyển, tuân thủ luật lệ của ngôi nhà, không tiết lộ thông tin dưới mọi hình thức, không được phép sử dụng các thiết bị truyền thông... Bù lại, khoản tiền công người biểu diễn sẽ được trả là con số nằm ngoài tưởng tượng của Vinh: 100 triệu đồng. Khi thời gian làm việc kết thúc, cậu sẽ nhận tiền mặt và không bị tính thuế. Thế nhưng, các chi tiết và số liệu ấy chỉ lướt qua, không hàm nghĩa gì nhiều. Bởi lúc ấy, ngồi trước màn hình máy tính, thứ duy nhất hằn sâu vào mắt Vinh là dòng địa chỉ tòa nhà, điểm đến mà hàng trăm lần cậu nhìn thấy, từ khi còn là một thằng bé kiên nhẫn ngồi im trên băng ghế trước cửa lớp học nhạc, chờ đến lượt mình trả bài cho ông thầy khó tính. Xuyên qua giai điệu của những etude hay toccatu u ám đến tuyệt vọng, cậu bé đã mừng rỡ tưởng tượng một ngày kia, mình sẽ đáp chuyến xe lửa đến thành phố xa xôi, bước vào ngôi nhà bí ẩn, tìm kiếm điều mình cần phải tìm kiếm giữa những con người bí ẩn. Nỗ lực từng ngày, từng thời khắc cho kế hoạch duy nhất. Để giờ đây, ở tuổi 17, cậu đã có thể chạm vào giấc mơ tăm tối của mình, bằng một lời mời chính thức. Dù thuộc nó còn hơn thuộc tên của chính mình, nhưng dòng địa chỉ in nghiêng trong email vẫn có gì đó vô cùng mê hoặc, gợi nên cơn rừng mình huyền bí trước một cuộc phiêu lưu...

Chàng trai trẻ ăn nhanh phần điểm tâm, chỉ nhớ cần giữ phép lịch sự khi có kẻ khác ở gần, càng ít gây tiếng động khi ăn uống càng tốt. Cậu cũng đã không buồn quan tâm phân tích mùi vị của chúng như mấy hôm trước. Trong khi đó, người quản gia dùng chiếc máy hút bụi cầm tay, hoạt động theo các nút bấm điện tử, thông thả làm sạch các mảng tường sơn gai cùng mấy món đồ gỗ ít ỏi. Như thể tình cờ, ông ta dừng lại khá lâu ở lớp vải rèm và từng khe cửa sổ hẹp. Kỳ thực, Vinh biết, làm vệ sinh phòng ốc không phải là việc của một quản gia. Ông ta làm vậy chỉ để kín đáo quan sát từ khung cửa xuống khung cảnh bên dưới, chắc chắn không có hình ảnh hay dấu vết nào sau màn sương mù có thể nhìn thấy từ đây nữa. Lúc chiếc máy hút bụi điện tử màu trắng chuyển đến mặt bàn ngủ, sợi dây len buột tóc như một bông hoa đã héo khô bỗng lại rơi xuống sàn. Người quản gia cúi nhặt, nắm nhẹ trong lòng tay vài giây, như lắng nghe một tiếng nói vô hình vọng đến, sau đó thản nhiên đặt nó vào chỗ cũ.

- Của ai, ông biết không? – Vinh đột ngột hỏi.

- Có rất nhiều khách từng đến ngôi nhà và ở lại trong căn phòng này! – Cậu trả lời vang lên rành rọt, sau vài giây cân nhắc.

- Nhưng hẳn không có nhiều những cô bé độ sáu đến tám tuổi, tóc dài, khoảng một hay hai năm gần

đây. Sợi dây len còn khá mới, chỉ có các cô bé mới dùng nó...

- Tại sao cậu không trực tiếp hỏi chủ nhân của sợi dây len?

Nụ cười châm biếm hiện trên gương mặt ngả màu sáp ong, khiến các nếp nhăn nơi khóe miệng hằn sâu. Thật kỳ quặc, dù là dấu vết ủa tàn của tuổi tác, các nếp nhăn ấy vẫn gây cảm giác chúng được cố ý tạo nên, như khi người ta chăm chút chi tiết cho một chiếc mặt nạ sáp. Đặc biệt, hàm răng đều tăm tắp trắng muốt, như được lấy ra từ một khuôn đúc hàng loạt, quá chắc chắn và quá hoàn hảo so với quãng tuổi của chủ nhân. Nhưng nét cười không kéo dài lâu, khi người quản gia sức ra mình đã lỡ lời. Dù vậy, Vinh đã chóng vánh tóm lấy mẫu đuôi của con cáo sơ sẩy:

- Tức là ông thừa nhận có ai đẩy từng dùng sợi dây len đang ở trong ngôi nhà này! Tức là ông biết ngay từ đầu tôi không nói dối hay mơ ngủ khi hỏi về một cô bé mặc trang phục ballet, vào buổi tối đầu tiên tôi đến đây!

Vị quản gia bấm nút tắt đèn âm thanh của máy hút bụi ngưng bật. Đôi vai cứng đờ như một cái khung áo, ông ta tiến đến gần giường. Thứ vải dày của bộ đồng phục đen sát tầm mắt Vinh, phảng phất mùi khói ám pha lẫn mùi của chất tẩy trùng:

- Cậu nên đưa ra vài thông tin chứng minh cô bé vũ công ballet ấy là có thật!

- Cô bé ấy biết tên tôi. Cô bé đến gõ cửa, chắc chắn tìm kiếm một sự giúp đỡ.

- Giúp đỡ điều gì?

- Tôi chưa kịp hỏi. Nhưng tôi đọc được sự khẩn thiết trong giọng nói và đôi mắt cô bé.

- Nếu thực sự gặp vấn đề, tại sao cái nhân vật ấy không quay trở lại tìm gặp cậu một lần nữa? – Vị quản gia nhếch môi cười.

Vinh đẩy khay thức ăn sang bên. Con người già nua này thực tâm ngờ vực ảo giác của cậu, hay ông ta đang chơi đòn cân não, để cậu phải thừa nhận mình chỉ là vị khách ngớ ngẩn nói ra những lời thiếu suy nghĩ? Quá khó để đoán định ý đồ thực sự phía sau gương mặt vàng sáp kia.

Chàng trai trẻ nói thẳng:

- Suốt mấy ngày qua tôi đã chờ đợi, nhưng không thấy gì nữa. Chỉ có thể giải thích bằng hai phương án: Cô bé kia đã rơi vào nguy hiểm mà cô bé lo sợ. Hoặc dễ hiểu hơn, ông đã làm một điều gì đó, để có bé không sao đến tìm tôi được nữa!

Người quản gia thỉnh linh cúi xuống. Mặt kẻ sát gương mặt Vinh. Chàng trai trẻ căng người chịu đựng ánh mắt lạnh cóng. Và giọng nói của ông ta phả về phía cậu, âm sắc của kẻ nắm quyền kiểm soát trong cuộc đối thoại nên thân nhiên lật lại ván cờ:

- Không có một cô bé nào cả. Không có nguy hiểm nào cả. Vì thế, không ai cần cậu trợ giúp. Nếu muốn làm việc ở đây để nhận một khoản tiền lớn như hợp đồng thỏa thuận, cậu hãy giữ kín những ảo giác của riêng mình và đừng đại dốt chia sẻ chúng với ai! Người ta sẽ tống cổ cậu ra khỏi tòa nhà ngay tức khắc, nếu họ nghĩ rằng một kẻ bất thường lọt vào và cố ý làm cho mọi thứ trở nên hỗn loạn!

Cũng nhanh chóng như khi cúi xuống, người quản gia nhắc lên khay thức ăn. Liếc nhìn cốc sữa còn lại non nửa, ông ta nhắc cậu nên dùng hết, bởi trong ngôi nhà này không được phép xảy ra sự phí phạm. Vinh uống cạn. Qua đáy cốc mờ đục và chất thủy tinh bị khúc xạ, cậu nhìn thấy đôi mắt người quản gia đang

chăm chú nhìn mình, hay chính xác hơn, đang theo dõi sát sao cử chỉ của mình.

Một phát hiện vụt lóe trong đầu Vinh: Không, cô bé vũ công ballet chỉ là cái cớ được đề cập để đánh lạc hướng. Kể mà vị quản gia này thực sự quan tâm và muốn kiểm soát chính là cậu. Ngay cả hành vi nhỏ nhất nên ít bị lưu tâm nhất, là ăn uống, cậu cũng dần được rèn luyện theo một hướng khác, theo ý muốn của ai đó trong ngôi nhà này. Không có gì mơ hồ hay vô hình như cậu tưởng. Chúng hiện diện và có thực. Chúng được cài đặt theo qui trình bí mật. Chính vì vậy, mắt cậu không nhìn thấy chúng. Chẳng hạn, những chất được tẩm ướp tỉ mỉ, trong cốc sữa kia, trong mấy khoanh táo cắt sẵn kia, và có thể trong bầu không khí cậu đang hít thở. Vinh ngồi im, chờ đợi với phát hiện ghê rợn.

Trước khi ra khỏi phòng, người quản gia vẫn nhớ hướng mắt về tủ âm tường, nơi các hộp nhạc cụ xếp ngăn nắp chưa hề mở ra từ ngày Vinh đến đây: “Hy vọng trong sáng nay, tôi được nghe âm thanh nhạc cụ cậu tập luyện!” Chàng trai trẻ gật khẽ, như một cái máy. Quản gia lại mỉm cười. Nụ cười hài lòng kín đáo khi biết con mồi đang bắt đầu những bước đầu tiên của quá trình thuần phục không thể cưỡng chống. Hàm răng hoàn hảo rục lên, trở thành thứ duy nhất hút sáng trong căn phòng áp mái.

Cánh cửa gỗ sồi khép lại với tiếng tách khẽ của khóa bấm. Vinh lao đảo bước sang phòng tắm nhỏ. Dựa lưng vào bồn tắm lát gỗ, cậu gấn không quá run rẩy. Những ngón tay dài lạnh toát cào dọc theo cổ, tìm cách nòn. Dù có mùi ri sét lưu cữu, nước vẫn được uống thẳng từ vòi, từng ngụm lớn. Những, cho dù đã thử mọi cách khả dĩ, chàng trai trẻ vẫn không thể tống khứ các món thực phẩm vừa tự nguyện tiếp nhận vào người.

Rốt cuộc Vinh vẫn làm theo đề nghị của vị quản gia. Cậu mở tủ âm tường. Một góc bịt đồng của chiếc vali hơi lóe lên, như tia mắt nhìn ra từ bóng tối của người bạn đồng hành nhẫn nại và câm lặng. Vinh lấy hai hộp nhạc cụ, lắp nhanh cái giá xếp, đặt lên quyển sách ghi nhạc. Đầu tiên, cậu tập dượt prelude số 5 của Chopin, chuyển soạn cho flute. Bài tập này không theo đoạn mạch nhất định, nhưng có một bố cục trong sáng đúng như qui ước, vừa có thể phô diễn tài nghệ người chơi, đồng thời khá phù hợp để mở đầu cho một dạ tiệc bởi sự ngắn gọn, giản dị và âm điệu tươi tắn của nó. Cậu thổi bản nhạc mở màn vài lần, cho đến khi tin chắc mình đã nhuần nhuyễn không chỉ kỹ thuật, mà nắm vững trọn vẹn tinh thần của nó. Sau đó cậu mới mở tiếp chiếc hộp đựng vĩ cầm, cân chỉnh dây, bắt ngay vào bản sonata của Bartok viết riêng cho độc tấu violin. Nhưng, chỉ khi chơi thêm một bản sonata nữa của Tartini, Vinh mới chìm vào xúc cảm sâu đậm mà âm nhạc đem lại. Đây là hai bản nhạc quan trọng, nằm trong nhạc mục sẽ biểu diễn theo hợp đồng. Cho đến khi miếng đệm được Vinh nhắc ra khỏi bờ vai xương xẩu, đồng hồ trên tường chỉ sang con số 12. Cậu đã chơi liên tục hơn 3 giờ. Những giai điệu phức tạp đẹp đẽ cùng việc tập trung vào thói quen được rèn luyện lâu năm mang lại cho Vinh một điều mà cậu không mong đợi: Trạng thái tỉnh táo và cân bằng trở lại. Khung cảnh ám đạm vây quanh cậu như biển hình. Vẫn là các đồ vật ấy, nhưng mọi thứ bỗng trở nên nhẹ nhõm. Vẫn là cậu, nhưng vững tin vào chính mình hơn. Và như vậy, cậu cho phép mình hy vọng vào một cuộc tìm kiếm mà cậu có thể chủ động, chứ không giống như kẻ lẩn mò trong làn sương mù, không có gì định hướng... Chàng trai trẻ ngồi im, chiếc vĩ kéo đặt trên đầu gối. Mồ hôi từng giọt lấm tấm chảy dọc trán và gò má. Ngoài cửa sổ, một vệt gió mỏng chọt thổi đến. Những con quạ nãy giờ đậu im lìm trên mấy ô-văng tầng dưới để nghe nhạc loạng choạng bay lên, nối nhau, bay sang vệt xanh sẫm của các đỉnh cây cổ thụ. Những cú đập cánh của chúng làm chuyển động bầu không khí khô khốc và tù đọng.

Âm thanh bập rợn từ các căn phòng dưới nhà thấm qua những bức tường dày, lan ra ngoài không gian chung, trườn lên những bậc cầu thang. Dù bị khuyến cáo không nên rời phòng, Vinh cứ bước ra hành lang, nhìn xuống sảnh lớn sâu hút bên dưới. Ánh sáng mờ đục như một lòng giếng, nhưng vẫn nhìn thấy tấp nập bóng người qua lại. Có lúc, cậu còn nhìn thấy một nhóm những người đàn ông, trong đó có cả vị quản gia, đang đẩy chiếc grand-piano màu trắng từ căn phòng nào đó ở tầng trệt sang sảnh lớn. Sợi dây của phím mi giăng nào đó bị nhấn xuống, cất lên tiếng ngân tựa hồ hơi thở run nhẹ. Đây là loại dương cầm hiện đại, hiếm thấy, rất đắt giá, phải đặt hàng trực tiếp với nhà sản xuất. Nó được lên dây và cân chỉnh âm thanh

bằng thiết bị điện tử, chứ không theo cách thủ công thông thường. Có lẽ chỉ có trong tòa nhà lớn này, những đồ vật hiện đại nhất và cổ xưa nhất mới có thể ở cạnh nhau, tương thích với nhau một cách khó tin. Tuy nhiên, phát hiện này không gây ấn tượng mạnh với Vinh bằng câu hỏi thành linh hiện ra: Ai sẽ là người chơi nhạc trên cây piano ấy?

Vẫn từ trên nhìn xuống, Vinh chuyển từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác.

Không rõ từ góc gác nào trong căn nhà ngổ như vắng lặng này, mọi người tủa ra khá đông. Tất cả đều hồi hả chuẩn bị cho dạ tiệc. Có lẽ phải đến hàng trăm đầu việc lớn nhỏ cần được giải quyết, từ khâu trang trí, sắp đặt lại các không gian tiếp khách cho đến công việc nhà bếp.

Nhưng với bàn tay điều phối chuyên nghiệp của vị quản gia sành sỏi, những người làm công cứ thể thực hiện phần việc của mình, không ai cản trở ai. Cũng không ai gây ồn ào. Tất cả như một tổ ong đồng đúc, phát ra âm thanh duy nhất là tiếng rù rì bất tận.

Vinh đánh bạo đi xa hơn đôi chút, xuống tầng dưới. Qua cánh cửa mở hé, cậu có thể nhìn thấy những người đàn bà dọn phòng to béo, đeo tạp-dề và đội mũ che tóc, bằng cánh tay chắc khỏe gỡ tung mọi mảnh vải trắng che phủ đồ đạc trong các căn phòng không có người ở. Rồi họ hút bụi, đánh bóng ván sàn, làm sạch đồ gỗ và những chiếc ghế bọc da, sau đó lau chùi mọi ô kính. Những dáng người cùng những động tác mạnh mẽ dứt khoát hiện rõ trong các luồng sáng mờ bụi. Vừa làm, họ vừa kháo nhau một chuyện gì đó, bằng giọng hạ thấp, đượm vẻ bí mật và không phải không lo sợ. Vinh nghe loáng thoáng vài từ kỳ quặc “bị mất tích”, “máy lọc”, “đứa trẻ khôn khổ”, “chôn vùi”, “gia tài lớn”... Tuy nhiên, khi cậu tiến đến gần hơn để nghe cho rõ hơn, tất cả bỗng cùng lúc im bặt. Họ liếc người đứng trên ngưỡng cửa bằng tia nhìn cảnh giác, đưa mắt cho nhau, như ngầm hỏi rằng đó là ai. Thái độ của họ tỏ rõ, cậu chỉ là kẻ xa lạ, không ở đây lâu dài nên sẽ không cần biết những chuyện có một quá khứ lâu dài. Chàng trai trẻ bước dọc theo hành lang, ghi nhớ những từ ngữ rời rạc vừa nghe dù chưa thể hiểu chúng liên quan hay ám chỉ việc gì.

Thình thoảng, lại có vài người đàn ông mặc đồng phục của hãng cung cấp sinh vật cảnh, khệ nệ khuôn lên những chậu cây lớn lá xanh đậm, dùng để trang trí nội thất, theo đường cầu thang bộ. Khi cậu ngó ý giúp một tay, họ vội vã xua đi, hết sức sợ hãi, như thể nếu đồng ý sẽ gặp phải một phiền toái nào đó.

Vinh quay trở ngược lên tầng trên cùng. Mấy người phụ nữ dọn phòng kín đáo nhìn theo cho đến khi bóng cậu khuất hẳn. Kỳ thực, cậu không vào phòng áp mái, mà dự định sẽ từ đó lên thẳng xuống tầng trệt, theo lối cầu thang phụ. Lối đi này hình như không ai sử dụng vì hẹp và tối, nếu không bật đèn. Phấn chấn với phát hiện khôn ngoan, Vinh bước nhanh, để giày mềm không gây nên tiếng động. Nhưng, ở chiều nghi đầu tiên, cậu dừng khựng, đột ngột đến mức suýt ngã nhào trên các bậc thang bằng sắt chống cháy.

Chiều nghi vốn là cái hõm lọt thõm giữa hai bức tường, hình vòng cung quay kỹ các song sắt uốn, được tận dụng như khúc quanh cầu thang phụ. Một bóng người hiện diện ở đấy tự bao giờ. Cái bóng dựa lưng vào chấn song, đầu hơi cúi, hai cánh tay buông thõng thành hai vệt sáng lơ mờ.

Máu dưới da Vinh đông lại thành băng.

Chỉ khi cái bóng ấy ngược thẳng lên, chậm rãi bước đến, cậu mới nhận ra mình đã quá khiếp hoàng.

Một cô gái trạc tuổi cậu, hoặc trẻ hơn. Là cô gái tóc hạt dẻ, ngồi co chân trên băng ghế và đọc sách điện tử, hình ảnh ấn tượng đầu tiên hằn vào mắt Vinh, hôm cậu vừa đến ngôi nhà này. Giờ đây, cô ta lại hiện ra, cao và mảnh khảnh. Gương mặt nhỏ thó trắng muốt đang hướng về phía cậu, lưỡng giá, thách thức, hoặc thăm dò. Vinh lên tiếng trước, bằng hoàng với giọng nói khản đặc của chính mình:

- Cô là ai? Tại sao lại đứng ở đây?

- Gọi tôi là Lữ Hòa. Tôi đang chờ anh! – Các thông tin đưa ra đơn giản, thậm chí thoáng giễu cợt.

- Có việc gì? – Vinh nhìn thẳng vào mắt của kẻ đối diện. Một đôi mắt to và sáng, không hề có chút gì yếu ớt hay gợi nhớ đến loài thỏ rừng. – Cô biết tôi là ai ư?

- Anh là một nhạc công!

- Không lạ. Vì tôi được thuê đến đây để biểu diễn cho dạ tiệc. Cô biết gì khác nữa?

- Tôi thích cách anh chơi sonata của Tartini! – Vệt xanh lạnh lẽo lóe lên dưới hai đáy mắt to tướng, cho biết cô gái lạ mỉm cười – Tôi rất thích bản Devil's Trill đấy!

Một lần nữa, hơi thở trong phổi Vinh lạnh toát.

Khi gửi nhạc mục cùng các file nén, cậu chỉ ghi số hiệu của các bản nhạc và tác giả, chứ không hề ghi tên. Bằng cách nào cô gái này có thể gọi tên chính xác bản nhạc của Tartini? Vì sao cô ta hứng thú với cái tên Khúc ca ngân rung của quỷ?

Dường như đọc được ý nghĩ trong đầu kẻ đối diện, cô gái xa lạ bước thêm một bước nữa, sát hẳn vào người cậu. Trong một cử chỉ đột ngột, cô ta vươn tay, vòng quanh vai Vinh, đôi môi mềm lạnh kề sát bên tai, thì thào:

- Đừng sợ. tôi cũng biết chơi nhạc, như một nhạc công!

MÁU HIỂM

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Dạ Tiệc

Chàng nhạc công trẻ kiểm soát hình ảnh của mình lần cuối trong tấm gương nhỏ. Mái tóc thường rối bung đã chải kỹ bằng loại lược mềm. Những lọn râu trước trán được vuốt thứ dung dịch màu xanh nhạt, hắt gọn về sau, không còn lòa xòa che một bên mắt. Trang phục biểu diễn với áo sơ mi trắng hồ bột, nơ bóm và bộ tuxedo cổ điển thẳng nếp hết sức vừa vặn, không gây ra bất kỳ vướng víu nào. Người may nó đã tính toán để các cử động mạnh mẽ hay phóng túng nhất của nhạc công cũng có thể dễ dàng thực hiện trong bộ trang phục cầu kỳ. Không có hương thơm rõ nét nào tỏa ra từ mái tóc và trang phục của Vinh, nhưng kỳ thực cậu đã được bao phủ trong một thứ mùi hương mới. Trông trông và lạnh lẽo. Mùi của sự vô trùng tuyệt đối. Vinh chăm chú quan sát hình ảnh tấm gương phản chiếu. Hình ảnh trong đó được mặc định là cậu, hoàn hảo và sẵn sàng. Nhưng bên ngoài, cậu nghĩ đó là một kẻ khác, vô cùng xa lạ.

Chiều hôm qua, người quản gia đã mang lên cho Vinh những thứ chuẩn bị sẵn: Bộ lược cả chục chiếc mà cậu không thể biết hết công dụng. Các lọ dung dịch tẩy mùi cơ thể, làm sạch móng tay, giữ nếp tóc. Nơ bướm đeo cổ, khăn lụa dắt túi áo và bộ khuy cài manchette... Tuy nhiên, gây bất ngờ khi phút chót, ông ta yêu cầu người nhạc công trẻ không mặc bộ quần áo từ nhà mang theo mà sử dụng trang phục do gia chủ cung cấp. “Tại sao phải như vậy?” – Vinh khó chịu. “Sự tương thích cần thiết với bối cảnh!” – Vị quản gia thẳng thừng – Cậu nghĩ quần áo cậu mặc phù hợp cho đẳng cấp buổi tiệc của chúng tôi hay sao?” Vinh im lặng. Mọi phản ứng đều vô ích. Rõ ràng, các chi tiết nhỏ nhặt nhất, có thể ảnh hưởng đến hình ảnh và chất lượng buổi dạ tiệc đều đã được trù liệu và loại bỏ trước. Chàng trai trẻ đưa tay chạm nhẹ vào bộ trang phục biểu diễn. Lốp vải len mềm mịn dẹt từ thứ lông cừu hảo hạng. Tuy vậy, dù rất đẹp với những đường cắt tinh tế, không khó nhận ra nó không phải hàng mới tinh. Lốp vải bên trong được dẹt theo kiểu rất cũ. Một vài vết sần rất nhỏ ở vai áo, nơi đặt miếng đệm lót vĩ cầm. Nhưng kỳ quặc ở chỗ, bộ tuxedo vẫn vừa vặn với cơ thể chàng trai trẻ, như được lấy số đo để cắt may riêng. Lần đầu tiên, vị quản gia để lộ sự bối rối trước một câu hỏi chừng như không mấy quan trọng của Vinh, về việc trước cậu, ai đó hoặc một vài ai đó đã từng mặc qua bộ trang phục này. Hồi lâu, ông ta mới tìm được cách giải thích khả dĩ:

- Mỗi năm, đều có dạ tiệc được tổ chức ở ngôi nhà này. Sinh nhật của một nhân vật quan trọng. Nam nay dạ tiệc sẽ diễn ra qui mô hơn bao giờ hết. Chúng tôi phải thuê người chơi nhạc. Một chàng trai trẻ luôn là lựa chọn tốt nhất! Sau khi nhạc công rời đi, trang phục diễn vẫn có thể tái sử dụng cho những năm sau.

- Những nhạc công ấy đi đâu? Tại sao các ông không thuê tiếp cho các năm sau mà phải đăng tin tuyển dụng người mới?

- Cậu chưa từng nghe nói về một nguyên tắc: Người ta chỉ có thể đến đây một lần duy nhất. Không bao giờ có sự trở lại, bất kỳ lý do nào, dù họ tài giỏi đến đâu.

- Nhưng điều đó không có nghĩa nhưng nhạc công được chọn đến đây làm việc đều có chung một kích cỡ trang phục! – Vinh đặt tay lên lốp vải trơn nhẵn của bộ smoking, nhấn mạnh.

Ánh mắt cậu buộc người đối thoại không thể lảng tránh câu trả lời. Dù vậy, ông ta vẫn dễ dàng tìm được câu trả lời lảng tránh:

- Đôi khi xảy ra những trường hợp tình cờ, phải không?

Người nhạc công trẻ bước chậm rãi trên các bậc thang. Nhạc cụ của cậu đã được yêu cầu mang xuống trước. Theo sắp đặt kỷ lưỡng của người quản gia, cậu sẽ dùng bữa tối trong khu vực của những người làm

việc trong nhà. Tuyệt đối không lai vãng ra không gian đón tiếp khách khứa. Ông ta dặn dò:

- Lúc đồng hồ chỉ đúng chín giờ, cậu được phép bước ra sảnh lớn. Cậu sẽ chơi nhạc, và sẽ được chứng kiến một trong những cảnh tượng ngoạn mục nhất mà cuộc đời cậu có thể chứng kiến. Nhưng phải nhớ, dù có choáng ngợp đến mấy, thì việc của cậu có mặt ở đây, vẫn là biểu diễn. Cậu là nhạc công, không phải khách mời. Đừng tham dự vào cuộc vui, dù người rú có tỏ ra tha thiết và làm cho cậu hưng phấn đến đâu!

Vinh gật, hờ hững:

- Ông không cần thiết nhiều lời như thế. Tôi hiểu việc. Mặt khác, tôi không đến đây để vui chơi.

- Vậy để làm gì? – Máu mắt nhợt nhạt bỗng thẩm lại trên gương mặt vàng sáp.

Vinh đáp nhanh, sử dụng nguyên tắc giải thích càng đơn giản càng thuyết phục:

- Để kiếm tiền!

- Tốt!

Giữ vẻ thản nhiên, Vinh không nói gì thêm. Nhưng khuất dưới lớp khăn trải bàn ăn lò xo, bàn tay cậu bắt giắc co lại, nhâm nháp mồ hôi lạnh. Cậu vừa thoát hiểm một cuộc kiểm tra đột ngột. Không, không bao giờ cậu quên mục tiêu chính yếu một khi đã lọt vào đến nơi đây. Đồng thời, cậu cũng không được phép lơ là, bởi cậu biết rõ, có những đôi mắt luôn luôn dõi theo, đặt ra hồ nghi về sự có mặt của cậu. Tuy nhiên, còn lý do khác nữa, mới mẻ hơn, mà cậu cũng không thể ngờ đến. Đó là cậu rất muốn một lần nữa nhìn thấy cô gái mảnh khảnh với mái tóc hạt dẻ. Sau cuộc chạm mặt đột ngột và vài trao đổi ngắn ngủi kỳ dị ở khúc quanh cầu thang, cô ta biến mất. Đã ba ngày, cậu không thấy lại còn người lạ lẫm này. Nhưng ở một lẽ nào đấy, cô ta vẫn nguyên vẹn trong tâm trí cậu, với từng cử chỉ và hình ảnh sắc nét, như khắc lên vông mạc bằng mũi dao nhọn.

Sau bữa ăn thịnh soạn nhưng được phục vụ nhanh gọn ở khu vực gia nhân, chàng nhạc công trẻ kiểm tra kỹ lưỡng hộp nhạc cũ lần cuối. Chiếc sáo gỗ đã được làm sạch. Những nút bấm trơn và nhạy. Cây vĩ cầm của cậu cũng đã được ai đó lên dây sẵn, theo đúng cao độ chuẩn. Giờ thì chỉ cần ngồi im, tĩnh tâm và chờ kim đồng hồ chuyển sang số chín. Từ góc phòng này, qua những chấn song cho phép trông ra mà người ngoài không thể nhìn vào trong, cậu có thể quan sát toàn cảnh bữa tiệc.

Hệt như có một chiếc đĩa ma thuật chạm vào từng milimet tầng trệt tòa nhà. Mọi thứ bỗng dung biến hình. Những mảng xám u ám bị bóc sạch khỏi các bức tường trát vữa tusco nặng nề, nhường chỗ cho từng dải sáng rực rỡ nhẩy nhót hắt xuống từ những chùm đèn pha lê. Thứ gỗ cũ mờ sẫm của ván lót sàn và những khoảng lót đá đã trở nên bóng loáng, phản chiếu tất cả những gì có hình thù – từ các đồ nội thất đồ sộ cho đến cả vệt hơi nước mỏng manh bay lên từ cốc rượu mùi ướp lạnh. Các cánh cửa dày nặng mở toang. Vách gỗ ngăn chia thành các phòng nhỏ bị nhấc đi, để lộ ra một khoảng không gian chung rộng lớn, với hàng chục bàn tiệc bày biện hoa tươi và những giá nền bằng bạc xếp quanh phòng. Thế nhưng, tất cả khung cảnh xa hoa ấy vẫn chìm khuất đi trước những dáng vẻ cao lớn trang nghiêm, hoặc lộng lẫy và kiêu hãnh khác thường của các vị khách.

Phải, vị quân gia đã không khuyến cáo quá lời. Với một chàng trai 17 tuổi ít từng trải như Vinh, những gì đang lướt qua trước mắt quả gây ấn tượng choáng ngợp. Có lẽ tất cả những vị khách được mời đã đến đây cùng lúc. Trước khi nhập tiệc, họ tụ tập ở sảnh lớn bên ngoài, chia thành từng nhóm nhỏ, rì rầm trao đổi xoay quanh một vài đề tài đặc biệt mà tất cả bọn họ đều thật sự quan tâm. Trừ một vài người trẻ không có gì nổi bật bởi cử chỉ rụt rè, dáng vẻ hầu hết khách khứa cho biết họ không còn trẻ, nằm trong khoảng tuổi từ 35 đến 50 thậm chí nhiều hơn nữa. Nhưng để phân định rõ rệt thì không thể. Một điều gì đó rất mơ

hồ tóa ra từ những con người ấy làm nhòe mờ hoặc sai lạc ấn tượng tuổi tác. Những đôi vai hơi còng xuống theo gánh nặng của thời gian. Những đôi chân không thể duy trì nhịp bước dẻo dai nhanh nhẹn khi đã băng qua khá nhiều sự kiện quan trọng của đời người. Thế nhưng chủ nhân của những cơ thể ấy lại có gương mặt tươi trẻ, mái tóc dày mượt và những bàn tay trơn nhẵn không một nếp nhăn. Sự giàu có và sung túc không chỉ mang đến cho chủ nhân của nó những ưu thế thông thường. Chính bản thân những con người ấy cũng trở thành một đặc quyền. Thứ đặc quyền mà quy luật của tuổi tác hay sức khỏe không được phép chạm vào. Vinh ngồi im, choáng váng với ý nghĩ kỳ dị vừa xâm chiếm.

Còn hai phút nữa, đến chín giờ.

Đột nhiên, một hình ảnh lướt qua mắt cậu.

Giữa những chiếc váy dài trang nhã của các phụ nữ dự tiệc, vừa hiện ra màu áo đen của vũ công ballet nhỏ. Chỉ tích tắc, dáng vẻ bất ngờ ấy đã biến mất, như một con thú nhỏ lẩn vào cánh rừng rậm rạp.

Vinh vội vã đứng nhóm lên, toan lao ra vùng sáng rực rỡ của sảnh lớn. Tuy nhiên, bàn tay của người quân gia đã giữ vai cậu lại, nhắc khẽ: “Tới giờ rồi!”.

Không còn thời gian nữa, Vinh đành cầm lên hai hộp nhạc cụ.

Chân và lòng tay cậu run bắn. Xúc động và hồi hộp luôn là dấu hiệu tốt, trước một cuộc biểu diễn. Nhưng lần này thì khác...

Cậu bước ra khoảng trống giữa hai bàn tiệc gần lối đi, như xuyên qua làn nước cứng, gắng tự nhủ hình ảnh vừa nhìn thấy chỉ là một ảo giác. Vị trí biểu diễn của nhạc công không cố định, chỉ được quy ước cạnh cây đại dương cầm sáng rực, lúc này đã trở thành vật trang trí làm tăng độ sang trọng của phòng tiệc.

Trên giá, tập ghi nhạc đã được mở sẵn, cố định. Không phải bản nhạc số 5 của Chopin chuyển soạn cho flute, mà là một prelude của Franck, cung mi giáng trưởng. Ai đó đã thay đổi nhạc mục vào phút chót, không báo trước. Một thử thách khó chịu. Nhưng Vinh không để ý cho bất kỳ điều gì làm hồng phần biểu diễn của cậu. Lướt mắt trên khuôn nhạc đầu tiên, bấm hợp âm đầu tiên, cậu bắt đầu chơi.

Âm thanh vang lên, như hơi thở xanh dịu, run rẩy vươn ra từ một lồng ngực can đảm, len lỏi giữa những dải sáng pha lê óng lên sắc hổ phách.

Những giọng nói rì rầm trong phòng tiệc bỗng im bật. Những ly sâm-panh lỏng lánh đang nâng lên dừng lại giữa chừng. Các vị khách đổ mắt nhìn về phía người biểu diễn. Những đôi mắt rực sáng, chăm chú đặc biệt. Họ nghe nhạc? Họ đang chia sẻ giai điệu chào mừng dạ tiệc của Franck? Hay đơn thuần họ chỉ quan sát người nhạc công, lưu giữ hình ảnh của cậu, phân tích đường nét gương mặt và đôi tay cậu, tò mò về tuổi trẻ rụt rè nhưng cũng thật vững tin của cậu? Không thể phân định rõ rệt những cảm xúc tế vi ấy. Nhưng Vinh không bận tâm nữa. Như mọi nhạc công chuyên nghiệp, giờ đây, các chi tiết xa hoa và những vị khách lạ mặt kia bỗng chốc lùi xa. Không gian này dường như chỉ còn riêng cậu, và những giai điệu cần được vang lên.

Ở khoảng lặng giữa bản nhạc thứ hai, khi Vinh chuyển sang chơi một tổ khúc của Vivaldi trên violin, những vị khách trong sảnh tiệc bỗng chậm rãi đổi hướng nhìn. Từ bậc trên cùng của cầu thang lớn, một bóng người vừa hiện ra. Một nữ thủy thần bất ngờ nhô lên giữa làn nước biển tối sẫm. Bộ váy lấp lánh ánh bạc như dệt nên từ đám bọt sóng, cuốn theo thân hình mảnh khảnh chưa thực sự hoàn thiện, nhưng vẫn tỏ ra một sự lồi cuốn non trẻ, khó lòng cưỡng chống mắt nhìn. Cô ta đang lướt xuống, nhẹ nhõm và hờ hững. Những bước chân khoan thai, không ngập ngừng lo âu, nhưng cũng chẳng chút gì hào hứng. Đôi vai gầy và thẳng. Chiếc cổ vươn cao kiêu hãnh. Đôi tay chấp nhẹ sau lưng, dấu vết sót lại của một đứa trẻ bướng

bình và ưa thách thức. Món trang sức duy nhất mà nữ thủy thần trẻ tuổi mang theo chính là mái tóc. Dưới ánh đèn hồ phách, màu tóc hạt dẻ rực lên, ngả sắc đỏ thắm tựa than cháy. Nhưng, nổi bật hơn hết, là đôi mắt của cô ta. Hàng mi dày rợp như một nét vẽ quá tay, khiến đôi mắt to càng trở nên quá cỡ. Hai đốm sáng bất động nổi bật trên gương mặt nhỏ thỏ, trắng muốt. Không buồn quan sát hiệu ứng gây ra với đám đông nín lặng, đôi mắt ấy chăm chú đặt vào một điểm nhìn duy nhất: Người nhạc công trẻ. Chiếc vĩ kéo mất trọng lực trong tay Vinh, suýt rơi xuống. Tuy nhiên, cậu lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Bản nhạc vang lên tiếp tục. Những nốt nhạc rực rỡ và nhảy nhót. Phần mùa xuân của tổ khúc Bốn mùa.

Biểu diễn hơn nửa tiếng, Vinh lại được nghỉ 10 phút. Một người phục vụ mang đến cho cậu cốc nước ấm và khăn thấm mồ hôi. Cậu ngồi im trên ghế nghỉ, khuất sau cây piano lớn, như một thủy thủ bị bỏ lại trên hoang đảo. Xung quanh, những âm thanh rì rào đều đều dội đến, từng đợt, nhưng không chạm vào cậu. Dù thuộc lòng nguyên tắc biểu diễn, không được phân tâm bởi bất kỳ thứ gì ngoài âm nhạc, những trật tự bên trong Vinh vẫn bị xô lệch. Cậu mong đợi khoảnh khắc được gặp lại cô gái kỳ lạ, nhưng không phải theo cách này. Giờ thì cậu đã hiểu, cô ta chính là chủ nhân của buổi tiệc sinh nhật. Nhân vật quan trọng nhất nhì trong ngôi nhà lớn. Đầu cậu nhẹ bẫng, trôi lơ lửng giữa những cảm xúc pha trộn – ngạc nhiên và tò mò, cảm giác sợ hãi choáng váng, cả nỗi mặc cảm khi nhìn nhận lại vị thế của mình.

Trong khi ấy, ở đám đông bồng bềnh dưới kia, cô gái tóc hạt dẻ đang di chuyển giữa những nhóm người. Cái tên Lữ Hòa của cô ta vang lên ở các góc sảnh, vớ sự nề trọng đặc biệt. Cô ta cảm ơn những lời chúc tụng sinh nhật, trả lời những câu hỏi của khách khứa, đưa tay cho một vài chàng trai trạc tuổi năm nhệ hoặc nghiêng đầu, hôn phớt lên má một quý bà nào đấy. Hết thấy các hành vi ấy được thực hiện với vẻ phớt tình đặc biệt, rõ ràng đã được rèn tập nhiều lần. Một kiểu hành động không đặt cảm xúc, không quan tâm phản ứng từ kẻ khác. Nhưng, đó cũng chính là điều khiến cô ta sở hữu một vẻ lôi cuốn đặc biệt – Vinh đột ngột nhận ra.

Các vị khách lục tục kéo ra khu vực khiêu vũ, lát đá cẩm thạch. Những bóng người in ngược trên sàn đá trắng. Từng đám màu nhập vào nhau, tách rời, rồi lại nhập vào các đám màu khác, như trò chơi kính vạn hoa. Vinh nhìn theo đám trắng bạc duy nhất đang di chuyển nhiều nhất, khi cậu chơi qua các bản valse Vienne. Lữ Hòa lần lượt nhảy vài điệu với những vị khách trẻ rụt rè, cả với các quý ông nghiêm trang. Họ đều tỏ ra một vẻ xúc động giống nhau khi chạm tay vào nữ chủ nhân bữa tiệc. Thảng hoặc, cô ta lại ném một ánh nhìn kỳ dị về phía người nhạc công. Họ quan sát, theo dõi lẫn nhau, thách thức lẫn sợ hãi.

Sau lần nghỉ thứ hai, người nhạc công trẻ uống cạn cốc nước ấm phản phát mùi thuốc tẩy trùng, rồi quay trở lại vị trí biểu diễn. Tuy nhiên, chủ nhân của buổi tiệc đã đến bên chiếc piano trắng. Cô ta ngồi vào đàn, mở nắp. Ngay tức khắc, cô ta chơi bản nhạc của mình. Những nốt nhạc thoát tiên rồi rạc trong một giai điệu uể oải dần dần kết nối vào nhau, nhanh và mạnh dần lên, cho đến khi nó lướt qua mọi kỹ thuật, chỉ còn hiện lên từng lớp thứ xúc cảm dày đặc của người chơi đàn. Đám đông khách khứa lắng nghe với thái độ lịch sự cần thiết, có lẽ không hứng thú lắm với bản nhạc phức tạp, u ám và khó hiểu. Nhưng Vinh thì khác. Nữ chủ nhân trẻ tuổi đang chơi lại bản Devil's Trill của Tartini. Mái tóc rực rỡ, ánh mắt rỗng, đôi môi hơi mở hé để lộ những chiếc răng âm lạnh tương thích hoàn hảo với sonata Khúc ngân của quý. Cô ta nói đúng. Cô ta có thể chơi nhạc thuần thực, như một nhạc công. Không rời mắt khỏi người chơi piano, Vinh đặt cây violin lên vai, bắt vào phần diễn của mình. Một song tấu ngẫu hứng, nhưng vẫn chính xác tuyệt đối.

Bản nhạc chấm dứt khi Vinh kết thúc phần độc tấu. Nữ chủ nhân của buổi tiệc đã bước xuống sảnh. Trên dãy phím đàn chưa đầy nắp, mảnh giấy nhỏ được viết bằng loại mực in đậm: “Gặp tôi ngoài sân, trước vườn cây mê cung. 10 phút nữa!”. Chàng trai trẻ cầm lấy tờ giấy, vo nhẹ, nắm chặt trong lòng tay. Ta sẽ hỏi thăm tin tức về cô bé mặc váy đen, Vinh lẩm bẩm tự nhủ.

Vinh đứng im dưới mái vòm sâu hút tạo nên từ những cành nhánh rậm rạp. Ánh sáng rực rỡ chiếu qua

các ô cửa của sảnh lớn chỉ làm bóng tối ngoài đây dày đặc hơn. Không khí rất lạnh. Gió thốc ra từ các lối đi tối đen. Thoáng chốc, hơi nước đã đọng lại từng giọt trên tóc cậu. Nhưng bộ trang phục diễn khiến cậu đủ ấm. Có lúc, sau lưng, vang lên tiếng lắc rắc như bàn chân nào đó rón rén bước trên đám cành nhánh giòn mỏng bên trong khu vườn sâu thẳm. Cậu ngoảnh lại đột ngột. Không ai cả.

Cho đến khi chàng nhạc công mắt sạch kiên nhẫn, quyết định không chờ đợi nữa, từ bên cửa gỗ phụ hiện ra một bóng người cầm theo vài vật dụng gì đấy giống như cước và xèng. Sự giật dử người đi ngay khi cậu nhận ra ánh lấp lánh bạc của chiếc váy dạ hội. Người hẹn gặp đã mặc thêm áo choàng bằng vải denim, nhưng mái tóc vẫn xõa xuống, rối tung trong những đợt gió thốc tháo. Không cần rào đón cũng như chẳng buồn giải thích lý do cuộc hẹn, cô ta nói luôn:

- Anh không sợ chứ?

- Cô muốn tôi làm gì? – Vinh liếc nhìn hai chiếc cước và xèng. Chúng còn khá mới. Lưỡi kim loại hiện rõ vẻ cứng rắn và bén ngọt.

- Anh sẵn lòng giúp tôi chứ? Anh không ngại bỏ mặc buổi dạ tiệc chết tiệt kia chứ? – Cô ta tiếp tục đặt ra những câu hỏi mù mờ. Rõ ràng, vì cùng là người chơi nhạc, cô ta có thể đoán được logic suy nghĩ trong Vinh.

Không cách gì khác, và cũng khá tò mò, chàng trai trẻ gật đầu:

- Được thôi! Cô bỏ mặc khách khứa để rủ tôi chơi trò đi tìm kho báu trong đêm sinh nhật ư?

- Tôi biết anh can đảm và có thể giữ bí mật! – Cô gái nhếch môi cười – Vì thế, chúng ta sẽ cùng nhau tìm kiếm một thứ đã bị chôn cất từ nhiều năm trước.

MÁU HIỂM

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chôn Vùi

Vài nhánh cây khô gãy vụn dưới gót giày, âm thanh mỏng nhẹ tựa các móng tay nhỏ cào xước vào bóng tối. Nằm sát gốc những bụi cây dày rậm nối tiếp, đám cỏ im lìm như hàng triệu sợi lông mi đen thẫm mở hé, nhìn theo hai bóng người đang lướt qua chúng. Những đám mây vầy cá trời dạt. Mặt trăng đột ngột hiện ra trên nền trời trong suốt. Một vật thể bằng kim loại, hoàn hảo và vô cảm. Từng dải sáng trắng lạnh chiếu xuống, xuyên qua lớp sương mờ đang bao phủ khu vườn. Làn không khí phía trên các tán cây nhòe màu trắng sữa, đồng thời tạo nên đường viền mỏng bọc quanh một vài hình khối đang chuyển động.

Nữ chủ nhân bữa tiệc dẫn đường phía trước. Có vài giây, từng vảy lấp lánh ánh bạc nổi rõ dưới ánh trăng, sau đó tắt lịm theo những bước chân đang lướt đi rất nhanh. Như một ảo giác được tái lập, hình ảnh này bỗng nhắc chàng nhạc công trẻ đến câu chuyện huyền ảo cậu từng đọc vào ngày xa xăm, về một sinh vật nửa người nửa thú, theo tiếng gọi bí hiểm của mặt trăng đã nhào lên từ cơn thủy triều tăm tối câm lặng. Rất giống. Chỉ có tấm lưng gầy mảnh của cô ta là khác biệt. Bởi nó không mềm yếu mà vươn thẳng, toát lên vẻ ngạo mạn trong một quyết tâm điên rồ.

Vài lần bị mấy cành nhánh vướng vào cổ và vai áo, Vinh tụt lại chậm hơn phía sau. Dù vậy, cậu cố gắng ko để lạc mất mái tóc hạt dẻ bắt đầu lóng lánh hơi nước cùng chiếc xeng kim loại Lữ Hòa vác trên vai. Hơn chục lần, cô ta đột ngột bước ngoặt vào các lối rẽ không thể ngờ của khu vườn, vốn được thiết kế thành mê cung. Một mê cung từ những bụi cây ô-rô cắt xén vuông vức, cao hơn đầu người, khiến mọi ý nghĩ tìm cách định hướng đều trở nên vô vọng.

Những câu hỏi vẩn vơ lên huyền não trong đầu người nhạc công trẻ: Chuyện gì xảy ra khi những vị khách sang trọng trong tòa nhà phát hiện nữ chủ nhân bữa tiệc biến mất? Cô ta đang thực sự tìm kiếm một thứ gì đó quan trọng hay đây chỉ là trò chơi ngẫu hứng, theo thói quen ngông cuồng không ai được phép ngăn cản của một đứa trẻ luôn được nuông chiều? Tại sao chẳng phải ai khác, cô ta lại chọn một nhạc công mà số lần tiếp xúc chưa đủ đếm hết số ngón trên bàn tay? Và cuối cùng, phía sau hành động kỳ dị đang diễn ra, liệu có một âm mưu hay cái bẫy nguy hiểm nào đó giăng lên? Các phỏng đoán khiến Vinh bồn chồn. Cậu bắt đầu phân vân về sự bốc đồng liều lĩnh. Nếu quay lại và bỏ đi, vẫn kịp để thoát. Nhưng một điều gì khác khiến chân cậu cứ bước về phía trước, không ngừng nghỉ. Chẳng phải cậu đã hết sức khó khăn để lọt vào ngôi nhà lớn, có thể len lỏi các ngõ ngách trong nơi chốn này, và mục tiêu là kiếm tìm bí mật đấy ư?

Những câu hỏi đan xen, cắt chéo nhau.

Cậu đang bước đi trong mê cung.

Ý nghĩ bên trong cậu cũng là một mê cung.

Đột nhiên, như cảm nhận được những xung động bên trong người đi cùng, cô gái quay phắt lại. Đôi mắt to tướng hướng thẳng về Vinh. Khóe miệng xinh đẹp đỏ sẫm màu quả cherry bỗng nhếch lên, biến thành một nụ cười nhẹ, nửa khuyến khích, nửa khoái trá khi kẻ bị điều khiển đang ngoan ngoãn tuân thủ mệnh lệnh. Trong tích tắc, nhìn vào đôi mắt trống rỗng ấy, nụ cười sắc bén ấy, chàng nhạc công trẻ bỗng hiểu, một khi đã lọt vào giữa mê cung này, dưới sự dẫn dắt của con người kỳ khôi này, mọi ý định cưỡng chống sẽ đều vô ích.

Theo vị trí Mặt Trăng,, lúc ở phía trước mặt, lúc lại vòng về bên trái hay phải, Vinh chột hiệu mê cung

của những bụi ô-rô không quá lớn. Hẳn nó chỉ giới hạn trong khu vực đất đai quanh tòa nhà. Điều chính yếu, rõ ràng, nữ chủ nhân trẻ tuổi chỉ muốn cậu không thể xác định phương hướng, nếu như vào lúc nào đó cậu có ý định lập lại cuộc thám hiểm. Có vài đoạn khá dài, Mặt Trăng biến mất, khi họ luồn dưới lối đi có mái vòm tối đen, dốc sâu, có lẽ xuyên qua đường hầm. Bầu trời một lần nữa hiện ra, thì Vinh nhận thấy lối đi đã trở nên hẹp hơn. Mùi lá cây ẩm ướt mỏng đi rồi mất hẳn. Không khí mà họ thở vào phổi vẫn bụi. Thay cho đám cỏ ướt cọ nhẹ vào mũi giày, lúc này dưới lớp đế mềm, có thể cảm nhận rõ âm thanh lạo rạo của cát khô và sỏi. Cậu bước nhanh hơn, bắt kịp người phía trước. Khoảng cách giữa họ thu ngắn dần. Con gió lùa tới, ngỡ như có sợi tóc lạnh bay ngược về phía sau, vương trên trán cậu. Họ phải bước chậm hẳn, thận trọng tránh những cành khô vươn ra thành linh, tựa các khớp ngón xương xẩu tìm cách níu kéo những kẻ tình cờ đi ngang qua chúng. Dù hết sức đề mắt, Vinh vẫn bị một vết cào xước chéo trên cổ. Không đau lắm, nhưng gặp khí đêm lạnh, nó tức khắc gây bỏng rát. “Ồ! Tệ thật!” – Cậu buột miệng thốt lên, áp tay lên vết xước.

Một lần nữa, Lữ Hòa ngoảnh về sau. Trong một cử chỉ khó ngờ, cô ta bỗng chia tay cho Vinh. Buông tay khỏi vết xước, cậu nắm lấy bàn tay ấy, như một cái máy, đầu óc càng lúc càng trở nên hỗn độn. Mất một lúc, Vinh mới có cảm giác rõ rệt hơn về bàn tay cậu đang nắm giữ. Làn da khô mướt, khá ẩm. Tay của người chơi nhạc. Những ngón tay dài mảnh nhưng rắn rỏi, cất giấu sức mạnh.. Chỉ có điều, vì một lẽ nào đó, nó lại đang run nhẹ. Bất giác, cậu hiểu, hoàn toàn trái ngược với vẻ bề ngoài cao ngạo và bất chấp, lúc này đây, nữ chủ nhân của tiệc sinh nhật cũng đang lo sợ. Và cô ta không ngại để cho cậu biết cảm giác rất thật đó.

Khu mê cung chấm dứt đột ngột bởi khoảng đất trống bằng phẳng. Vinh hoang mang nhìn quanh. Không, cậu chưa từng nhìn thấy khu vực lạ lẫm này, ngay cả khi phóng mắt quan sát từ phòng áp mái. Xa hơn, trên sườn dốc thoải thoải, những thân cây cổ thụ vươn cao, cành khô tua tủa, trơ trụi. Hang vượn nhánh cây nhỏ hơn đan ken, biến thành một tấm lưới khổng lồ giăng khắp khoảng trời. Mặt Trăng, kẻ lữ hành đơn độc thân nhiên trên mặt biển đen, lúc này cũng đã bị đánh bật và giam hãm trong tấm lưới đó. Từ lúc nào, ánh sáng của nó biến thành thứ chất lỏng trắng bệch, chảy viên theo các thân cây vượn vẹo, tím tái, càng thấp xuống phần gốc càng trở nên tối thẫm.

Không cần Lữ Hòa mở lời, Vinh tự hiểu họ sẽ phải tiếp tục đi xuyên qua những hàng cây trơ trụi. Nhưng còn phải đi bao lâu, đến chính xác nơi đâu, để làm gì, thì không có dấu hiệu nào mách bảo để cậu có thể đoán được. Tốt nhất là kiên nhẫn chờ đợi cô ta lên tiếng về trò chơi mới mẻ...

Người nhạc công trẻ thờ mạnh. Không khí lùa vào phổi nhiều hơn. Và đám bụi trong làn không khí ấy bắt đầu sánh lại tựa thứ cháo đặc, làm lồng ngực cậu trĩu nặng.

Họ len lỏi qua những góc cây khô khốc, mà dưới hiệu ứng của ánh trăng đã biến thành những hình thù vượn vẹo, đông cứng như trong một khoảnh khắc bị nguyên rủa.

Chốc chốc, cô gái mảnh khảnh dừng chân, phân vân neho mắt định hướng. Bàn tay cô ta chậm rãi vuốt theo lớp vỏ thô nhám dọc thân cây, chạm vào vài mắt gỗ nhẵn lì đã từng là một cành nhánh đầy sức sống, nay đã bị cưa cụt sát gốc. Đôi môi đỏ sẫm màu cherry lẩm bẩm nhắc lại với chính mình các chỉ dẫn nào đó có lẽ đã thuộc nằm lòng. Chỉ có điều giờ đây, khi so sánh với những hình ảnh thực tế trước mặt, cô ta chần chừ chút thời gian để cân nhắc, phân tích và chấp nhận.

Càng đi càng mệt lần khó thở, trên vai lại thêm chiếc xẻng vác hộ cho cô gái, nhưng các ngõ vực trong Vinh bắt đầu được tháo bỏ. Có lẽ cậu đã vội vã khi cho rằng tiến trình cậu đang tham dự chỉ là một trò đùa. Không, khuất sau vẻ mặt căng thẳng của người đi cùng, trong dáng vẻ bướng bỉnh của cô ta khi dần từng bước chân trên lớp cát sỏi trơn chuội của con dốc, có gì đó vô cùng quyết tâm và thành thực, cho dù sự quyết tâm và thành thực đó dễ bị nhầm lẫn với sự cố chấp và điên cuồng.

Sắp 12 giờ đêm.

Họ lên đến đỉnh ngọn đồi.

Cả hai cùng dừng chân, lấy lại hơi thở, lấy lại chút sức lực hao hụt sau chặng đi ngoắt ngoéo liên tục.

Họ phóng mắt nhìn xuống triền dốc bên kia.

Bên kia triền dốc, qua đám cành khô, ánh trăng chiếu xuống sáng hơn. Những thân cỏ thụ thẫm đen trải bóng trên các mô đất nhấp nhô. Hai cái bóng của họ cũng đổ dốc, dài thượt. Tùng váy xòe cùng khou6n đầu nhỏ nhắn của Lữ Hòa khiến bóng đổ của cô ta giống như một bức tượng điêu khắc bằng đồng đen. Vinh từng nhìn thấy ai đó đặt trên chiếc dương cầm, trong cái lớp học nhạc u ám, đầy nỗi phiền muộn và lo âu, nơi cậu từng tự nhủ hàng trăm lần rằng phải thật kiên nhẫn và can đảm, không có gì là quan trọng hết, ngoài việc cần phải miệt mài rèn tập để trở thành một nhạc công thuần thực...

Vinh toan há miệng, cất tiếng gọi thật vang, phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch như bị nhốt kín trong lồng thủy tinh. Nhưng rồi cậu bỏ ý định ngông nghênh. Chỉ có đám hơi nước đang phả ra từ mặt họ là chuyển động đáng kể. Không một dáng người, không một vệt gió. Cũng chẳng có âm thanh của lũ côn trùng. Im ắng, đến mức có thể nghe thấy tiếng ngân của sự im lặng.

Đôi vai khuất dưới lớp áo jacket bên cạnh hơi so lên. Trong tia nhìn chiếu thẳng vào mắt Vinh, hồ như nữ chủ nhân của bữa tiệc có chút lưỡng lự. Tuy nhiên, sự băn khoăn lướt qua rất nhanh. Cô ta tức khắc lấy lại chế độ chủ động khi thỉnh linh cất giọng, đưa ra các câu hỏi buộc người khác không thể lảng tránh:

- Anh vẫn có thể đi tiếp chứ?

- Tất nhiên! – Vinh đáp dễ dàng, thấy tinh thể của mình khá lớ bịch. Cậu tự hỏi liệu còn có lựa chọn nào khác.

- Không sao chứ?

- Không, một khi đi cùng cô! – Cậu vẫn trả lời nhanh, đơn giản và thành thật.

- Được rồi! – Đôi môi đỏ thẫm lại nhếch khế, không phải nụ cười hài lòng, mà giống một biểu hiện giễu cợt pha lẫn chua chát. Với nụ cười đó, vài chiếc răng trắng muốt của cô ta thoáng hiện ra, lấp loáng ánh trắng.

Lảng tránh ấn tượng rùng mình từ nụ cười kỳ dị, Vinh chuyển hướng nhìn khác. Vươn cổ nhìn về phía trước, cô gái trong bộ váy trắng vẫn tiếp tục, giọng đều đều vừa đủ nghe:

- Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra, anh sẽ phải tự xoay sở. Trong trường hợp này, tôi không thể giúp gì cho anh được. Và tôi cũng nói trước, những việc sắp xảy ra sẽ không dễ dàng lắm đâu. Ngay cả với chính tôi...

- Cô đã từng có trải nghiệm kiểu này? Ý cô nói rằng, cô đến đây, vào mỗi dịp sinh nhật. Một nghi lễ mà cô tự đặt ra và tuân theo?

Đôi mắt trong suốt của cô gái bỗng sầm tối, xoáy vào Vinh. Trùng cái nhìn ấy, có gì đó còn hơn cả sự đe dọa hay căm ghét. Nhưng giờ thì cậu thân nhiên. Quan trọng là điều cậu nghĩ và kế hoạch của chính cậu. Suy nghĩ quá nhiều hay bận tâm với tình cảm của kẻ khác là một kiểu rào cản. Cậu từng rèn luyện để vượt qua những rào cản vô hình của chính mình. Và giờ thì cậu sẽ vượt qua rào cản do người khác dựng lên...

Một cách can đảm, cậu nhìn trả Lữ Hòa, cho đến khi ánh nhìn gay gắt dịu xuống đôi phần. Giọng cô ta

cũng nhẹ nhàng hơn:

- Anh đoán gần đúng. Mong ước của tôi trong ngày sinh nhật, không có chút gì giống như những thứ người ta thường chúc tụng. Các mơ ước bay bổng đẹp đẽ như các cô gái cùng tuổi ư? Lại càng không. Trong đầu tôi bám chặt ý nghĩ duy nhất, rằng tôi sẽ đi xuyên khu mê cung và luồn qua đường hầm, ba lâu cũng được, cho đến khi tôi đứng trên đỉnh đồi ánh trắng, như lúc này, xác định chính xác vị trí, rồi bắt tay vào đào bới. Tôi muốn tự tặng quà cho mình. Món quà đang nằm sâu trong lòng đất.

- Có phải cô ngụ ý rằng, cũng từng có những người đi cùng cô, hết như tôi hôm nay, trong ngày sinh nhật của cô ở các năm trước?

- Phải!

- Họ đâu rồi? Họ không giúp ích gì cho cô sao?

Cô gái không trả lời. Cánh mũi xanh tái thở nhẹ nhẹ. Trong sự im lặng của cô, có gì đó pha trộn giữa nỗi buồn, niềm thất vọng và cả sự khinh miệt sâu xa. Hồi lâu, cô ta mới buông ra lời giải thích nhất gừng:

- Họ từ chối ngay từ đầu, hoặc giữa chừng thì bỏ cuộc.

- Tại sao?

- Phần lớn mọi người đều táo bạo trong dự định và hèn nhát trong hành động. Nhưng tôi sẽ không nói quá nhiều về điều này. Rốt cuộc, ai muốn tự đưa chân vào nguy hiểm, hoặc phải đối diện với những thứ khiến mình sợ hãi kia chứ! - Cô gái trẻ ngật cổ về sau, ngược mặt nhìn trừng trừng lên nền trời tím tái, nhận xét thản nhiên – Nhưng, anh thì khác. Tôi biết là anh sợ, rất sợ. Tôi biết anh cũng rất mệt khi phải đi theo tôi, qua một quãng đường mà anh chưa từng biết. Và quan trọng hơn cả, thực sự là anh đã trấn áp các xúc cảm xấu để tới được chỗ này!

Vinh chậm chậm ngược nhìn lên Mặt Trăng mắc kẹt giữa những nhánh cây mỏng mảnh. Linh cảm mách cậu rằng, những gì cô gái này đang nói không phải là một ngợi khen. Nó sẽ dẫn dắt đến một khía cạnh nguy hiểm. Cậu chỉ vừa kịp nghĩ như thế, câu hỏi cân não đã được cô ta tung ra:

- Giờ thì hãy nói cho tôi biết, lý do thực sự để anh gắng sức nhiều như thế, trong vụ phiêu lưu này?

- Bất cứ điều gì, một khi tôi đã quyết định thực hiện, tôi luôn thực hiện đến cùng! – Vinh đáp, bằng câu trả lời kịp đến đúng lúc, mang theo một sự thật hoàn hảo mà vẫn không hé lộ bí mật nguy hiểm.

Lữ Hòa gật nhẹ. Đôi vai căng thẳng của cô ta bắt giác cũng thả lỏng nhẹ nhàng. Phía sau lưng, bàn tay nắm chặt cán cuốc và xẻng của Vinh duỗi ra nhẹ nhẹ. Cậu đã thoát qua cửa kiểm tra tâm lý đầu tiên.

Không chỉ làm những sợi tóc hạt dẻ lông lánh nổi lên như được kéo từ thứ kim loại quý, ánh trắng còn viền theo một bên tai rất xinh cùng cái cổ thanh tú của cô gái trẻ. Vinh hỏi thẳng:

- Thứ cô đang tìm hẩn là một thứ quý giá và cổ xưa?

- Phải, rất quý giá. Nhưng tôi không nghĩ nó cổ xưa! – Những khối cơ trên gương mặt Lữ Hòa bắt giác co lại, giống như một nét mỉm cười.

Thật kỳ quặc mỗi khi cô ta mỉm cười. Nụ cười vừa khơi gợi những liên tưởng khiếp đảm, nhưng người ta vẫn không thể rời mắt. Bởi ở một lẽ nào đó, nó cũng khiến gương mặt cô ta thoát ra khỏi vẻ vô cảm và toan tính, gần như trở nên xinh đẹp và sống động đặc biệt.

Dù vậy, người nhạc công trẻ vẫn không quên mục tiêu:

- Nếu không quý giá hay cần che giấu, vì sao nó bị chôn vùi? Và ai là người đã làm điều đó?

- Kinh nghiệm để một kế hoạch thành công là gì anh biết không? Là đừng sa đà vào các chi tiết vụn vặt. Chúng chỉ cản trở, làm chậm thời gian, chứ không hữu dụng. Những gì anh tò mò sẽ tự có lời giải thích, có thể vào lúc mà chính anh không ngờ đến. Còn bây giờ, điều mà anh và tôi cần quan tâm là tìm ra vật bị chôn vùi, đưa nó lên khỏi mặt đất.

- Tôi hiểu. Vậy thì tiếp tục thôi! – Vinh nhún vai – Nếu cứ đứng đây và nói chuyện, chúng ta sẽ không bao giờ tìm thấy thứ cần tìm thấy!

Trong một cử chỉ đột ngột, cô gái bước đến, xoay người đối diện, nhìn thẳng vào mắt Vinh. Trong khoe mắt tối đen, con ngươi mở lớn của cô ta thoáng ánh lên sắc đỏ. Bàn tay trắng muốt dưới ánh trăng nổi rõ từng khớp xương bồng đưa về phía trước. Khi sắp sửa chạm vào một chi tiết nào đó trên gương mặt Vinh, nó lơ lửng trong không trung vài giây rồi rụt lại, thả rơi xuống. Nhưng các phân tử chlorine trong chất tẩy trùng từ bàn tay ấy thì vẫn còn ở trong không khí quanh chàng nhạc công.

Cả hai im lặng.

Vượt lên mọi ý nghĩ hỗn độn, họ hiểu, khi từ chúng ta vang lên, họ đã chấp nhận đứng cùng một phía.

Lưỡi xẻng cắm phập vào đất khô. Sau lớp đá sỏi cứng rắn bên trên, nó bắt đầu cắt vào lớp đất tươi xốp. Có lẽ sự nặng nhọc không nằm ở việc đào bới, mà ở việc sao cho lưỡi xẻng và cuốc lách qua được những lớp rễ cây chằng chịt, tủa xuống, vốn giống hệt những bàn tay nhiều ngón cắm ngáp, bấu chặt vào đất, che giấu vài thứ mà chúng nắm trong tay. Càng đào xuống sâu, lớp đất cát xung quanh càng chuội nhanh. Người nhạc công trẻ phải tăng tốc, cuồn tay hất mạnh từng xẻng cát lên quanh miệng hố bên trên. Vết xước trên cổ cậu đau rát, như đang ứa máu, nhưng cậu mặc kệ. Phía bên kia hố, những cử động của cô gái còn dứt khoát và mạnh mẽ hơn. Chẳng cần đoái hoài đến hình ảnh trang nhã và thanh lịch vài giờ trước đó, cô ta cúi gập người trong một quyết tâm cao độ, chân ghì sâu mỗi khi cuốc mạnh, hất từng mảng đất lớn về phía mình để tạo nên một cái hố hình vuông. Chẳng mấy chốc mà gấu váy của cô ta đã nhàu nát và lấm lem.

Trời lạnh, nhưng cả hai đều ướt đầm mồ hôi. Lữ Hòa cởi chiếc jacket, vứt sang bên. Tóc cô ta bết lại từng món, nổi bật trên vầng trán tấy muốt. “Sắp rồi... Một chút nữa... Chỉ có thể là chỗ này... Dấu hiệu chỉ dẫn là một mọp lừa... Ta từng bị lừa. Nhưng giờ là lúc ta bẻ mã khóa bí mật... Không gì có thể chôn vùi mãi ...”. Cô lẩm bẩm những lời rời rạc, một mình. Vinh chú mục hất từng xẻng đất, tự nhủ giờ không phải lúc hỏi gì cô ta. Mọi thứ sẽ tự có lời giải thích, khi món đồ vật bị vùi sâu dưới đất hiện lộ.

Một tiếng cách nhẹ, khô và lạnh. Âm thanh của xẻng cuốc kim loại va vào gỗ.

Không nói một lời, Vinh và Lữ Hòa cùng dừng tay.

Mặt Trăng bỗng tuột ra khỏi mắt lưới của đám cành nhánh khô. Như một khuôn mặt ma quái bên trên chàng nhạc công và cô gái trẻ, nó nhìn thẳng xuống hố vuông sâu hoắm.

Nhưng, sừng sờ hơn cả, chính là Vinh.

Cậu đã hiểu, thứ mà cô gái chủ nhà tìm kiếm không phải là một đồ vật.

Một thi thể. Một kẻ đã chết đang được cất giấu dưới lớp ván gỗ này.

MÁU HIỂM

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bụi Trong Gió

Tiếng nô nhĩn tai của động cơ xe thồ bỗng im bất. Người đàn ông chạy xe đột ngột tắt máy, lẳng lẳng tháo khỏi ghi-đông xe ba lô và va li của hai cô gái nhỏ, đặt xuống vệ đường. Rồi vẫn hấp tấp một cách khó hiểu, ông ta quay hẳn đầu chiếc xe màu đỏ cam, trèo lên ngồi sẵn, như thể sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào. Xoa nhẹ hai đầu gối cho bớt tê chân, Bình Nguyên ngược nhìn đoạn dốc đứng phía trước. Nếu tính từ chỗ rẽ ngoài quốc lộ chính, cho đến điểm dừng này, nhánh đường nhỏ bám theo chân núi gần tám kilomet. Có lẽ phải đi bộ thêm một cây số dốc đứng nữa mới lên tới cổng trang trại của gia đình Danny.

Chiều tối hôm trước, sau khi gọi điện thoại về nhà thông báo về chuyến đi nghỉ ở trang trại, rồi lên phòng quản lí học sinh xin phép rời khỏi khu nội trú, hai cô gái nhỏ ra thẳng bến xe. Chiếc xe khách cũ kĩ chạy tuyến thành phố lên miền đất nằm giữa núi và biển đang chuẩn bị lặn bánh. Phụ xế cho biết xe này sẽ chỉ dừng ở bến. Nếu muốn đi đâu nữa, phải bắt tiếp xe chạy nội tỉnh hoặc thuê xe thồ. Đành vậy, không còn lựa chọn nào khác. Tranh thủ bóng tối nhập nhoạng, đề phòng bị lấy trộm, Da Nâu vùi vội cái ví Hello Kitty – trong đó cất khoản tiền chung để đi đường – vào vali vải của Nguyên. Chạy lòng vòng chất thêm hàng buôn trên nóc và dưới thùng xe, hơn mười hai giờ khuya, tài xế mới cho xe khởi thành phố. Thoạt đầu, cả Khiết và Nguyên đều bồn chồn, giật mình hoảng sợ mỗi khi ai đó phía trước ho hắng hay thay đổi tư thế ngồi. Nhưng dần dần, cả hai cô gái nhỏ hiểu ra không cần thiết phải lo lắng đến vậy. Khách trên xe chỉ là những con người khắc khổ, vất vả bởi công việc buộc phải di chuyển đêm hôm mỗi mệ. Nhìn mấy chiếc bánh mì cứng quèo hay mấy bịch nước trà ủ rữ treo toòng teng bên tay ghế là biết họ sống khó nhọc và chất chịu đến nhường nào. Chẳng có gì nguy hiểm ở đây, giữa những con người lương thiện, dù về ngoài của họ không mấy ưa nhìn. Nguyên nhẹ nhõm hẳn. Bên ngoài ngôi nhà thơ ấu, bên ngoài ngôi trường và khu nội trú với những bạn bè quen thuộc, còn có những thế giới khác mà mình sẽ phải học biết, học thích ứng dần dần. Và đó mới là những gì đáng giá nhất của cuộc sống thật, Nguyên tự nhủ.

Ngay cạnh bên, Khiết cuộn tròn như một con mèo bông. Một nửa khuôn mặt lấu lỉnh giấu trong chiếc áo cổ rùa màu đen, chỉ có cái mũi và vàng trán ngăm nâu chúi vào thành ghế, ngủ say sưa. Một tay giữ quai vali có hộp gỗ đựng chuỗi hạt, một tay kê dưới má Da Nâu đến bạn không đâu nếu xe dằn xóc, cô gái nhỏ mở to mắt, nhìn đăm đăm vào bóng tối trôi vun vút bên ngoài kính xe. Cho đến khi xe vào bến lúc bảy giờ sáng, xách hành lí xuống và rất khó khăn mới tìm được một người chạy xe thồ đồng ý chở cả hai đến trang trại trên sườn núi, Nguyên vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Hơn nửa tiếng dựa sát vào nhau trên cái yên cứng quèo của chiếc xe thồ, hai cô gái nhỏ run bần bật vì gió, tự an ủi sẽ dễ chịu khi tới gần trang trại. Nhưng giờ đây, nhìn con dốc đứng, cả hai đều thấy mệt hơn. Đang thương lượng rầm rì với Khiết, người lái xe thồ bỗng gắt gỏng. Nguyên quay nhìn người đàn ông đang tức giận xua mạnh cả hai tay:

- Tôi nói rồi, ngay từ đầu, là tôi dừng ở đây. Hai cô phải tự đi tiếp lên trên đó!

- Nhưng tụi cháu không thể đi bộ xa và lên cao tới vậy. ông cứ nhìn đoạn dốc đứng là biết mà! – Giọng Da Nâu gay gắt không kém – Chỉ cần ông chờ lên tới cổng trang trại, tụi cháu sẽ trả thêm tiền.

- Trả gấp mười lần thì cũng không thể đâu! – Người chạy xe thồ vẫn lắc đầu. Lúc này, Nguyên mới nhận ra bên dưới cái mũ len sùm sụp, gương mặt ông ấy bị xâm chiếm không phải là sự lười biếng hay mệt mỏi, mà chính là một nỗi sợ hãi. Ông ấy hạ giọng, gần như van nài – Hai cô làm ơn thanh toán tiền cước xe để tôi còn về!

Bình Nguyên bước đến cạnh Khiết, can thiệp:

- Tụi mình gắng đi bộ một chút cũng được mà.

Da Nâu cau mày, chưa hết bướng bỉnh:

- Thôi được, nhưng ông phải giải thích vì sao không ai muốn đến khu vực này? Tại sao hồi nãy ở bên xe, khi tụi cháu hỏi xe thô, mọi người đều từ chối chở khách?

Vẫn giữ tư thế sẵn sàng cho xe rô ga bỏ chạy, ông xe thô đưa mắt nhìn Khiết, nhìn Nguyên, rồi rụt rè hướng lên mái ngói ẩn hiện của toà nhà trong trang trại:

- Có thật là hai cô không hề biết những lời đồn thổi về những cái chết khủng khiếp xảy ra ở trên đó? Có thật là hai cô chưa từng nghe nói về một số nguy hiểm có thể xảy ra cho bất kì ai, nếu họ bén mảng đến khu vực này? Dù nhiều chuyện hay tình cờ thì cũng phải biết sợ chứ. Tại vì nhìn mấy cô ngơ ngác mới đến đây lần đầu, rồi cũng vì khoản tiền hai cô trả không tẻ, nên tôi mới đánh liều chạy xe...

- Tin cháu đi, chẳng có gì bất thường từ ngôi nhà ấy cả. Vì gia đình bạn học của tụi cháu sống trên đó – Khiết cầu kinh đậm nhẹ chân – Chưa kể nhiều bạn khác cũng đã được mời đến nghỉ. Họ lên đó từ một hai hôm trước rồi đấy!

- Các cô là khách được mời, có thể được an toàn. Còn tôi khác. Người lạ không thể đánh liều xâm phạm khu đất ấy.

Bình Nguyên hiểu, có thuyết phục gì nữa cũng bằng thừa. Không thể chỉ nghĩ đến mình, còn phải biết thông cảm với nỗi sợ hãi của người khác. Cô nhìn bạn:

- Trả tiền xe cho ông ấy thôi, Khiết ạ!

Cô mở khoá vali, tìm chiếc ví Kitty. Mấy chiếc khăn phía trên bị xô lệch. Góc hộp gỗ đựng chuỗi hạt tình cờ lộ ra. Chiếc ví cũng ngay cạnh bên. Nhặt nó đưa cho bạn, Nguyên vội vã lừa đồ đạc che khuất chiếc hộp tức khắc. Nhưng ánh sáng đã chạm vào nó.

Ngay trên tang cây du cổ thụ nơi họ đứng, đột ngột loé lên tiếng kêu chói tai, âm oang. Nổi tiếp là âm thanh trầm đục khô khốc của một con vật ẩn náu bay thốc. Đôi cánh vô hình đập vào những nhánh lá đen thẫm, khua động bầu không khí lạnh lẽo im lìm. Mất mấy giây, giữa các nhánh cây dày ken, mới rơi xuống vài dải âm vọng mờ xám, mỏng dần rồi tan biến hẳn.

Nhận tiền công từ tay Da Nâu, người chạy xe thô hoảng sợ lao thẳng xuống dốc, không buồn nỗ máy. Bóng dáng người và xe thoáng chốc biến mất ở khúc ngoặt.

Nguyên đứng đưa mắt nhìn lên bầu trời vắng vẻ.

Không có bóng chim nào cả.

Nhưng cảm giác ghê khiếp mà con vật vô hình ấy gây ra đã kịp bám dính vào từng phân tử không khí.

Nguyên nín thở, bắt chéo ngón trỏ và ngón giữa, bàn tay trái. Sẽ không có chuyện gì xảy ra với ông xe thô tội nghiệp. Cô gái nhỏ không ngừng lẩm nhẩm mong muốn duy nhất vào thời khắc đó.

*

Càng tới gần cổng trang trại, không khí loãng khiến hơi thở càng khó khăn. Khó chịu hơn hết, chính là

những đợt gió nổi tiếp, tràn xuống từ đỉnh núi, như được tạo ra từ những bàn tay đang xua mạnh, đuổi đi hai vị khách suốt đêm vượt đường xa đến nơi đây.

Da Nâu lăm lũi bước, chốc chốc lại dựa ba lô vào một thân cây, thở rít lên bực dọc. Lặng lẽ hơn, Nguyên nhắm môi dưới bắt đầu nức nẻ đau rát. Những khoảng da mặt không được che chắn co lại, khô khốc như lớp vỏ cây. Nguyên kéo mũ của áo hoodie trùm lên đầu. Sóng điện thoại chấp chờn. Hơn một lần Da Nâu rời đến Nguyên gọi cho Danny. Chuông reo vài tiếng rồi tắt. Sau đó là tín hiệu không liên lạc được. “Lẽ ra tụi mình gọi điện báo trước để cậu ấy xuống đón chứ chẳng nên chơi trò xuất hiện bất ngờ như thế này!” – Khiết cau nhàu. Nguyên gắng nhắc từng bước chân, bám gót giày vào các bụi cỏ rồi cho khỏi trượt. Chợt, cô nhận ra phía bên phải lối mòn có vài phiến đá phẳng nổi tiếp, giống như một lối đi riêng. Họ rẽ vào. Đường bằng phẳng dễ đi hơn hẳn. Và nó cũng dẫn đến cổng trang trại.

Để đến cửa chính của ngôi nhà lớn phải băng qua khoảng sân rộng phủ cỏ xanh mượt. Thật khó tin ở lưng chừng núi, lại có một khoảng đất khá bằng phẳng, rộng hơn bảy trăm mét vuông. Hàng rào và cánh cổng bao quanh ngôi nhà lớn có lẽ mang tính trang trí hơn là ngăn cách hay phân định đất đai, bởi quanh đó, không có bóng dáng ngôi nhà nào khác. Ở khúc quanh sang bên này lưng núi, Nguyên mới nhận ra nhánh rẽ hời hợt này xe thô chạy vào thực ra là một con đường chấm dứt đột ngột. Từ đây nhìn xuống, chỉ còn những tán cây cận nhiệt đới trải rộng ngút mắt xuống tận lòng thung lũng. Thứ ánh sáng yếu ớt xanh rêu hiện diện khắp nơi không phải trên cao toả xuống, mà chính từ các tán lá dày đặc hắt lên.

Có lẽ hơi phô trương khi gọi ngôi nhà chính của trang trại là một lâu đài. Nhưng sự thật là nó lớn hơn các ngôi nhà bình thường nhiều lần. Và dáng vẻ của nó cũng gợi lên ấn tượng đặc biệt: hình khối đơn giản, vững chãi. Những bức tường gạch trát vữa hoặc ốp đá xẻ xen nhau, tuyền một màu xám trắng cổ kính và được điểm xuyết bởi mái ngói đen thẫm cổ điển. Tuy nhiên, vài khoảng hõm đột ngột giữa các tầng nhà gây bối rối cho mắt nhìn. Quan sát từ ngoài, bên trong ngôi nhà hẳn có khá nhiều phòng. Bởi dọc theo những bức tường trở rất nhiều cửa sổ kính. Tất cả đều đóng chặt.

Khiết bỗng dừng lại giữa lối đi trải sỏi xám, bất an: “Lạ vậy! Sao chẳng có bóng dáng ai hết?”. Nguyên nghiêng đầu lắng nghe. Không hoàn toàn vắng vẻ. Từ cánh cửa chính mở hé, vẳng ra vài tiếng rù rì như một nhóm người nào đó đang trò chuyện.

“Có ai không?” – Khiết bỗng lên tiếng.

Âm thanh rù rì im bật.

“Danny!” – Nguyên cất tiếng gọi, khẽ thôi, nhưng không phải không phảng phất niềm hi vọng.

Những hình vẽ trên hai tấm kính màu chợt chuyển động. Cánh cửa chính kéo vào từ bên trong. Trên nền tối của căn phòng lớn, Danny hiện ra. Đôi mắt sâu thẳm và nụ cười thân thuộc. Cậu vẫn mặc chiếc áo pull nhẹ màu rêu giản dị, như thể cậu biết rõ sẽ có khách đến, và cậu không muốn gây ra cho cô ấy ấn tượng lạ lẫm, xa cách.

Nguyên rụt rè nhìn vào mắt Danny, mỉm cười.

Họ chỉ không gặp nhau một tuần. Dù cô gái nhỏ luôn nhắc mình không bao giờ được phép sống theo cảm xúc, dù có những tiết lộ đáng sợ về một con người khác trong chính Danny, thì sự thật là cô vẫn rất nhớ cậu ấy, nhiều hơn cô có thể hình dung.

Và lúc này đây, ánh mắt nâu sẫm sâu thẳm của cậu ấy như cũng nói rằng, cậu ấy đã mong chờ giây phút gặp lại biết bao.

Nhưng, nụ cười khiến khuôn mặt của Nguyên như một ngọn đèn mỏng manh được thắp sáng từ bên

trong đột ngột tắt ngấm.

“Ai còn đến nữa vậy, Danny?”. Vang lên giọng nói vững tin và tiếng chân bước nhanh, đầy tự chủ. Từ bóng tối sau lưng chàng trai, gương mặt xinh đẹp hiện ra. Trước khi hướng cái nhìn về phía các vị khách mới đến, San nhẹ nhàng đặt bàn tay trắng muốt lên vai vị chủ nhân trẻ tuổi của ngôi nhà. Tay kia, cô cầm hồ hững chiếc điện thoại màu đen của Danny, nối với chiếc earphones nghe nhạc. Đó là lí do vì sao mấy cuộc gọi cho cậu ấy đều không được hồi đáp.

*

Khiết hét toáng lên vui sướng khi được dẫn vào một căn phòng xinh xắn ở tầng hai. Không khí xưa cũ phả ra từ những song sắt uốn viền cửa sổ hay nét đối xứng cổ điển trong các vật dụng nội thất bị xóa nhòa bởi vẻ sinh động của mấy tấm rèm cửa in họa tiết từ các bộ phim hoạt hình 3D đang được yêu thích. Nhìn chiếc giường phủ drap phẳng mịn, in một cảnh trong ngôi nhà bay bổng trong mây của phim Up, Da Nâu thốt lên:

- Tuyệt thật Nguyên ạ! Tụi mình share giường nhé. Chật một chút không sao...

Đúng nghĩa một vị chủ trẻ ân cần và lịch lãm, Danny mỉm cười:

- Dù phòng để tất cả các khách mời của trang trại đều có được một không gian riêng suốt kì nghỉ.

- Ý cậu là gì vậy? – Da Nâu tròn mắt.

- Bình Nguyên cũng có một phòng riêng chứ. Cũng ở tầng hai này thôi, Khiết ạ! – Danny nói nhanh.

Cậu cúi xuống, đỡ lấy chiếc vali vải từ tay Bình Nguyên. Khiết giật mình, chừng như muốn ngăn lại hành động giúp đỡ thông thường ấy. Nhưng Danny đã tiến ra khỏi căn phòng hoạt hình. Sự nghĩ ra cách trì hoãn, Khiết gọi giật lại, khoát tay một vòng quanh căn phòng, tò mò:

- Tớ đang tự hỏi vì sao ngôi nhà có vẻ xây từ rất lâu mà lại có kiểu trang trí hợp thời thế này?

Một vết sẫm tối của sự suy tính và cân nhắc lướt qua đáy mắt Danny, trong tích tắc. Rồi cậu có ngay lời đáp bình thản:

- Ngôi nhà này được xây dựng với mục đích ban đầu là để làm khách sạn hoặc resort, hay chính xác hơn là một khu nghỉ dưỡng trên núi. Vì một vài khó khăn và rắc rối không ngờ tới, dự án đó không thể triển khai.

- Khó khăn gì vậy? – Khiết hỏi thẳng. Rõ ràng, Da Nâu đang muốn đề cập đến những đôn đại kì quặc mà ban nãy người chạy xe thò nhắc đến.

- Chuyện hơi phức tạp một chút. Tớ sẽ giải thích sau – Danny phẩy tay, đưa mắt sang cô gái nhỏ - Đi nào, sang phòng dành cho Nguyên!

Trước khi ra khỏi phòng, Nguyên ngoảnh nhìn Da Nâu. Cô bạn đã ngồi co chân trên giường, hơi nhú trán, nhưng đưa ngón tay làm hiệu hãy cứ yên lòng.

Tiếng chùm chìa khoá khua lách cách nổi rõ theo nhịp bước trên hành lang vắng lặng hình chữ U. Các căn phòng ở tầng này được thiết kế tất cả mọi cửa sổ đều nhìn ra không gian bên ngoài. Khi Danny và Bình Nguyên bước qua, như theo một hiệu lệnh bí mật, các cánh cửa nối tiếp bật mở. Những gương mặt bạn bè ở trường nội trú tò mò nhô ra. Không ngạc nhiên lắm khi thấy cô gái nhỏ, các khách mời của Danny đều cười tươi, hoặc nói “hi!” vui vẻ. Mọi người có lẽ mới vừa thức dậy, đang xem TV, chơi play station hoặc

nghe nhạc. Chỉ có căn phòng gần áp chót, lúc Nguyên qua rồi, cửa mới hé ra.

Trong chiếc áo len cổ rùa thùng thình màu đen, Nhật trông lạ hẳn. Tia nhìn hốt hoảng trong mắt cậu bé khi thấy Nguyên đi tay không chỉ dụ xuống lúc nhận ra chiếc vali nhỏ phủ vải canvas được Danny xách trên tay. Giọng cậu bé vang lên, khang khác: “Chị đỡ ồm rồi chứ?”. Nguyên gật, nói thêm: “Chị đến đây cùng Khiết!”. Đôi mắt căng thẳng của cậu bé hướng qua bên kia hành lang. Đúng chỗ này, nhưng ở nhánh chữ U đối diện, là phòng Da Nâu. Vị trí từng phòng dành cho mỗi người khách đến trang trại đều được sắp xếp và chuẩn bị trước. Sự tình cờ hay ngẫu nhiên không hiện diện nơi đây. “Đi tiếp nào!” – Danny nhắc, không nhìn cậu bé áo đen.

Chiếc chìa khoá mắc kẹt chút ít khi xoay trong ổ khoá. Nhíu mày, Danny vặn mạnh. Vang lên tiếng lách tách khê. Cánh cửa gỗ dày mở ra, êm mượt. Đang quen với không gian hành lang âm u, mắt cô gái nhỏ đột ngột bị chói loá. Luồng sáng rực rỡ đầy ngập, tràn ra từ căn phòng trước mặt. “Vào đây!” – Giọng Danny như xuyên qua khoảng không vơi vợi. Tim đập mạnh, cô gái nhỏ loạng choạng bước qua ngưỡng cửa. Tức khắc, Nguyên ngỡ mình biến thành một đứa bé, lạc trong cánh rừng ngập tuyết.

Khác với phòng Da Nâu chỉ có một cửa sổ vuông, mỗi bức tường của căn phòng cuối góc hành lang đều trở ô cửa lớn. Ánh sáng trời hắt qua các lớp kính trong vắt chỉ chiếm phần nhỏ so với luồng sáng trắng lạnh toả xuống từ các bóng đèn LED chạy dọc trần. Sàn nhà lát gỗ đánh xi trắng mờ. Rèm cửa mỏng nhẹ hay drap giường mềm mại đều cùng màu trắng, tinh khiết và giản dị. Nhưng thứ sắc trắng tràn ngập ấy không hề đơn điệu. Bởi trên các khoảng tường cũng sơn trắng, những thân cây xa gần được vẽ lên, tạo thành một cánh rừng xám xanh chìm ngập trong băng giá, sống động đến mức ngỡ như có thể đi xuyên vào nó, đặt chân lên những ụ tuyết trắng xốp kia, tiến sâu vào một thế giới khác... Có lẽ khi sắp xếp căn phòng này, người thiết kế rất hiểu vị khách sẽ ở trong nó, hiểu rõ cả những hình ảnh vẫn thường xuyên hiện ra trong giấc mơ của cô.

Mất hồi lâu, cảm giác choáng váng trong Nguyên mới dịu xuống. Dòm nói gì đấy, nhưng Danny lại im lặng. Tiến về góc khuất cuối phòng, mở tủ âm tường, vị chủ nhà trẻ tuổi đặt cái vali nhỏ lên ngăn giữa. Đầu khoá kéo kim loại nằm giữa các ngón tay. Lượm lự. Phân vân. Bất giác, các ngón tay buông xuống. Chỉnh lại chiếc vali nằm ngay ngắn, Danny khép lại cánh cửa, dứt khoát. Khi cậu quay ra, Nguyên vẫn đứng im giữa phòng, đan hai tay vào nhau. Cô nhìn Danny bằng đôi mắt trong suốt.

Có bao điều muốn hỏi rõ. Có bao nhiêu suy nghĩ lặng lẽ muốn bày tỏ. Có rất nhiều hoang mang khiếp sợ muốn được sẻ chia. Nhưng một điều gì đó ngăn lại những lời nói sắp thành hình.

Rào cản vô hình đang dựng lên giữa họ.

Nguyên hiểu, sẽ không ổn nếu cậu ấy ở trong căn phòng này lâu hơn cần thiết.

Bởi ở đâu đó trong ngôi nhà lớn, San đang chờ cậu ấy quay trở lại.

Dường như đọc được từng dòng ý nghĩ trong đầu cô gái nhỏ, vị chủ nhà trẻ tuổi nói khẽ:

- Danny xuống nhà trước. Nguyên nghỉ một chút rồi xuống phòng ăn dùng bữa với mọi người. Cần gì, cứ gọi Danny hoặc cho bà nội Danny biết.

Bình Nguyên gật đầu, cố gắng không để lộ một chút xúc cảm nào.

Cánh cửa sau lưng Danny khép lại.

Còn lại một mình, vẫn mặc nguyên áo đi đường, cô gái nhỏ nằm co ro trên chiếc giường trắng toát. Một hạt nước ứa ra từ khoé mắt, chậm rãi chảy xuống lòng bàn tay. Một hạt nữa, ấm nóng. Qua làn nước nhòa

mờ, bỗng Nguyên nhận ra trên mặt tủ thấp cạnh đầu giường, ai đó để sẵn một quả táo. Tươi mới. Đỏ thắm. Như vừa hái xuống từ cánh rừng trên tường.

*

Giấc ngủ ngắn xoá tan cảm giác chênh choáng mệt mỏi do suốt đêm ngồi xe gây ra. Trái ngược với sự vắng lặng ban sáng, lúc này từ khắp nơi, bên trong và bên ngoài ngôi nhà lớn, vang lên tiếng âm thanh trò chuyện cười đùa. Thằng hoặc, giọng nói vui vẻ ai đó loé lên, xuyên qua bầu không khí lành lạnh. Nguyên mở một cánh cửa sổ. Gần trưa, Mặt Trời toả hơi ấm, không khí khô ráo hơn. Mùi thơm hắc của nhựa thông và mùi đất ẩm mốc không còn dày đặc. Ngồi trên băng ghế ngoài sân, giữa mấy cậu bạn trai, Khiết đang dùng một nhánh cỏ ba lá đập vào trán từng người, đọc liền lấu bài đồng dao ngộ nghĩnh, chốc chốc lại ngật cổ cười vang. Bất giác, nhận ra Nguyên, Da Nâu rớt rít vẩy tay, làm hiệu gọi xuống. Mấy cậu bạn cũng ngược lên, hào hứng cho ngón tay vào miệng huýt sáo ầm ĩ. Nguyên gật đầu, cười rạng rỡ.

Dù trong tình huống tồi tệ nào, tâm trạng nặng nề đến đâu, khi bạn bè thân thiết gần bên, ta biết mình sẽ không lún sâu vào u uất. Có bạn, ta sẽ được an toàn.

Với cảm giác nhẹ nhàng tìm thấy, Nguyên vào phòng tắm, rửa mặt và thay quần áo. Có lẽ kì nghỉ đã thực sự bắt đầu.

Khi cô xuống nhà, tất cả các bạn đã tập trung trong phòng ăn rộng lớn. Từ gian bếp, mùi thơm của canh hầm, thịt kho và các món xào toả ra, quện vào nhau, khuấy động cảm giác thèm ăn cồn cào. Chiếc bàn gỗ rất dài đủ chỗ cho hai mươi vị khách trẻ tuổi. Mọi người ồn ào kéo ghế. Khiết đã giữ một chỗ bên cạnh cho Nguyên. Ở góc bàn bên kia, nơi ngọn đèn chùm toả luồng sáng ấm áp xuống bình pha lê cắm đầy các nhánh Glaêul (lay on) đỏ tươi, Danny ngồi một mình.

Tiếng châm chọc và tranh cãi bỗng im bặt.

Từ cầu thang, một bà cụ cao lớn, nổi bật với chiếc váy dài đỏ rực rỡ khoan thai bước xuống. Những món nữ trang kiểu cách xưa cũ toả sáng lấp lánh dưới ánh sáng đèn chùm. Mái tóc dày xoã trên đôi vai gầy rút có màu bạc trắng, như một vầng hào quang kì dị toả quanh gương mặt nhỏ thó đầy nếp nhăn. Dù muốn hay không, người ta vẫn phải thừa nhận mái tóc xoắn nhẹ và những đường nét trên gương mặt già nua ấy đã in dấu lại trên một gương mặt trẻ trung hoàn hảo – Danny.

Như một nữ tuý tùng khiêm nhường và thanh lịch trong bộ váy mềm màu xám khói, San choàng tay qua lưng bà cụ, đỡ từng bước đi. Bậc thang cuối cùng, mái tóc bạc bỗng dừng lại, hướng cái nhìn uy nghiêm về phía hai người khách mới đến. Da Nâu nghiêng đầu sang Nhật, thăm thì gì đấy. Một mình Bình Nguyên vội vã đứng lên, cất tiếng chào. Đôi mắt nhạt màu của bà cụ lướt nhanh, nhưng không bỏ sót chi tiết nào nơi người mới đến. Mái tóc bạc hơi nghiêng về phía trước:

- Cháu là người tới đây bằng chiếc xe thồ bị nạn?

- Tai nạn? – Nguyên khó nhọc thốt lên.

- Đường dốc trơn. Sương mù. Một con dê chạy qua giữa lộ... - Bà cụ hồ hững buông từng câu rời rạc – Nhưng ngoại trừ cái xe vỡ nát rơi xuống vực, gã chạy xe thồ sẽ ổn thôi. Anh ta vướng lại trên nhánh cây nhô ra. Nếu không nhầm, anh ta chỉ bị gãy chân và dập nát vùng ngực...

Nguyên cụp mắt, tái nhợt. Bà nội của Danny ngồi vào ghế đầu bàn. Danny và San ngồi hai bên, đối diện nhau. Nhưng xung quanh không khiến Nguyên để tâm nữa. Đầu óc cô rối bời với tin tức về người chạy xe thồ tội nghiệp. Bà cụ quay về phía bếp, gọi người mau dọn bữa trưa. Khi người phục vụ trong nhà mang mâm thức ăn tiến về cuối bàn, cô gái nhỏ chột ngược lên.

Đôi mắt mở căng, trùng trùng.

Một lần nữa, hơi thở băng giá choán đầy phổi, đông cứng lại trong tích tắc. Nguyên biết mình hoàn toàn không nằm mơ dù hình ảnh trước mắt giống hệt ác mộng.

MÁU HIỂM

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Sân Sau

Quãng đường quay trở về đột nhiên bị thu ngắn. Họ duy trì nhịp bước đều đặn, xuyên qua cánh rừng, xuyên qua khu mê cung.

Họ bước song song. Nhưng cô gái vẫn giữ vai trò người dẫn đường.

Đỉnh tòa nhà lớn lơ mờ hiện ra giữa các khối mây nặng trĩu hơi ẩm. Mặt trăng biến mất. Bóng tối đã biến thành đôi cánh khổng lồ rải rộng, bay đến từ đằng sau. Lúc này, Vinh nhận ra họ không hẳn quay về theo lối đi cũ. Ở đoạn cuối, thay vì men theo vệt đường mòn lác đác bụi cây của khu vườn, họ lọt vào một khu dân cư vắng lặng. Các ngôi nhà như những chiếc hộp nhiều kích cỡ xếp san sát, chồng khít lên nhau, tạo thành từng khối lập thể thẳng hàng. Đường phố không quá chật hẹp, nhưng bề mặt phẳng mịn của những bức tường cao vút tạo cảm giác mọi thứ bên trong chúng đều bị thu nhỏ, có thể bị nghiền nát bất kỳ lúc nào. Thẳng hoặc, như một ống dẫn hun hút, lối đi giữa các khối nhà hình học đột ngột mở ra. Những đợt gió nhuộm đậm mùi chlorine thốc tới theo các đường ống dẫn, khiến hai cái bóng đang bước lầm lũi đồ gập về phía trước.

Mở căng mắt, chàng trai trẻ thử tìm một cánh cửa nào còn hé mở, một ngọn đèn còn chưa tắt trong một ô kính, hoặc một tiếng người khẽ vang lên từ một căn phòng... Nhưng không gì cả. Một sự im lìm trống rỗng, chỉ có thể tìm thấy ở quãng nghỉ giữa hai chương nhạc, nhưng trong quãng nghỉ ấy, theo một sắp đặt bí hiểm, các nhạc công cũng đã biến mất.

Bất động tuyệt đối.

Lạnh.

Thứ hơi lạnh không phải của thời tiết, mà tỏa ra từ các mặt tiền nhà câm lặng. Loãng hơn bình thường, không khí vào phổi mang theo mùi thuốc tẩy trùng. Có gì đó ở nơi đây còn đáng sợ hơn cái mê cung bằng cây lá họ đã đi qua hay ngọn đồi hoang nơi họ tìm thấy cái hòm chôn vùi. Ngay cả khi mọi chi tiết kiến trúc được duy trì ở tình trạng ngăn nắp chỉnh chu, không gian sạch tinh không chút rác rưởi, thì khung cảnh và bầu không khí vẫn hết như trong một bệnh viện hoang phế, hay trong một thành phố chết. Chỉ khi để giày Vinh lướt trên tấm lưới sắt đặt cách quãng đều nhau trên mặt vỉa hè, đôi chân bất ngờ cảm nhận một luồng hơi nóng mỏng nhẹ phả lên từ các miệng hố sâu hút, bằng chứng không thể phủ nhận của hoạt động máy móc đang hiện diện đâu đây, cậu mới tạm tin rằng nơi này vẫn có dấu vết con người và hoạt động của sự sống.

Đã hơn bốn giờ.

Vệt sáng mỏng đầu tiên của ngày hừng lên từ phía Đông đường chân trời. Đường viền của các khối nhà cũng như chất liệu của chúng đã nhìn thấy rõ hơn. Một số bức tường được xây từ thứ gạch nén sâu đậm, để trần không trát vữa, để lộ vết tích thời gian khi bị các đợt gió nhuốm mùi hóa chất và thứ hơi ẩm khắc nghiệt bào mòn. Nhưng đáng chú ý hơn, phần lớn các bức tường đều phủ kim loại. Những tấm kim loại khổng lồ liền lạc, không đường nối, bọc lấy các ngôi nhà hình hộp. Một số tấm còn mới tinh, phản chiếu các khối kiến trúc đối diện. Có một lúc, rẽ ngoặt theo người dẫn đường, Vinh ngỡ nhìn thấy ai đó đang bước về phía mình. Tuy nhiên, chỉ là hình bóng bị khúc xạ của chính cậu và cô gái mặc bộ váy dạ hội lem luốc in trên tấm gương thêu sáng loáng mà thôi.

Nếu người nhạc công trẻ chưa thoát khỏi trạng thái bối rối lo sợ thì ngược lại, Lữ Hòa tỏ ra hết sức quen thuộc với dãy phố lẫn lối đi tắt. Cô ta vượt lên trước Vinh vài bước chân. Làn hơi nước trắng đục phả về sau, tỏa ra từ hơi thở gấp gáp của cô. Đôi chân rã rời cùng sức lực gần như bị vắt kiệt sau một ngày xảy ra dồn dập quá nhiều sự kiện, Vinh gần bước lên, đuổi kịp cô gái:

- Chúng ta đang đi đâu vậy?

Người đồng hành không trả lời. Cô ta vẫn sải bước, tốc độ gần như chạy. Giờ thì không ngại ngần nữa, Vinh vươn tay, tóm lấy khuỷu tay khô khốc của cô ta, giật nhẹ:

- Ban này, khi thỏa thuận đi cùng nhau, cô không nói chúng ta sẽ tới đây! Vì vậy, nếu cô không cho biết nơi đây là đâu, chúng ta tới đây nhằm mục đích gì, thì tôi sẽ không đi theo cô nữa!

- Nhìn kia! – Không trả lời vào các câu hỏi, cô gái đột ngột hất cằm.

Hướng nhìn của Vinh chuyển theo chỉ dẫn của người đồng hành.

Vượt lên trên các khối hộp bê tông chồng chất, có một chiếc cần cẩu cao lênh khênh. In lên nền trời tím tái, khối kim loại han gỉ phả vào không gian chung quanh hơi thở lạnh lẽo của sự lãng quên. Vài gióng xương bằng sắt của cái cần cẩu tuột ốc, rồi xuống lỏng lẻo hoặc chĩa ra ngoài, đâm vào khoảng không. Thấp hơn một chút, sà xuống, gần như chạm vào mái nhà bên dưới, là hai sợi thừng lớn. Giữa hai sợi dây ấy, một túm vải rách bươm, bay phàn phật cuồn cuộn. Đột ngột, như cảm nhận được ai đó đang nhìn mình, các dải vải tả tơi bỗng im thông. Rồi không hề có dấu hiệu báo trước, chúng lại tiếp tục đu đưa phát phor. Trong khung cảnh chỉ có vài khối nhà, không hề hiện diện bóng cây và mọi thứ đều bất động, sự chuyển động lẫn dừng khựng kỳ dị ấy gây nên một ấn tượng ma quái. Không chỉ thân thể Vinh đông cứng, mà các ý nghĩ trong đầu cậu cũng tê dại, mất sạch mọi phán đoán. Phải khá lâu, câu hỏi đơn giản mới có thể thoát ra:

- Cái gì vậy?

- Phần còn lại của một người nào đó! – Lữ Hòa nhún vai. Cô ngoảnh hẳn về người nhạc công, nói thản nhiên, như thể cô quá quen thuộc với các giải thích kiểu này – Bất kỳ một kẻ lạ nào đến đây mà không được cho phép, đều có kết cục như thế.

- Tại sao? – Vinh choáng váng.

- Anh không đoán ra ư? Đây là khu vực cấm. Anh thấy rồi đấy, không một sinh vật nào, dù là côn trùng, có thể tồn tại trong bầu không khí này.

- Cô thì sao?

- Tôi đến bất cứ nơi nào tôi muốn, dù được phép hay không.

- Còn tôi bị bắt, bị trừng phạt tàn khốc, vì nơi đây, tôi không được phép có mặt?

- Phải.

- Cô được quyền đi lại trong khu vực này dễ dàng, thế nên cô đặt tôi vào tình thế của một kẻ lệ thuộc. Và nếu không muốn chết, nhất cử nhất động của tôi sẽ phải tuân theo điều khiển của cô, như một tên ngốc! – Vinh cao giọng, với cơn giận chực bùng nổ.

- Nhầm rồi, Vinh! – Lữ Hòa thì thầm, đôi lông mày sắc nét cau lại. Bằng cách ấy, cô ta ngầm nhắc nhở người đối thoại rằng, gây ồn ào lúc này là điều vô cùng ngu xuẩn. Rồi vẫn giữ cung giọng rất thấp, cô ta

chậm rãi nhấn mạnh từng từ - Cũng như anh, tôi sẽ nhận trừng phạt hết những kẻ tọc mạch khác, bị treo lên kia cho đến chết, bị bỏ mặc mục ruỗng, nếu tôi bị bắt gặp trong khu vực cấm này.

Người nhạc công trẻ chết lặng. Ánh nhìn của cô gái đối diện đặt vào một điểm nào đó phía sau lưng cậu. Đôi mắt thâm lại của cô ta chất chứa nỗi giận dữ, giấu cợt, nhưng hơn hết, là sự đau đớn không thể che giấu.

Một số niềm tin vốn tạo nên thành trì của lòng can đảm bắt đầu rạn vỡ trong Vinh. Những kinh nghiệm từ tuổi nhỏ cô độc luôn buộc cậu xác định vị thế bất kỳ người nào mà mình tiếp xúc: Là một ai đó không cần để tâm. Là một ai đó buộc phải duy trì mối liên hệ cần thiết. Hoặc kẻ thù. Chỉ có ba lựa chọn. Xúc cảm yếu mềm là món xa xỉ, có thể dành cho bất cứ ai, trừ cậu. Nhưng, ở đây - một nơi không ngờ đến, lúc này – thời khắc không ngờ đến, cô gái ở bên cạnh đột nhiên đưa cậu đến một phát hiện kỳ lạ về chính mình. Cô ta vừa là tất cả, nhưng cũng không là ai trong ba mẫu hình có sẵn. Vinh đã nhận ra, bằng sức mạnh thân nhiên phơi bày, bằng sự yếu ớt cố gắng che đậy, thật tự nhiên, cô ta buộc cậu phải dành cho mình một vị trí khác, một xúc cảm chưa từng biết đến trước kia. Đó là thứ rung động xa lạ, làm khối cơ trong lồng ngực cậu thất lại, vừa hãi sợ muốn lảng tránh, vừa muốn tiến đến thật gần, giữ lấy cô ta, che chắn cho cô ta khỏi những nguy hiểm vô hình đang lảng vảng đâu đây.

Lữ Hòa tiếp tục bước đi. Tay cô khoanh lại trước ngực, chống cự khí lạnh càng lúc càng tê buốt. Đôi vai mảnh khảnh luôn vươn thẳng kiêu hãnh hơi rũ xuống, tựa một lời thừa nhận cảm nín về sự cảnh giác mệt mỏi và bất an đeo bám. Vinh lặng lẽ đi theo cái bóng co ro phía trước. Cả hai không trao đổi. Trong lặng thinh, họ bỗng thấy rõ rệt tình trạng yếu ớt, cô độc và quá khó khăn để chia sẻ của mình. Vinh nghĩ cậu có thể bước nhanh hơn, chạm nhẹ vào người đồng hành, nói gì đấy với cô. Điều gì cũng được, chẳng hạn xin lỗi về sự ngờ vực thô bạo ban nãy buông ra. Nhưng, lời nói cứ bám lại trong cổ họng, như những chiếc lá khô mục, rời rạc, cho đến một lúc thì hoàn toàn chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cái cần cầu lùi dần về sau. Vinh không dám ngoảnh nhìn nó thêm. Dù chẳng hề là người yếu bóng vía, cậu vẫn không khỏi sờn gai ốc với ý nghĩ, rằng sau lưng cậu, bị treo lơ lửng trên cao, là một ai đó đã từng hít thở, đi đứng nói cười, yêu thương và giận dữ, liều lĩnh và can trường. Một ai đó đi ra từ một ngôi nhà nào đó, nơi anh ta hay cô ta đã từng gắn bó, có một chỗ quan trọng trong lòng người thân bạn bè. Nhưng giờ đây, những điều ấy chỉ còn là chút âm vọng đang tắt lịm. Tất cả đều tan biến, ngoại trừ chút tàn tích sót lại đọng đưa trong làn gió lúc hùng đông.

Ở lối rẽ hẹp, Lữ Hòa bỗng dừng lại trước ngôi nhà giống như một khối rubic, được bọc bởi từng mảng lớn những ô gạch nhiều màu. Một vài chỗ bong tróc, để lộ bên trong cũng là thứ gạch cùng loại, sẫm màu hơn vì lâu năm hơn. Thật kỳ quái khi người ta không dùng vữa hay bột trát chuyên dụng, mà bảo trì ngôi nhà bằng cách phủ thêm các lớp gạch khác. Có lẽ đó là lý do khiến các khối nhà nơi đây khá nặng nề, còn các ô kính cũ thì như những con mắt lờm lờ, được bảo vệ bởi các tấm lưới sắt.

Loay hoay một lúc với cánh cửa đóng chặt, như một tay trộm, bằng đầu mũi nhọn của chiếc mỏ neo mắc trên sợi dây kim loại mảnh thắt ngang eo chiếc váy dạ hội, Lữ Hòa đã mở được ổ khóa bấm. Trước khi linh hồn vào bên trong tối om, cô dặn khẽ: “Chờ tôi nơi đây, khoảng 10 phút. Đừng đi đâu hết nếu không muốn gây nguy hiểm. Tôi sẽ quay ra ngay khi lấy được thứ cần thiết!”. Vinh gật, chấp nhận dễ dàng. Đuôi váy lấp lánh ánh bạc lấm bụi đất của cô ta vừa bị bóng tối bên trong nuốt gọn, cánh cửa tức khắc khép lại, với tiếng “tách” nhẹ của ổ khóa đã được bấm chốt.

Trong ánh sáng hừng lên, khung cảnh xung quanh hiện ra càng rõ nét hơn. Vía hè khá hẹp, lát gạch sỏi, cao hơn hẳn so với mặt đường trải nhựa. Khu vực này không quá lớn như lúc đầu Vinh tưởng. Có lẽ chỉ chừng hơn chục con đường. Nhưng các con đường ấy cắt nhau như một bàn cờ. Để xóa nhòa khả năng định hướng, Lữ Hòa đã cố ý đưa cậu đi ngoằn ngoèo qua tất cả các đường cắt trên bàn cờ ấy.

Đầu gối Vinh thoáng run lập cập. Không hẳn vì lạnh. Cậu nhận ra mình đang rất đói. Suốt từ chín giờ tối hôm qua, lúc dạ tiệc khai màn, cậu đã không ăn thêm chút gì. Giá có mẩu bánh mì hay cốc sữa thì thật tốt lúc này. Không hy vọng tìm thấy thức ăn quanh đây, ngoại trừ liều mạng đột nhập vào bên trong một ngôi nhà bất kỳ.

Như một cái bóng, Vinh lặng lẽ men theo bức tường gạch, rẽ trái. Ở một ô cửa sổ, lớp lưới bảo vệ đã bị bung ra khỏi bản lề. Bên trong, lớp kính ô nâu từng đốm loang lổ. Vinh nghiêng người về phía trước, chống cả hai khuỷu tay lên bệ cửa để giữ thăng bằng và đu hẳn người lên khỏi vỉa hè. Mũi giày cậu gá vào một viên gạch vỡ. Với tất cả sức lực còn lại, cậu kéo mạnh tấm lưới, giằng hẳn ra khỏi khung cửa. Một tiếng xoảng nhẹ khi tấm lưới mục rơi xuống vỉa hè. Vinh gồng người, căng thẳng chờ đợi phản ứng đáp trả. Nhưng không gì cả. Cậu rướn lên cao hơn. Hơi thở mạnh làm mờ lớp kính trước khi phả ngược trở lại vào mặt cậu. Khi đưa tay chùi lớp kính ảm lạnh, Vinh thoáng giật thót. Nhưng chỉ là phản chiếu gương mặt của chính cậu, với đôi mắt to tướng, với hốc má tối thẫm, với vết lông mày dày rậm nổi rõ trên vầng trán cao trắng bệch. “Bình tĩnh và tập trung nào!” – cậu lẩm bẩm tự nhủ.

Ánh sáng mờ nhạt đầu ngày chỉ cho phép nhìn thấy một phần không gian bên trong. Các căn phòng liên thông với nhau bởi những ô cửa không cánh. Ở phòng này, kê dọc theo tường là vài chiếc gương đơn bằng sắt sơn trắng, loại giường có thể điều chỉnh lên xuống bằng tay xoay cổ điển đã có mặt cách đây vài chục năm. Chắc chắn đã lâu không ai sử dụng mấy cái giường này bởi chúng không có nệm, chỉ có những lò xo kim loại chằng ngang dọc. Phòng kế bên, góc nhìn khuất hơn chỉ cho thấy một dãy bàn làm việc, cũng sơn trắng xếp cạnh nhau. Phía trên, những kệ đựng hồ sơ được khóa chặt. Đột nhiên, Vinh nghĩ, trí tưởng tượng của mình đã không đi quá xa khi so sánh khu vực này với một bệnh viện bị bỏ hoang. Căn phòng mà cậu đang nhìn trộm vào chỉ có thể là nơi làm việc của bác sĩ, y tá và bệnh nhân, không thể khác được.

Lần tay theo kẽ hở giữa khung kính và gờ tường, Vinh tìm cách đẩy cánh cửa này lên. Tuy nhiên, khung gỗ bao quanh tấm kính được gắn rất chặt vào tường gạch. Cách duy nhất để lọt vào bên trong là đập vỡ lớp kính.

Đúng lúc người nhạc công trẻ xoay khuỷu tay trong chiếc jacket, chuẩn bị thúc mạnh, ở mặt sàn thông giữa hai gian phòng, thành linh trườn đến một bóng đen bé nhỏ.

Giữ cánh tay đưa lên trong tư thế kỳ quặc, dán mặt vào vuông kính ô màu, Vinh mở căng mắt.

Bóng người đang duy chuyển trên sàn đá cẩm thạch lam ngắt khựng lại, ngược lên, nhìn thẳng vào mắt kẻ bám vào ô kính

Rồi nó hơi cúi xuống. Mái tóc vốn lộn xoăn mềm mại có lẽ đã lâu không được chải, rối bù, phồng to trên vai khiến nó giống như một bù nhìn rơm. Khuôn cằm nhọn như dùi chày chặt vào cổ áo nhưng đôi mắt sáng rực vẫn ngược lên trừng trừng. Hai bàn tay tự siết chặt, nổi bật trên nền vải đen của bộ váy.

Những ngón tay của người nhạc công bám trên kính tuột xuống. Trong trạng thái chờ đợi, cơ thể cậu cũng sắp rơi xuống vỉa hè. Giật mình, cậu hích mạnh lên, vung cùi chỏ hông phá vỡ lớp kính. Nhưng cả hai bàn tay trong kia đã đưa lên, xua mạnh, ra hiệu ngăn lại, khẩn thiết. Rồi vẫn bằng cử chỉ, cái bóng ấy nhắc Vinh hãy rời khỏi khung cửa ngay tức khắc. Chỉ kịp ra dấu như thế, vẫn nhìn thẳng vào Vinh, bóng người nhỏ bé bên trong bước giật lùi, thoáng chốc đã tan biến vào vùng tối loáng nhạt. Vậy là đủ để chàng nhạc công hiểu, nguy hiểm có thật, rất gần. Cậu buông tay tập lự, thả người rơi thẳng xuống vỉa hè.

Đế giày mềm tiếp đất êm nhẹ. Áp sát lưng vào bức tường, Vinh căng tai lắng nghe. Tiếng xì xào trao đổi thoáng qua rồi tắt lịm. Nhưng một vài chuyển động bên trong căn phòng thì vẫn mơ hồ lan truyền qua mảng tường gạch. Có lẽ một hoặc hai người đang chạy, đuổi theo cái bóng bé nhỏ.

Vinh nhìn quanh. Những khối nhà im lìm. Dải đường hẹp. Vía hè trống trải. Ô lưới vừa rơi xuống nằm lẫn lóc. Đôi chân, bàn tay của chính cậu... Mọi hình ảnh đều có thật. Và cô bé trong bộ trang phục vũ công ballet đen cũng có thật. Cô bé đã nhìn cậu, nhận ra cậu, ra hiểu để cậu tránh mặt. Đó hoàn toàn không phải là một ảo giác như người quản gia ngôi nhà lớn đã từng khẳng định để buộc cậu tin vào.

Người nhạc công chậm chạp lê bước trở về vị trí hẹn. Không còn nhớ gì đến cảm giác đói và khát, trong đầu cậu chỉ lớn vồn chuỗi hình ảnh cô bé vũ công. Về gọn gàng tươm tất lần đầu gõ cửa căn phòng áp mái. Mái tóc bù rối và bộ trang phục tả tơi vừa ban nãy thôi. Giữa hai mốc thời gian ấy, hẳn là cuộc chạy trốn không ngừng nghỉ, nỗi sợ hãi, tình trạng nguy hiểm rình rập. Lồng ngực Vinh nhói lên. Cô bé đã từng tìm kiếm sự giúp đỡ. Cô bé đã cố gắng đánh động sự chú ý. Nhưng cậu chưa hề làm được điều gì...

Khi Vinh đến khúc quanh thì cánh cửa ngôi nhà cũng bật mở. Lữ Hòa bước ra, gương mặt tái nhợt, cầm trong tay một gói chữ nhật bọc giấy dầu. Nhìn thấy người đồng hành, cô nói nhanh trong hơi thở gấp gáp: “Đi ngay thôi! Tôi đã tìm được thứ cần tìm!”.

Giờ thì họ chỉ thẳng bước. Ánh sáng sớm mai phủ lên toàn bộ khu vực một tấm chăn mỏng màu hồng tro. Hai cái bóng dưới chân họ nhạt màu hơn. Mùi chlorine cũng mỏng dần. Chằng mấy chốc, khu vực cấm đã ở lại sau lưng họ.

- Khi ở bên trong ngôi nhà đó, cô có gặp ai không? – Vinh đặt câu hỏi khi họ trở lại lối đi hẹp có những bụi cây.

- Đó là ngôi nhà bỏ hoang.

- Nó từng được sử dụng như một khu khám bệnh?

- Gần giống như vậy! – Trong giọng Lữ Hòa, sự lưỡng lự thoáng qua.

- Có vài người ở đấy, ban nãy. Nếu cô nói ngôi nhà bỏ hoang, thì ai bên trong?

- Anh đã nhìn thấy ai?

- Tôi không thấy gì cả! - Vinh phân vân, quyết định không đề cập đến cô bé ballet – Tuy nhiên tôi nghe thấy giọng nói, Đàn ông. Ít nhất hai người.

- Họ nói gì?

- Tôi không nghe rõ. Nhưng vẻ như họ đang truy tìm một ai đấy...

Cô gái đưa tay gạt một vài cành cây xòa trước lối đi, không nói gì thêm. Một lúc sau, cô mới ngoảnh lại, khẽ hỏi:

- Tại sao anh không nghĩ rằng lúc đấy tôi cũng đang ở bên trong. Và nếu có kẻ nào đi lại đúng như anh nói, thì tôi là người gặp nguy hiểm hơn cả?

Vinh im lặng. Hàm ý khiển trách trong câu nói nhẹ nhàng của người đồng hành thấm vào cậu, với tất cả thất vọng và buồn rầu. Khi theo đuổi mục tiêu sâu xa nào đó, phải chăng những kẻ như cậu luôn có nguy cơ trở nên ích kỷ và nhẫn tâm. Cậu quên sạch những người hiện diện xung quanh. Cậu đã quên đi sự an nguy của họ, các vấn đề liên quan có thể gây thương tổn cho họ, và xúc cảm bên trong họ. Thậm chí, dần dần, cậu sẽ chạm đến một mức độ mới, một cách thần nhiên, xem người quanh mình chỉ là các nấc thang hay công cụ để hoàn tất kế hoạch của riêng mình. Bao giờ cũng vậy, khi quá tin rằng mình hành động đúng, thì người ta lại liên tiếp gây ra những sai lầm khác, nặng nề. Nhận ra mình phạm sai lầm, thì đã

muộn...

- Tôi xin lỗi! – Người nhạc công lên tiếng, thành thật – Tôi chưa thể xóa bỏ ngay ý nghĩ, rằng cô là người có nhiều quyền hạn, gần như bất khả xâm phạm ở ngôi nhà lớn cũng như khu vực chung quanh thuộc về ngôi nhà.

- Chúng ta sẽ không nói về vấn đề này nữa! – Lữ Hòa đột ngột cắt ngang.

Cô dừng hẳn, xoay lại. Mặt đối mặt với Vinh, cô nhấn mạnh từng từ:

- Tôi là ai, không quan trọng. Anh là ai, không quan trọng. Ít nhất vào thời điểm này. Vì trước mắt, có một vài việc cần kíp hơn. Và anh vẫn cần đến tôi cũng như nhất định anh phải giúp tôi!

Vinh khẽ gật, chấp thuận. Cô gái đưa cho cậu khối chữ nhật bọc giấy dầu, có vẻ một quyển sách dày hoặc một tập hồ sơ lưu trữ. Không đợi câu hỏi, cô giải thích luôn:

- Những tư liệu quan trọng ở trong đây. Kết nối với nó, rất có thể anh và tôi sẽ giải mã được bản thông điệp khắc trên nắp chiếc hòm. Tôi tin là vậy!

- Sao Lữ Hòa không giữ nó? – Vinh run nhẹ, cảm giác nhận biết bí mật mình kiếm tìm suốt bao năm qua đang ở rất gần.

- Ai trong chúng ta giữ thứ này cũng đều nguy hiểm! – Lữ Hòa nói nhanh, hơi lạnh phả ra bao quanh gương mặt nhợt nhạt – Nhưng anh sẽ biết cách bảo vệ nó tốt hơn tôi. Anh hãy xem và cất giấu nó, đừng để ai biết, ngay cả tôi. Anh hiểu điều đó không?

- Được, tôi sẽ làm như vậy!

Nếp hần căng thẳng trên vầng trán cô gái nhỏ mờ đi. Một nụ cười hiện ra, mờ nhạt, rồi tan biến tức khắc.

Chậm rãi, cậu cầm lấy gói giấy chữ nhật từ Lữ Hòa. Những ngón tay cậu chạm vào tay cô. Bất giác, cô bước đến một bước, đột ngột vòng tay ôm chặt cậu. Cậu cũng ôm lấy cô, mạnh và chặt, ghì sát ngực mình. Nghiêng gương mặt lấp lém và mái tóc hạt dẻ rối tinh trên vai Vinh, cô gái nhỏ thì thào:

- Đừng sợ, Vinh nhé!

Rồi cô lùi mạnh về sau, buông tay, vội vã rời cậu ngay.

Trong khi cậu đứng im, với cảm giác choáng váng vẫn còn nguyên trong lồng ngực, cô đã vội vã chạy về phía trước, trên con đường mòn dẫn trở về tòa nhà sừng sững như một lâu đài. Dù cô không để cậu nhìn thấy, nhưng vết ấm nóng trên vai áo mách Vinh biết, gương mặt bé nhỏ ấy đã ướt nhòa nước mắt.

Không có gì xảy ra, nhưng bên trong Vinh, mọi thứ đã chẳng còn như cũ.

Cái bóng mảnh khảnh đã khuất nẻo. Dưới tán cây tiêu huyền uốn cong tựa một mái vòm, tạo nên bởi ngàn vạn phiến lá xanh thẫm tinh sạch không một hạt bụi, chàng nhạc công trẻ nhắm nghiền mắt. Không gian im lìm. Chỉ có tiếng ngân của sự im lặng. Làn gió sớm mai luồn vào chân tóc cậu. Không khí mơ hồ hơi sương thấm vào lồng ngực cậu. Dưới làn da, máu trong huyết quản cậu chảy nhanh hơn, ấm nóng hơn. Một điều hết sức quan trọng vừa đến. Một biến chuyển mà cậu chẳng ngờ. Nó là gì nhỉ? Là cảm giác về sự tiếp xúc con vượn trên vai áo, trong vòng tay? Là sức nặng của vật trao gửi mà cậu đang cầm giữ? Hay là một xúc cảm bí mật mà cậu không thể gọi tên? Cậu luôn biết, cho dù bất kỳ điều gì xảy ra, cậu không bao giờ từ bỏ con đường mình đã chọn. Nhưng cậu đã không thể đoán biết, trên con đường ấy, có những điều

khiến cậu phải rời xa xác tín khô cằn của ngày hôm qua. Cậu phải thay đổi, phải nhìn thấy chính mình trong một hình ảnh khác - một con người cần thiết và được người khác tin cậy dựa vào...

Cạnh gốc cây tiêu huyền, lúc này Vinh mới nhận ra, có một cột gỗ thấp, gắn tấm bảng chỉ đường trắng xướt. Dường như nó cũng đã bị bỏ phế từ lâu. Cậu cúi xuống, nhìn rõ hơn mũi tên chỉ về khu vực cấm, nơi cậu và Lữ Hòa vừa ở đây, cùng mấy chữ in vuông vức kiểu cổ điển đã bong tróc sơn.

SÂN SAU NHÀ THỜ

Thật kỳ quặc khi gọi cả khu vực lạ thường ấy là mảnh sân sau.

Vinh bước đi tiếp trên đường mòn, không ngừng bắn khoăn.

Đột nhiên, cậu dừng khựng.

Giữa các ý nghĩ đứt đoạn, bất chợt một phát hiện sáng lóe bay vụt qua: Một trò chơi chữ.

Cậu lẩm nhẩm chuyển dòng chữ trên bảng chỉ đường sang tiếng Anh.

Backyard of the Church.

Thật đơn giản. Đó là cách gọi khác, bóng bẩy của từ nghĩa trang.

Choáng váng nhưng không sợ hãi, cậu nhìn thẳng về tòa nhà lớn phía trước. Mặt trời lên cao. Những ô cửa kính bắt đầu rực lên trong ánh sáng đầu ngày

Chương 8: Tiếng Cười Trong Bóng Tối

Đế giày lướt nhanh trên những ô gạch sỏi. Hơi thở hỗn hển kim nén. Chạm vào làn da nhâm nhấp mồ hôi, tiếng loạt soạt của lớp vải hồ bột vang to, tựa hồ kê sát bên tai.

Tiếng chân đuổi gấp phía sau xa dần. Đột nhiên chúng mất hẳn.

Thêm một khúc ngoặt gắt, tin chắc những kẻ truy đuổi đã mất dấu, Vinh mới thả người, tựa hẳn lưng vào bức tường. Không kim nén nữa, cậu thở hắt lên. Mồ hôi túa nhiều như tắm, ướt đầm trán, chảy xuống mí mắt. Lúc này, cơ thể cậu biến thành khối kiệt quệ duy nhất. Những múi cơ rã rời, máu chảy rần rật trong các thành mạch phồng lên, và các khớp xương như sắp bung rời khỏi nhau. Đầu cậu được nhồi một thứ bông xốp, với những dữ liệu đã bị xóa sạch. Trạng thái vô cảm toàn vẹn. Ý nghĩ duy nhất sót lại là làm sao giữ được mạng sống, không để mình lọt vào tay những kẻ truy đuổi.

Nghi ngại một chút thật hiệu nghiệm, Không khí vào phổi dễ dàng hơn dù cảm giác nóng bức vẫn bao trùm nửa trên của cơ thể, còn đôi chân thì vẫn chống chèo, rời rã và thấm hơi lạnh. Bức tường phía sau lưng bỗng trở nên mềm lún, nuốt dần kẻ đang dựa vào. Vinh cố rướn thẳng người. Cậu đã trở lại khu vực cấm. Bị săn đuổi. Tháo chạy cuồng loạn và không thể tìm đường thoát. Nhưng, đáng sợ hơn cả việc lạc lối, là phát hiện bên cạnh mình giờ đây, người đồng hành đã biến mất.

Một cú chạm mơ hồ lướt qua cổ và tai. Cậu ngược nhìn lên, choáng váng. Trong cuộc trốn chạy, cậu đã lao tới gần chiếc cần cầu. Khối sắt sừng sững vươn cao ngay trên đầu. Ở khoảng cách quá gần, các đồng xương đen ngòm hiện rõ từng đốm sét gi. Hai sợi thừng lớn từ lúc nào đó đã rơi trên vai cậu, với cơ thể khô kiệt của chàng trai, với đôi mắt thỏ cậu từng gặp trong làn sương mù. Cậu đổ nhào về trước, tiếp tục cuộc tháo chạy. Nhưng, một sợi dây thừng khác đã trườn tới, cuốn quanh cổ và ngực, luồn qua bên dưới cánh tay, chằm chằm thít từng vòng. Mọi nỗ lực vùng vẫy đều vô vọng. Đất hẫng dưới chân. Há hốc miệng, cậu gào lên. Nhưng tiếng hét không sao thoát khỏi cuồng hòng. Trong tích tắc, sợi thừng đã rút mạnh, kéo cậu bay vút lên không trung, treo lơ lửng. Cậu bắt đầu đu đưa từ bên này sang bên kia, càng lúc càng nhanh, như một con lắc, với sự điên cuồng không thể tin nổi.

Đường nét cảnh vật bên dưới và chung quanh bắt đầu mờ nhòe: Từ ngõ heo hun hút hẳn giữa các khối bê tông lập thể, dãy tường kim loại phản chiếu ánh nắng chói chang, cho đến các đồng xương han gỉ của con quái vật khổng lồ in lên nền trời phẳng... Tất cả đều méo mó như nhìn qua làn nước khúc xạ. Vinh rùn người, đôi tay tung ra, trước khi buông xuôi với hơi thở sau cùng. Đột nhiên, cậu chạm vào một cánh tay khác, cứng rắn, đầm mùi thuốc tẩy trùng. Túm chặt vào cánh tay ấy, cậu bứt mạnh. Cảm giác bị siết nghẹn quanh cổ bỗng chốc biến mất.

Vinh cựa nhẹ, mở mắt.

Ánh sang tràn ngập từ ô kính căn phòng áp mái.

Cậu đang nằm ngửa trên sàn, sau khi ngã xuống từ mặt giường nệm mềm xốp. Nửa người trên nằm trong vùng nắng rọi, đôi chân thì lùa vào bên dưới gầm giường. Còn cảm giác nghẹt thở, không gì khác, là bởi bàn tay khô khốc siết mạnh vào yết hầu cậu.

Cơ ác mộng phản chiếu chuỗi hành động của chính Vinh trong giấc ngủ mê.

Nhưng, cánh tay khô gầy thì có thật. Cái bóng đang quỳ buông tay khỏi cổ Vinh. Người quản gia chậm

rãi đứng dậy. Cánh quạt trần trên đầu ông ta quay vù vù, cắt không khí thành những dải gió thốc tháo và khiến hai sợi thờng buột vén tấm rèm đu đưa.

Nhìn từ dưới lên, mái trần của căn phòng như thấp xuống. Ngược lại, người đàn ông trung niên trong bộ trang phục bất biến màu đen trở nên cao hơn. Nghiêng người về phía trước để theo dõi kẻ nằm dưới chân, khuôn hàm khô cứng khắc nghiệt tương phản kỳ dị với mí mắt vằn đỏ của ông ta hoàn tất ấn tượng của cơn ác mộng. Ác mộng khi người ta đã thức.

Vinh ngồi tựa lưng vào cạnh giường. Cảm giác não bộ nghiêng lệch về một bên biến mất. Đầu óc cậu trở nên sáng rõ, tỉnh táo hoàn toàn.

Sáng sớm nay, về tới ngôi nhà lớn, Vinh đi vào từ cánh cửa bên hông khi then gỗ đã được ai đó tháo sẵn. Mọi món trang trí bày biện đã thu gọn. Khu vực bếp và các sảnh lớn, nơi đêm qua đầy người trong buổi dạ tiệc, giờ vắng lặng. Không khí lại khoác lên mùi khô lạnh. Lữ Hòa sau khi mở sẵn cửa cho cậu hẳn đã lên thẳng phòng riêng của cô. Cả người quản gia lẫn cán thường dậy rất sớm cũng không thấy bóng. Bị cơn đói cồn cào thôi thúc, cậu vòng xuống khu vực bếp. Trong hai tủ lạnh lớn, tất cả thức ăn thừa từ buổi dạ tiệc cũng không còn. Có lẽ những người giàu không có thói quen dùng lại các món cũ, Vinh tự nhủ. Cậu hơi ngạc nhiên khi rướn lên, ở các ngăn cao hơn của tủ lạnh, có nhiều gói nylon bọc các ống dẫn bằng nhựa dẻo trong suốt, các hộp kim loại nhỏ đựng y cụ, cả một số túi plastic hàn kín, chứa thứ chất lỏng trắng đục như một loại thạch. Có ai đó đau ốm trong ngôi nhà này nên phải lưu trữ sẵn dụng cụ y tế. Vinh lướt qua, tiếp tục tìm kiếm món gì đó khả dĩ để ăn. Rất cuộc, cậu cũng mở đến cánh cửa tủ âm tường, nơi được dùng để chứa tạp phẩm.

Đập ngay vào mắt những thanh bánh mì sấy khô cất trong mấy hũ thủy tinh lớn. Cần trọng mở nắp, lấy ra vài miếng bánh, cậu chợt nhận thấy dây hũ thủy tinh này chỉ là mặt ngoài. Phía sau chúng, lưng tủ không phẳng nhẵn như thông thường, mà có các đường gờ nổi, giống như một cánh cửa bị che giấu. Đúng lúc cậu thử nhấc ra một cái hũ để nhìn kỹ hơn, tiếng động nhỏ vọng đến. Ai đó đang đi dạo bên ngoài khu vực bếp. Hấp tấp khép lại cửa tủ, cậu vội vã đi lên cầu thang. Mọi thứ bên trong căn phòng áp mái vẫn nguyên vẹn như lúc cậu rời khỏi nó tối qua. Chịu đựng tình trạng rã rời và mí mắt nặng trĩu, cậu nhai trệu trạo mấy thanh bánh khô, chiêu một cốc nước lớn lấy thẳng từ vòi trong buồng tắm. Sau khi đánh răng thật nhanh, cậu thả người xuống mặt nệm, tức khắc chìm vào giấc ngủ sâu, không kịp cởi bỏ bộ trang phục biểu diễn nhem nhuốc bụi đất.

.... Vinh nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này đã qua buổi trưa. Khoảng ba giờ, có lẽ. Ánh sáng rực rỡ. Quá rực rỡ so với một ngày mùa đông. Qua ô cửa kính, khung cảnh bên ngoài tựa một bức tranh vừa hoàn tất. Những con quạ to lớn ngất ngưỡng trên mấy đỉnh cây trơ trụi. Trông chúng hết như bầy sứ giả bị biến hình, đang dừng nghỉ giữa chặng bay để trầm ngâm toan tính vài việc gì đó...

Người quản gia phá vỡ sự im lặng:

- Cậu làm gì suốt tối hôm qua?

- Sau khi biểu diễn xong, tôi ra ngoài hít thở đôi chút! – Vinh tự hỏi người trung niên này biết gì hoặc biết đến đâu những việc mà Lữ Hòa và cậu đã thực hiện.

- Cậu đã đi đến đâu?

Vinh không đáp, đưa mắt nhìn về tủ âm tường. Mẩu giấy mỏng như tình cờ lọt giữa hai cánh cửa vẫn ở đúng vị trí khi cậu đặt nó vào. Không có dấu hiệu tủ bị cạy mở. Tuy nhiên, chiếc đèn ngủ trên mặt bàn đã được kê dịch vào trong, lấy chỗ đặt hộp nhạc cụ quý giá. Vinh giật mình. Tối qua, khi ra ngoài trong cuộc hẹn với chủ nhân bữa tiệc, cậu đã đặt chiếc violin và vĩ kéo trên nắp chiếc grand piano trắng. Cậu không

nghe sẽ đi suốt đêm. Vậy là vị quản gia đã cất giữ hộp nhạc cụ cho cậu. Cái giặt mình của cậu không thể lọt qua cặp mắt của ông ta:

- Nếu chỉ loanh quanh trong sân vườn, cậu đã không bỏ quên nhạc cụ!

Trong tích tắc chàng nhạc công quyết định đưa ra một nửa sự thật:

- Tôi đã ở sân sau nhà thờ.

Các khối cơ trên khuôn mặt đối diện rắn đanh tức khắc:

- Khó lòng đến được chỗ đấy, khi không có người dẫn đường!

Nếu nhắc đến tên Lữ Hòa và để cô ấy gặp phiền toái, Vinh sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình. Vậy nên cậu lại im lặng. Tuy vậy, người quản gia không bận tâm đến khía cạnh người dẫn đường. Vẫn bằng giọng khô khan, ông ta tiếp tục truy hỏi:

- Cậu ở đấy lâu chứ?

- Đủ để thấy vài thứ! – Vinh chậm rãi.

- Cậu đã nhìn thấy gì? – Giọng người quản gia như phả vào hốc băng.

Vinh nhú mày. Con người này từng buộc cậu phải tin rằng không có sự hiện diện nào mang hình hài cô bé vũ công. Ông ta đẩy cậu bước trên sợi dây của nỗi ngờ vực chính mình. Vậy thì giờ đây, cậu sẽ để ông ta cảm nhận chút ít thể nào là căng thẳng. Người trung niên trừng trừng nhìn cậu. Lốp da quanh mí mắt ông ta phồng rộp, chẳng chịt vết nhăn. Chàng nhạc công nhếch môi cười:

- Một người chắc chắn cả ông và tôi đều đã từng gặp, và chúng ta đã từng đề cập đến, dù sau đó ông đã phủ nhận.

- Cậu đã gặp Ty? – Nhăn cầu lọt thõm trong hốc mắt vằn máu, gần như không thể là mắt của con người.

- Cô bé mặc trang phục ballet được gọi là Ty?

Người quản gia gật đầu, thừa nhận:

- Một cách gọi rút ngắn của Tiny. Con bé ấy luôn là một đứa trẻ bé nhỏ!

Khi giải thích, các múi cơ trên gương mặt người quản gia vẫn phẳng lì, tựa như mặt nạ đúc từ plastic. Chỉ có đường nhăn hai bên khóe mép hằn sâu hơn, biểu hiện thái độ tàn nhẫn vượt ngoài kiểm soát. Ông ta hỏi tiếp:

- Con bé đó đang làm gì, khi cậu nhìn thấy?

- Tôi không nghĩ mình có nghĩa vụ miêu tả cho ông hay những gì tôi chứng kiến. Theo hợp đồng công việc, tôi đến đây chỉ để biểu diễn các bản nhạc! – Vinh lạnh lùng.

Bộ đồng phục đen đối hướng nhìn về phía hộp nhạc cụ:

- Thôi được. Cậu vẫn còn hai buổi trình diễn. Hãy tiếp tục tập luyện. Những ngày sau, ở đây sẽ tiến hành các sự kiện quan trọng hơn cả dạ tiệc sinh nhật hôm qua. Giờ thì cậu hãy cười hết những thứ cậu đang mặc trên người ra!

- Không! – Vinh lùi lại. Mệnh lệnh kỳ quặc ném cậu trở về tình thế bị động.

- Đừng quên trong nhà này, mọi đồ vật lẫn con người đều phải sạch sẽ, vô trùng. Bộ trang phục bản thủ kia cho biết nơi cậu đã mò đến, dù cậu cố tình che giấu!

Vinh miễn cưỡng xoay người, lần lượt tháo chiếc nơ bướm lông lẻo trên cổ, khuy manchet, sau đó là hàng nút của cái chemise hồ bột lúc này hết sức nhàu nhĩ và đầy những vết đất nhem nhuốc.

- Chúng ta sẽ có một thỏa thuận! – Người quản gia chột đề nghị.

- Ông cứ nói!

- Đừng bao giờ đã động đến Ty, với bất kỳ ai cậu gặp. Ngay cả với cô con gái của chủ nhân ngôi nhà!

Trong giọng nói của bộ đồng phục đen, có gì đó còn hơn cả sự nghiêm trọng. Vinh chậm rãi ngược lên, thực sự chú ý:

- Đổi lại?

- Sau khi xong hợp đồng, cậu sẽ nhận tiền, không thiếu một xu, và tôi sẽ giúp cậu rời khỏi nơi đây một cách an toàn!

Ném chiếc nơ bằng lụa và mấy chiếc khóa tay áo xuống mặt nệm, Vinh điềm tĩnh nhấn mạnh từng từ:

- Vô ích. Tôi sẽ nhận đủ tiền và rời khỏi đây, không cần sự giúp đỡ của ông, Còn Ty, chắc chắn tôi sẽ không bỏ qua. Tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm và sẽ đưa cô bé ra ánh sáng. Chỉ có sự công khai, mới mang Ty ra khỏi tình trạng nguy hiểm, giúp cô bé thoát khỏi cuộc truy đuổi của những kẻ dưới quyền ông!

- Cậu có hiểu điều cậu đang nói không? Cậu dám nói thế sao?

- Tại sao tôi không dám nói những điều tôi nghĩ và tôi biết? – Vinh xoay người, tuột hần tay ra khỏi chiếc áo chemise.

Một cú đâm tung ra, đột ngột, vào chính giữa lồng ngực. Chàng nhạc công ngã vật xuống sàn. Trong cú rơi, mặt cậu va mạnh vào góc nhọn chiếc bàn cạnh giường. Âm thanh vỡ vụn rảng rác vang lên trong ống tai. Máu đen buông sập, che kín đôi mắt mở to. Vị mặn của máu choán đầy khoang miệng. Nóng rực, cảm giác đau đớn như một mũi tên, từ bên trong phổi xuyên ra. Dưỡng khí theo mũi tên đó tiêu tán. Hai lá phổi co rúm lại. Gân máu bên dưới lớp da trắng xanh nổi rõ mồn một, với nhịp đập chậm dần. Nhãn cầu căng lên, lờ lờ ra ngoài hốc mắt nóng rực, chỉ chực vỡ bung.

Một điều gì đấy mà Vinh không sao hiểu nổi, không sao phản ứng kịp thời.

Sự tàn bạo là điều người ta có thể biết trước. Nhưng mức độ của sự tàn bạo là thứ người ta chỉ có thể thấu suốt bằng chính bản thân mình, khi nhận lãnh. Một thứ trải nghiệm ghê rợn và tàn phá. Nó không làm nạn nhân khôn ngoan hơn hay can đảm hơn. Ngược lại, nó chỉ đẩy người ta rơi vào đường hầm của nỗi thù hận tằm tối, phán đoán sai lầm và mắc kẹt trong các thương tổn tinh thần khó chữa.

“Mình sẽ chết dưới tay con quý đội lột này!” – Ý nghĩ cuối cùng lóe sáng trước khi Vinh lịm đi.

Nhưng, cậu không thể lịm đi. Một cơn đau khác lại ập đến, khi mấy ngón tay khô khốc của vị quản gia điên rồ vươn xuống, túm chặt đám tóc mềm xoắn, giật mạnh về sau rồi thỉnh linh buông ra. Đầu cậu một lần nữa đập mạnh trên sàn cứng. Não bộ gần như bong khỏi hộp sọ. Cơ thể người nhạc công dán chặt trên sàn. Thoi thóp. Máu trào ra từ mũi và miệng. Chỉ có hơi thở vẫn chưa rời bỏ. Trong vùng ký ức lơ mơ, trải

nghiệm biểu diễn một bản Concerto của Bach đột ngột quay về.

Ngày ấy Vinh mới 13 tuổi. Điều kiện thầy cậu đưa ra thật ngặt nghèo: Nếu hoàn thành đêm diễn thử thách, trong một căn phòng nhỏ cho những người nghe nhạc vô cùng khó tính, cậu mới có cơ may tiếp tục theo học những ngón đàn bí truyền từ vị nhạc sư tài năng, vốn có thói quen đưa bầy học trò nhỏ nhón nháo đi diễn như một nhóm Gypsy lang thang. Cậu đã rất sợ hãi và muốn bỏ cuộc. Nhưng rút cuộc, cậu cũng đi xuyên qua buổi biểu diễn. Không những thế, còn nhận kha khá lời khen ngợi. Các mảnh ký ức về đêm diễn thành công tan mát theo thời gian. Nhưng phát hiện quan trọng thì đã bám rễ mãi mãi trong đầu óc thẳng bé cô độc: Những lúc rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, tốt nhất gạt bỏ mọi phỏng đoán và toan tính xa xôi. Thứ duy nhất hữu ích là nỗ lực bám víu vào một hành động, càng đơn giản càng tốt...

Như lúc này đây, trong đầu Vinh, hành động đơn giản nhất là duy trì hơi thở.

Hít thở và cố gắng hít thở.

Chỉ cần sống sót, ta sẽ làm được những điều mà kẻ khác ngỡ rằng như không thể!

Đế giày bằng da cứng của vị quân gia tàn bạo đã đặt lên khoảng lưng trần của Vinh. Nó lướt đi, tạo nên vết đỏ ửng trên nền da xanh tái. Đột ngột, nó dừng lại ở đốt sống lưng giữa hai lá phổi. Hồ như ông ta đang phân vân suy tính xem sẽ ấn mạnh gót chân cho hơi thở thoi thóp kia tắt hẳn, hay còn một cách tra tấn nào khác tàn bạo hơn...

Thời gian dần nở, kéo dài dằng dặc. Chưa bao giờ Vinh rơi vào cơn khủng hoảng ghê khiếp như vậy. Nhịp thở chậm hẳn, lầy bầy. Cả cơ thể cậu, chỉ còn duy nhất tiếng tim đập cuồng lên, thỉnh thoảng, như thể khối cơ ấy đã được thay các van tim kim loại mà thiết bị điện tử điều khiển chúng bị nhiễu loạn.

Bất chợt, gót giày đặt xuống sàn, sát bên gương mặt xoay nghiêng. Những ngón tay khô khan của loài rắn mỗi vẩy nhẹ trước mắt Vinh, dò xét phản ứng. Cậu nằm im, nín thở, vờ như ngất đi, với hy vọng sẽ được buông tha. Tuy nhiên, người quân gia vẫn thực hiện kế hoạch. Tóm chặt hai cánh tay buông xoải trên sàn, ông ta bắt đầu kéo nạn nhân về phía cửa.

Máu tiếp tục chảy, nhớp nháp dưới ngực và bụng Vinh khi ra đến hành lang. Đau khủng khiếp. Não bộ tê cứng. Cậu loáng thoáng nhận ra mình đang được kéo về chiếc thang máy cổ lỗ. Giờ thì cậu lại được sử dụng thang máy, trong tình huống không mong đợi. Thùng thang chậm chạp đi xuống. Ròng rọc nghiêm ken két. Âm thanh khủng khiếp truyền dẫn trong các chi tiết kim loại han gỉ. Trong đường sáng mờ đục liên tục bị cắt đoạn khi đi qua các tầng nhà, đôi chân người quân gia vài lần đổi tư thế, hết sức bồn chồn.

Cái thang máy cổ chừng hăn. Bằng chút sức lực tàn lụi, vinh cựa khế, bám tay vào chấn song, loạng choạng đứng lên. Người quân gia quan sát chuỗi hành động của nạn nhân, như một nhà nghiên cứu quan sát con vật đang trong tiến trình thử nghiệm. Nhưng giờ thì tất cả những điều ấy chẳng còn ý nghĩa gì. Vinh đã hiểu, mình không phải là kẻ đầu tiên bị tra tấn, bị lôi xuống tầng hầm... Ngôi nhà này là cái bẫy trá hình. Chỉ cần giương lên vài miếng mồi ngon như công việc dễ dàng, lương bổng hậu hĩnh, cái bẫy sang trọng thỏa sức lựa chọn rồi tóm lấy những con mồi non trẻ tham lam hoặc quá tự tin như cậu. Giờ thì cậu đã có thể giải thích cái quy tắc “đến làm việc một lần không bao giờ được phép quay lại” mà người quân gia từng nhấn mạnh. Có muốn, họ cũng không thể quay lại, một khi đã bị đưa xuống đây, nhốt kín và bị thủ tiêu mà không ai hay biết.

Nhưng mục tiêu của hành động tàn bạo đang diễn ra là gì?

Nếu chỉ quyết khoản tiền công theo hợp đồng thì quả là phi lý. Món tiền rất lớn. Tuy nhiên, nó chỉ lớn với những người như Vinh. Trong tương quan quy mô và mức sống của những kẻ đang sống trong ngôi

nhà này, nó chẳng bỏ bến gì.

Phải chăng còn một mục tiêu nào khác mà cậu và cô bé vũ công ballet là những kẻ liên quan?

Bằng sức khỏe ghê rợn, người quản gia kéo mạnh cửa thang máy.

Vinh vội vã buông ngón tay khỏi các chấn song trước khi chúng bị nghiền nát.

Tim cậu vẫn nện mạnh trong lồng ngực như thể sắp vỡ bung.

Làm sao đào thoát khỏi tình thế này, trước khi bị thủ tiêu không còn dấu tích?

Viễn cảnh ấy có thể đọc rõ trên nét mặt người quản gia ma quỷ. Tuy nhiên, suy tính của cậu không thể nằm ngoài trù tính của ông ta. Bước ra khỏi thang máy, ông ta đẩy Vinh đi trước.

Những phân tử chlorine choán đầy không khí. Từ một máy lạnh trung tâm công suất rất lớn, toàn bộ khu vực tầng hầm đều duy trì ở khoảng 18 độ Celcius. Lối đi uốn cong, dài bất tận. Người nhạc công trẻ bước lảo đảo, đầu gối lẩy bẩy chỉ chực khuỵu xuống, hơn một lần suýt trượt dài đo sần. Lúc này, cậu mới nhận ra bóng mình in trên mặt đá bóng loáng, trắng tinh. Hoàn toàn trái ngược các tầng nhà trên, nơi mọi chi tiết nội thất đều sang trọng và đắt giá nhưng cho thấy chúng đã tồn tại ít nhất hơn nửa thế kỷ, ở tầng hầm này, các vật liệu xây dựng đều của thời hiện đại. Các mảng tường kim loại sang mờ, những cửa trượt tự động bằng thép không gỉ hay dãy đèn led xanh dịu chạy dọc trần đều toát lên vẻ tối tân bậc nhất. Không có bất kỳ chữ số hay bảng chỉ dẫn nào ở nơi này.

Bằng giọng ra lệnh vừa đủ nghe, người quản gia ngăn cản ý định bước gần những cánh cửa trượt đóng kín.

Ở một khúc quanh nữa, Vinh đột ngột bị yêu cầu dừng lại.

Cánh cửa trượt mở, không tiếng động.

Một cú đập nhẹ từ phía sau. Người nhạc công trẻ ngã sấp, cả thân hình lọt hẳn vào căn phòng nhỏ. Cánh cửa tức khắc khép lại.

Căn phòng rộng khoảng 8 mét vuông. Một cái hộp kín bưng. Vẫn những vách tường và mái trần bọc kim loại mờ liền lặc. Vẫn bầu không khí sực nức mùi thuốc khử trùng. Vẫn hơi lạnh tê cóng và thứ ánh sáng ngả xanh vô cảm. Nhưng không thể tìm đường thoát.

Vinh trở người, nằm ngửa, nhìn tròng tròng lên trần nhà cho đến khi hai nhãn cầu nhúc nhút buột buột mí mắt phải nhắm nghiền. Khoảng nửa giờ sau, dải đèn led tắt phụt. Trong bóng tối đặc sánh, đôi tai trở nên thính nhạy hơn.

Một vài âm thanh mỏng tờ trườn tới, thấm vào hộp kim loại.

Giọng nói cô con gái chủ nhân tòa nhà khi yêu cầu mang đến bữa ăn nhẹ. Tiếng cười của cô ta. Sự hài lòng tỏa ra từ giọng nói và tiếng cười thản nhiên ấy.

MÁU HIỂM

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Vật Mẫu

Những sâu miếng bánh mì khô khốc vào cốc chất lỏng trắng đục tỏa khói, cho đến khi nó mềm oặt nhưng vẫn giữ nguyên hình dạng, cô gái đặt nó vào miệng. Xương hàm cử động chậm rãi. Lớp gai vị giác trên lưỡi phồng lên, thận trọng phân tích hương vị của đại mạch lên men, sữa tách kem và đường nâu. Các thức ăn quen bắt đầu sự chuyển đổi thủy than. Những dòng thực quản co thắt nhẹ. Dạ dày tiếp nhận thứ hỗn hợp ấy, hòa trộn, nghiền nhuyễn chúng với acid và enzym. Mười phút kể từ khi bắt đầu bữa ăn, dưỡng chất thấm thẳng vào thành mạch, theo mạng lưới mạch máu li ti tỏa rộng khắp cơ thể. Lớp da trắng nhợt ửng lên. Gò má xanh xao bắt đầu nhuộm sắc hồng nhạt. Đôi mắt trống rỗng đã tìm lại sinh khí cùng về linh hoạt quen thuộc. Ăn từng miếng bánh thông thả, cánh mũi cô gái nhỏ phập phồng nhẹ nhẹ, tựa loài thỏ trước các món thực phẩm thí nghiệm. Hoạt động tiêu hóa bên trong cơ thể hiện rõ mồn một trước mắt cô ta, như các thước phim thu hình trực tiếp được chiếu lên một màn ảnh vô hình. Dù muốn hay không, Lữ Hòa vẫn phải quan sát nó, như quan sát hoạt động của một cỗ máy.

Cánh cửa gỗ mở hé không một tiếng động. Từ bên hông nhà bếp, người quản gia bước ra vườn. Bình thủy tinh đựng sữa trắng trên tay ông ta tương phản với bộ đồng phục đen luôn là thẳng nếp. Không cần hỏi qua, cũng không chạm vào thành bàn hay chắn ngang tầm mắt cô con gái chủ nhân tòa nhà, ông ta khoan thai rót sữa vào chiếc cốc đã vơi một nửa, mở nắp kiểm tra hộp sữa đựng đường, đặt thêm vào chiếc đĩa sứ trắng trước mặt cô ta thêm vài thanh bánh mì sấy khô. Từng cử chỉ nhỏ nhặt của ông ta đều toát lên vẻ chuyên nghiệp hoàn hảo, không gì có thể chê trách. Tuy nhiên, Lữ Hòa vẫn lên tiếng bằng giọng chê trách:

- Tại sao không có hộp mứt việt quất? Dù ở nhà hay ở trường nội trú, tôi không thể nuốt trôi miếng bánh mì thứ hai nếu thiếu loại mứt ưa thích. Ông quên điều đó hay sao?

- Tôi không quên. Nhưng các loại mứt trái cây chỉ dành cho bữa điểm tâm!

- Ông đang nói gì vậy? – Cô gái nhỏ tựa hẳn vào lòng ghế, hất nhẹ cái cằm nhọn ngạo mạn – Ông không hiểu ý tôi ư? Tôi muốn mứt việt quất, ngay bây giờ!

Người quản gia thoáng cau mày. Mới nửa giờ trước, chạy ào vào bếp, nữ chủ nhân trẻ còn vui vẻ cười nói khi yêu cầu dọn cho cô ta bữa ăn ngoài vườn: Không bánh croissant mà là bánh mì sấy khô. Không nước quả ép hay trái cây ướp lạnh mà là sữa trắng nguyên chất. Thế mà giờ đây thái độ của cô ta đã khác hẳn. Đã tròn 17 tuổi, cô ta vẫn không thể gột rửa trọn vẹn thói tự tôn xác xược của một đứa trẻ luôn được bảo đảm vị trí độc tôn. Dù khó chịu, người quản gia vẫn trả lời từ tốn, không đe dọa, nhưng không phải không có ý nhắc nhở:

- Cô đang vi phạm nguyên tắc mà chủ nhân ngôi nhà này đặt ra! Cô đã vắng mặt trong phần cuối tiệc sinh nhật của chính mình đêm qua. Cô đã đi suốt đêm và chỉ trở về khi rạng sáng. Cô đã ngủ li bì trong suốt nửa ngày hôm nay. Và bây giờ, đã hơn ba giờ chiều, cô lại yêu cầu suất ăn chỉ dành cho lúc đầu ngày.

- Ông nói quá nhiều, trong khi tôi chỉ muốn một điều quá nhỏ!

- Nguyên tắc là thứ đặt ra không thể phá vỡ.

- Tôi được quyền bỏ qua các nguyên tắc ngớ ngẩn!

- Cô vẫn phải tuân thủ, nếu không muốn những món thực phẩm sử dụng sai giờ giấc phá hủy cơ quan

nội tạng của chính mình!

Cô gái nhỏ mím chặt môi. Hiện ra trước mắt cô hình ảnh dạ dày của chính mình bị loét từng mảng lớn khi acid dư thừa lan rộng. Tuy nhiên, cô chỉ bẻ vụn thanh bánh mì đại mạch đang cầm trên tay, tỏ ra thân nhiên không để lộ bất kỳ phản ứng gì. Chỉ có những ngón chân là cọ quảy trong đôi ankle bốt, sẵn sàng tung ra cú đá giận dữ, đá thẳng vào một vài quy tắc rào cản mà hơn ai hết, cô biết quá rõ.

- Cô dùng thêm bánh mì? – Người quản gia liếc nhìn khay đựng bánh lúc này đầy các mẫu vụn.

Bóp vụn miếng bánh vừa cầm lên, cô gái nhỏ nhướn mày, nở nụ cười nhếch mép bất cần. Chẳng mấy để tâm về thách thức ngọt mặn đã quá quen thuộc, người quản gia như sức nhớ ra:

- Tất cả trang phục dạ hội của cô, người dọn phòng hôm nay lấy, mang xuống phòng giặt và tẩy trùng hay chưa?

- Điều đó quan trọng với ông vậy sao?

- Nếu mỗi dạ tiệc sinh nhật, cô không trốn đi trong đêm, thì không ai phải bận tâm về những việc lật vật như thế!

Lữ Hòa nhìn xoáy vào gương mặt trắng sấp với mí mắt phồng lên của người đối thoại. Trên mặt bàn, hai ngón út và áp út của bàn tay trái cong lên, phản ứng đặc biệt báo hiệu cơn giận ngầm ngầm bên trong nữ chủ nhân trẻ tuổi.

- Không ai bận tâm cả, trừ ông!

- Đó là phận sự của tôi. Cô đi đâu, làm gì, gặp ai, gây ra những chuyện gì ở trường nội trú cũng như ngay trong ngôi nhà này, tôi đều phải biết!

- Tại sao ông không đi thẳng vào trọng tâm là tôi đã làm gì trong đêm hôm qua?

- Tôi không hỏi, vì tôi có đủ thông tin cô ở đâu, đi cùng ai. Thế là đủ. Mọi chi tiết khác, với tôi, cũng như chủ nhân ngôi nhà này, không mấy quan trọng! – Bộ đồng phục đen bóng sử dụng giọng nói nhún nhường, thực sự khác lạ so với thái độ thường thấy.

- Kể cả việc tôi đã tìm thấy gì, ông cũng không tò mò ư? Ông không muốn báo lại những điều thật hay ho cho cha tôi biết ư?

Ông ta lắc đầu, bước đến sát bên chiếc bàn nhỏ, vuốt thẳng tấm khăn trải hồ bột trắng tinh, phải đi những vụn bánh vương vãi. Gương mặt như chiếc mặt nạ thoáng qua động thái một nụ cười. Nhưng đôi mắt đầy tia vằn đỏ ghê rợn thì không cười khi buông ra từng lời thông thả:

- Cứ việc giữ lấy thứ cô đã tìm thấy. Nói cho cùng, cuộc phiêu lưu đêm qua của cô là một sự kiện mà bất cứ đứa trẻ nào cũng mơ ước thực hiện trong ngày sinh nhật. Chúng tôi đã tạo điều kiện để cuộc phiêu lưu diễn ra tốt đẹp. Nhưng, bước qua tuổi trưởng thành, hẳn rồi cô sớm hiểu ra, những thứ cô đã tìm thấy hoàn toàn vô ích. Một mình cô sẽ không thể tìm thấy lời giải nào cả, từ chúng!

Không hỏi gì thêm, cũng không bận tâm những lời vừa nói tác động ra sao lên nữ chủ nhân trẻ tuổi, người quản gia đột ngột quay bước về ô cửa trở trên mặt sau tòa nhà, lãnh địa bất khả xâm phạm mà ông ta toàn quyền cai quản.

Người quản gia đã đi khuất.

Trong khoảng vườn sân sau, chỉ còn Lữ Hòa, bữa ăn dang dở với những thanh bánh mì đại mạch đã bị bóp vụn.

Ngồi sâu trong lòng ghế, cô gái nhỏ duỗi dài đôi chân mảnh khảnh, khuôn đầu thanh tú ngật ra sau. Gương mặt cô sắc lại trong cơn giận dữ đã được kiểm soát. Phía trên đầu nữ hoàng nhỏ, mái vòm vòng cung màu ngọc bích, kết từ những tán mộc lan mềm rũ, phả vào không khí quãng hơi nước mỏng. Chung quanh không một bóng người. Thế nhưng cô biết, ở đâu đó, vẫn có những đôi mắt đang nhìn mình. Để bảo vệ cô, đồng thời cũng sẵn sàng ngăn cản cô hành động gây đột biến nguy hiểm. Chỉ có lũ quạ, đậu trên đỉnh các cành cổ thụ trơ trụi, là không lẫn trốn. Biến thành những túm vãi đen xơ xác bất động, chúng giữ nguyên vị trí hàng giờ, kiên trì rình đợi một vài mục tiêu mà chỉ riêng chúng biết rõ. Nhưng cô thì không thể ngồi im. Cô không thể đóng vai không biết, không hành động khi mà cô đã lờ mờ nhận biết một sự thật nào đó, và điều ấy thôi thúc cô phải hành động theo cách nào đó, hay ít ra thì cũng hết thật to, chứ không phải cứ mãi im lìm.

Từ khi ý thức về sự hiện diện của mình trong thế giới này, cuộc sống của cô luôn hoàn hảo. Được định vị là con gái duy nhất của chủ nhân ngôi nhà lớn, mọi thứ thuộc về cô đều được chăm chút đến tận chi tiết. Mỗi nơi cô bước tới, mỗi chận thời gian cô trải qua đều như lật mở trang mới của quyển sách tranh pop-up bất tận, thứ mà ngày nhỏ, cô đã rất thích thú ngạc nhiên, nhưng chung quanh thì không, bởi họ chính là những kẻ đã tham gia thực hiện bức tranh cắt dán sống động ấy. Không những ở những nhà, ngay trong ngôi trường nội trú dành cho những học sinh được tuyển. Bạn bè chiều theo sở thích của cô, dù công cuồng nhất. Những người dạy cô học luôn dành những lời ngợi khen, mở ra cho thấy khả năng cô có thể thực hiện bất cứ điều gì, miễn cô muốn và bày tỏ mong muốn. Cô nắm vững quy tắc những bản nhạc khó. Khi hứng thú, cô vẽ các bức tranh trên máy tính khiến chung quanh đều phải trầm trồ. Bài tập các môn học tự nhiên với chung quanh là cực hình thì với cô là trò chơi thú vị. Để cô gái nhỏ giải trí, chống lại nỗi buồn chán trong ngôi nhà lớn vắng bóng con người, người ta mua cho cô những con thú đắt giá đôi khi vẫn được giới thiệu trên kênh Planet of Animals. Cô hào hứng chơi đùa với chúng hay dễ dàng lãng quên, bỏ mặc chúng đói khát đến chết là tùy thích, chẳng ai la rầy. Tất cả sau đó sẽ được thu dọn sạch sẽ, không để cho cô phải băn khoăn về những gì mình đã gây ra. “Thế giới giống như một sân trượt băng nhân tạo khổng lồ và con là đứa trẻ sở hữu đôi giày có lưỡi dao trượt tốt nhất!” – Cô từng ôm cổ cha mình, thốt lên một cách sung sướng vào sinh nhật 12 tuổi. Những người vây quanh đều đồng ý điều này với cô. Họ khuyến khích cô cứ trượt thật nhanh trên mặt băng, tốc độ là do cô quyết định. Nhưng, ngay trên bề mặt băng phẳng tường hoàn hảo, có vài vết nứt mơ hồ mà một đứa trẻ tinh ranh không thể bỏ qua. Cô từng nhìn cảnh tượng cô bạn học, sau khi đứng lên thú nhận sao chép bài vẽ của cô, đã trốn trong phòng nước khóc nức nở. Sau đó không lâu, cô lại chứng kiến cậu bạn, trong cuộc thách đấu leo lên ngọn núi trong nhà, đã ngã xuống rách trán khi gần chạm đỉnh. Nước mắt và máu – những thứ lần đầu cô nhìn thấy, với tất cả nỗi kinh ngạc. Chúng không hề giống như sữa và rượu vang. Cô gái nhỏ bắt đầu hiểu, có những cảm giác đau đớn bí mật quanh mình. Rồi càng lớn, cô càng cảm nhận làn hơi lạnh trên sân băng khổng lồ. Không bạn bè thân, không chia sẻ. Những tán phục hay ngợi khen khác xa sự quan tâm đúng nghĩa. Điều duy nhất cô nghĩ mình cần làm là cứ lao đi trên sân băng ấy. Mỗi khi có dấu hiệu chệch lối nơi cô, những người như vị quản gia kia sẽ hiện ra, nhắc nhở các quy tắc lớn nhỏ. Mình là người hạnh phúc nhất hay là một đứa trẻ bị cầm tù bởi những điều hoàn hảo? Mỗi khi chạm vào câu hỏi treo lơ lửng này, cô gái nhỏ lại muốn đập vỡ một thứ gì đó trong tâm mắt.

Mọi việc bắt đầu thay đổi khi nữ chủ nhân trẻ tuổi chạm trán người nhạc công đến biểu diễn thuê. Một cơn lốc xoáy khiến cô chóng mặt. So với hết thảy những kẻ cô từng biết trước kia, bạn bè ở trường hay những người làm việc theo hợp đồng trong ngôi nhà lớn, Vinh khác hẳn. Trong chừng mực bắt buộc, cậu ấy tuân thủ một số mệnh lệnh của cô. Nhưng rõ ràng, Vinh không thực sự bị chi phối đến các mệnh lệnh đó. Ngay cả về ngoại hình xấu của cô, vị trí đặc biệt của cô trong ngôi nhà lớn, trong mắt cậu ấy cũng không có ý nghĩa gì nhiều. Làm cho Vinh ngạc nhiên. Đe dọa để cậu lo sợ tìm sự trợ giúp. Lôi kéo cậu vào

một số hành động dị thường – tất cả những gì có thể gây ấn tượng với một chàng trai cô đều thử qua, nhưng chẳng mấy hữu hiệu. Vinh không thuộc mẫu người dễ cho kẻ khác điều khiển. Ngay cả khi đi cạnh bên cô xuyên qua mê cung, cùng cô đào bới thông điệp ghê rợn chôn sâu dưới lòng đất, cậu ấy vẫn có mục tiêu riêng. Vinh hành động theo một chỉ dẫn bí hiểm, từ bên trong chính cậu. Không quy lụy, cũng chẳng cao ngạo, cậu ấy bình thản chấp nhận vai trò nhạc công theo hợp đồng, giữ khoảng cách vừa đủ với chung quanh. Đây là cách Vinh tự bảo vệ bản thân khỏi các hành động dễ gây tổn thương mà cô sẵn lòng gây ra. Đó cũng là lý do vì sao dạo gần đây, nữ chủ nhân trẻ tuổi rơi vào trạng thái hỗn loạn: Cô muốn duy trì vị thế kẻ khuất phục người khác, chứ không chấp nhận kẻ khác khuất phục mình. Một mặt, cô muốn tỏ ra tàn nhẫn, phủ nhận vị thế chàng nhạc công. Đồng thời, cô vẫn muốn được nhìn cậu ấy, hy vọng từ cậu ấy một chút gì giống như kết nối và chia sẻ... Nhưng, phải chăng, cũng như cô trước kia, xúc cảm sâu kín của người chung quanh là điều mà Vinh không bao giờ nghĩ đến?

Miếng bánh đại mạch mủn rữa trong cốc sữa nguội. Mấy ngón tay trườn hẳn vào thứ chất lỏng trắng đục. Lữ Hòa rút chúng lên, đưa vào miếng mút sạch. Những chiếc răng bén ngọt làm các ngón tay đau nhói lên, suýt chảy máu. Cô gái nhỏ giật mình, sực tỉnh, vội buông tay. Đôi khi, nếu lơ là kiểm soát, các bộ phận thuộc cơ thể cô có thể gây tổn hại lẫn nhau. Không ai giải thích thấu đáo hiện tượng này. Tuy nhiên, cũng từ nó, có một trải nghiệm tương tự đã dẫn dắt cô đến một vài hé lộ kỳ lạ.

Cách đây hai tuần, để thử nghiệm hiện tượng tự gây thương tích, cô đã dùng mũi dao nhọn, tự gây một vài vết rách mé trong cánh tay. Dù rất sợ hãi khi nhìn từng đốm đỏ sẫm rơi xuống mặt sàn lạnh cũng như cơn choáng váng ập đến vì mất máu, cô gái nhỏ vẫn không dừng lại. Cảm giác khoan khoái mơ hồ lẫn bên trong nỗi đau đớn. Khi đau, cô cảm thấy mình đang thực sự tồn tại, thực sự lôi kéo sự chú ý từ chung quanh và được dành cho sự chăm sóc đúng nghĩa. Tuy nhiên, lúc các vết thương được cầm máu và băng bó, cha cô, chủ nhân ngôi nhà lớn, đã trách mắng cô một trận dữ dội. Chưa bao giờ con người điềm tĩnh và cân bằng ấy lại giận đến mức thốt lên: “Nếu tái diễn trò mạo hiểm ngu ngốc, chúng ta sẽ bỏ mặc con. Theo cách những con vật nuôi từng bị con bỏ mặc!”. “Không đúng. Cha sẽ cứu con. Vì con luôn là đứa trẻ được cha cưng chiều nhất!”. – Cô gái nhỏ nhún vai, tiếp tục đùa nghịch với con vệt châu Phi trắng muốt nhót trong chiếc lòng bạc, chẳng mấy để tâm lời đe dọa mà theo cô là khá khôi hài. Tuy nhiên, người đàn ông vẫn tiếp lời: “Nghe kỹ đây, Lữ Hòa: Con sẽ không được cần đến nữa, nếu chúng ta nhìn thấy ở con một chi tiết nào đó thiếu hoàn hảo!”. Giọng nói chỉ sử dụng khi bàn bạc công việc với các cộng sự của cha khiến cô gái nhỏ quay phắt lại. Trong đôi mắt trùng trùng bất động đang hướng thẳng về cô, đốm sang lạnh lẽo lướt qua đáy nhãn cầu đột nhiên khiến cô hiểu, không hề có sự đùa cợt ở đây. Nụ cười tắt ngấm. Lữ Hòa khó nhọc thốt lên: “Tại sao lại như vậy, cha?” Người chủ ngôi nhà lớn bước đến bên chiếc lòng bạc. Bàn tay với các khớp ngón rất dài, móng tay cắt ngắn sạch tinh của ông luồn qua kẽ song, vuốt ve lớp lông tơ mềm mịn trên ức con vẹt, giải thích điềm đạm: “Con nên hiểu, một khi đã hiện diện trong ngôi nhà này, mỗi người đều đảm nhận một vai trò nhất định. Ở vào vị trí đặc biệt, được hưởng các ưu thế đặc biệt, thì kẻ đó phải chịu một trách nhiệm đặc biệt hơn đảm đông chung quanh. Ta cũng vậy. Con cũng vậy. Không có ngoại lệ. Với ta, nhiệm vụ là điều hành để các hoạt động bên trong ngôi nhà luôn ổn thỏa, đảm bảo nguồn tài chính dồi dào. Với con, là phải giữ gìn hình ảnh hoàn hảo cũng như phát triển khả năng vượt trội. Nói đơn giản, nếu ngôi nhà này là một guồng máy, thì tất cả các chi tiết trong guồng máy đều liên quan đến nhau. Con không chỉ thuộc về con, mà thuộc về những người đang ở chung quanh con nữa!” Cô gái nhỏ nheo mắt chăm chú. Tuy nhiên, theo thói quen của đứa trẻ được nuông chiều, cô đã lấy lại sự tự tin, phản bác: “Cha đang làm cho vấn đề trở nên nặng nề, trong khi con chỉ tự làm mình trầy xước và mất một chút máu mà thôi...” “Im đi!” – Vị chủ nhân quát lên, gằn giọng – Đừng quên, trong người con không chảy một loại máu gần như không ai trên thế giới này có thể sở hữu. Máu hiếm!” xương hàm cô gái nhỏ sắt lại, bừng bừng và tức giận hơn là chú ý hay ngạc nhiên. Đây rồi con giận bộc phát, người đàn ông hướng tia nhìn vào lớp băng gạc quấn quanh cánh tay con gái, chậm rãi nói tiếp: “Ta tha thứ lần này bởi con chưa hiểu hết mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Nhưng ta nhắc lại, chỉ cần thêm một hành động khinh suất tương tự, con sẽ nhận một kết cục mà dù quyền lực đến đâu ta cũng không thể can thiệp!” Những ngón tay

vị chủ nhân lạnh toát lướt nhẹ trên mái tóc ngắn của cô con gái, thay cho lời tạm biệt. Khá lâu, khi cánh cửa đã khép lại sau lưng ông, cô gái nhỏ mới chậm rãi ngược lên. Căn phòng rộng lớn của cô với những đồ vật đắt giá chẳng có gì suy suyển. Trên bàn, con vẹt châu Phi vẫn ở nguyên bên trong chiếc lồng bạc. Chỉ có điều, nó không còn nhảy nhót trên nhánh gỗ tiện khắc công phu. Dưới đáy lồng, đôi cánh xoải rộng, những chiếc lông vũ trắng muốt phô bày vẻ đẹp hoàn hảo. Đôi mắt nó tròn xoe, trong suốt, với một hình ảnh phản chiếu ngưng đọng. Con vẹt quý hiếm đã bị bóp chết, nhanh và dứt khoát, không kịp cất lên dù chỉ một tiếng kêu trong cơn nghẹt thở.

Thời gian còn lại của ngày hôm ấy, cô gái nhỏ không thể ở yên trong căn phòng của mình. Mở nhạc thật lớn nghe trong head-phones, vẽ nguệch ngoạc gì đấy trên máy tính, hay xuống sân sau tòa nhà, co ro trên băng ghế gỗ dưới bóng râm của những nhánh mộc lan cổ thụ, cố gắng xua đuổi các ý nghĩ tồi tệ, chỉ tập trung vào những dòng chữ của câu chuyện hiện trên màn hình. Nhưng không thể. Một câu chuyện khác đang hiện lên, như được nhìn qua lớp giấy gói mờ. Câu chuyện kỳ quặc hơn, ám ảnh hơn, về chính cô. Mọi thứ chung quanh ta, thuộc về ta không hề như ta nghĩ lâu nay. Ta là một vật mẫu. Cha ta và những người cộng sự của ông sử dụng hình ảnh của ta, trưng ta ra như một vật mẫu trước những kẻ lạ. Nhưng để làm gì thì ta hờn toàn mù mịt.... Các phòng đoán cuộn lên trong đầu Lữ Hòa, xô đẩy cô như xô đẩy một tay bơi liêu lĩnh trôi dạt trên mặt biển băng giá. Giữa các khoảnh khắc rồi bời, bỗng cô ngược lên. Gương mặt xa lạ và chăm chú đang ngó xuống, từ ô cửa sổ căn phòng áp mái. Hôm đó, chính là ngày đầu tiên người nhạc công trẻ dọn vào ngôi nhà lớn. Cô đã níu vào ánh mắt xa vời, níu vào niềm hy vọng không lời ấy...

Còn lúc này đây, cũng chính chỗ ngồi này đây, một lần nữa cô ngược nhìn lên ô cửa. Cánh cửa đóng chặt. Sau lớp kính, tấm vải rèm buông im lìm. Nơi góc cửa, một quãng sáng âm đạm của mặt trời phản chiếu. Nhưng không ai cả.

Trong một cử chỉ thỉnh linh, nữ chủ nhân nhỏ gạt mạnh đồng vụn bánh trong lòng đĩa sứ. Đám bụi tung mù, là tả phủ khắp tấm khăn bàn hồ bột. Từ trên đỉnh cây, lao xuống những tiếng kêu thét khô lạnh. Trong chớp mắt, lũ quạ đã bám quanh chiếc bàn vuông, thân nhiên ăn từng mẩu bánh thừa. Một con lừ đừ tiến sát đến bình sữa. Những cái móng khô khốc bám lên quai bình. Thò hẳn đầu vào trong, nó bắt đầu uống thứ chất lỏng trắng đục. Khúc xạ qua lớp thủy tinh trong suốt, cái đầu quạ đen mướt trở nên vẹo vọ. Một bên mắt của con vật phóng to, tỏa ra tia quỷ quyệt màu hổ phách. Cái bình thủy tinh như thể không chỉ dùng đựng sữa, mà biến thành nơi lưu chứa một vài con mắt sống động, được cấy ghép riêng rẽ, lạnh lung quan sát thế giới méo mó bên ngoài.

Đứng im, cô gái nhỏ quan sát cảnh tượng ghê rợn trước mắt. Không có gì đe dọa hay nguy hiểm, nhưng chưa bao giờ, nỗi khiếp sợ khắc sâu vào cô đến thế. “Cần tìm gấp Vinh, ngay tức khắc!”. Cô thét lên với chính mình. Gạt qua mọi kiêu hãnh, Lữ Hòa loạng choạng đứng lên, đi vào nhà và theo lối cầu thang thoát hiểm, lên tầng áp mái. Chỉ người nhạc công mới có thể chia sẻ cảm giác kinh hoàng đang choán kín trong cô lúc này.

Xuyên qua tầng trệt, trước khi rẽ vào lối tắt dẫn đến cầu thang phụ, Lữ Hòa bỗng khựng lại. Vị quân gia vừa lướt qua mấy bậc trên cùng cầu thang chính, vô cùng vội vã, khác hẳn phong thái thông thả quen thấy. Đồng hồ giữa sảnh lớn chỉ gần năm giờ. Khá sớm trước thời khắc bận rộn của bữa tối. Không có lý do gì cho sự vội vã kia.

Cửa sổ phóng áp mái đóng chặt. Sự vắng mặt đáng ngờ của Vinh. Chuyển động hấp tấp kỳ quặc của con người hắc ám...

Các dữ kiện rời rạc bỗng ráp nối vào nhau.

Giữa tích tắc sững sờ, tiếp tục hiện ra hình ảnh then chốt: Quyển sổ lưu trữ hồ sơ lấy từ ngôi nhà trong khu vực cấm, cô đã giao lại cho Vinh.

Phải chăng, vị quân gia đã lần ra manh mối?

Người nhạc công trẻ hiện đang ở đâu?

Lữ Hòa lao thẳng ra ngách tường khuất. Có lẽ do yêu cầu thẩm mỹ hơn là mục tiêu tiện dụng, khi thiết kế ngôi nhà lớn, hệ thống thang thoát hiểm đặt ở vị trí thật sâu giữa hai bức tường gạch. Đó là những đoạn thang uốn gấp khúc. Một vài chỗ chỉ hạ xuống khi có lực kéo từ dưới lên hoặc từ trên trì xuống. Cô gái nhỏ vươn tay, giật mạnh để đoạn thang treo lơ lửng hạ xuống hẳn.

Nhanh nhẹn như một con sóc, cô thoăn thoắt trèo lên. “Minh sẽ lên phòng áp mái trước ông ta!” Cô gái nhỏ không ngừng tự nhủ.

Qua chiếu nghỉ đoạn tầng ba, hệ thống thang gấp bỗng tách rời một khoảng ngắn. Cô rướn về bên phải, tóm đoạn thang mới cao hơn. Bên phải, cũng là vị trí mảng tường kín lấy sang cho tầng nhà. Một cơn gió bỗng lùa đến, không mạnh nhưng đủ làm cho những dóng thang chao đảo đung đưa. Quen tập luyện leo núi trong nhà, Lữ Hòa khá bình tĩnh. Tuy nhiên, đưa mắt nhìn xuống mảng gạch sâu hun hút bên dưới, ý nghĩ tự nhạo cay đắng bất giác lướt qua: Sẽ ra sao nếu một vật mẫu hoàn hảo rơi xuống, vỡ tan ra thành những mảnh vụn? Nhưng, hình ảnh gương mặt sắc lạnh cùng đôi mắt can đảm của Vinh đã hiện ra, đậm nét hơn cái viễn cảnh u uất. Cô tiếp tục nhào người, vươn dài cánh tay, không rời bỏ mục tiêu.

Cô gái nhỏ vừa tóm được thanh dưới cùng dóng thang, đu lên. Đây cũng là khi đi theo lối cầu thang bộ, người quân gia đặt chân lên tầng ba.

Qua lớp kính của bức tường lấy sáng, bộ đồng phục đen và mái tóc hạt dẻ nhìn xoáy vào nhau, tê dại.

Và rồi vẫn cùng tích tắc, theo một hiệu lệnh vô hình, cả hai lại tiếp tục lao vào cuộc đua điên cuồng với đích đến là căn phòng áp mái.